

347.71
KATH. UNIVERSITEIT
Nederlandse afdeling
FAC. RECHTSGELEERDHEID
BIBLIOTHEEK
1-B
POMM
1954

Groen 16

X 398 - 42

LEURHANDEL

DOOR

R. PONNET

*Doctor in de Rechten,
Licentiaat in het Notariaat.*

In deze verhandeling werd de stof bijgehouden tot

1 Juni 1954

INHOUD

INHOUD

ZAKENREGISTER

BIBLIOGRAPHIE

N^{rs}

Titel I. — Oorsprong en strekking van de Wetgeving-Rechtsvinding 1 — 11

HOOFDSTUK I. — OORSPRONG VAN DE REGLEMENTERING VAN DE LEURHANDEL 1 — 3

HOOFDSTUK II. — STREKKING VAN DE REGLEMENTERING 4 — 6

HOOFDSTUK III. — WETTELIJKE GRONDSLAG VAN DE REGLEMENTERING 7 — 10

HOOFDSTUK IV. — RECHTSVINDING EN WETSVERKLARING 11

Titel II. — Begrip « Leurhandel » 12 — 43

HOOFDSTUK I. — WETTELIJKE BEPALING 12 — 14

HOOFDSTUK II. — BESTANDELEN VAN LEURHANDEL 15 — 38

AFDELING I. — *Verkoop of te koop aanbieden van waren of goederen en in het algemeen van gelijk welke voorwerpen* 15 — 25

§ 1. — Verkoop of te koop aanbieden 15 — 21

§ 2. — Waren of goederen en gelijk welke voorwerpen 22 — 25

AFDELING II. — *Verkoop of te koop aanbieden aan verbruiker* 26 — 27

AFDELING III. — *Verkoop of te koop aanbieden op de plaatsen in de wet bepaald* 28 — 38

§ 1. — Van deur tot deur 28

§ 2. — De openbare weg 29 — 35

§ 3. — De openbare markten 36 — 38

HOOFDSTUK III. — DADEN DIE KRACHTENS DE WET GEEN LEURHANDEL ZIJN 39 — 43

AFDELING I. — *Uitstalling van goederen vóór een gevestigde handelszaak* 39 — 42

AFDELING II. — *De publieke verkopenen* 43

Titel III. — Wettelijke beperkingen van de leurhandel 44 — 46

HOOFDSTUK I. — BEPERKINGEN NAAR HET VOORWERP 44 — 45

AFDELING I. — *Beperkingen ingevolge de wetten en reglementen in het algemeen* 44

AFDELING II. — *Beperkingen ingevolge de reglementering op de leurhandel* 45

HOOFDSTUK II. — BEPERKINGEN NAAR PLAATS EN TIJD 46

Titel IV. — Het vereiste van voorafgaande toelating	47 — 85
HOOFDSTUK I. — ALGEMEEN PRINCIPE	47 — 50
HOOFDSTUK II. — UITZONDERINGEN OP HET ALGEMEEN PRINCIPE .	51 — 58
AFDELING I. — <i>Leurhandel in dagbladen en periodieken</i>	52 — 53
AFDELING II. — <i>Leurhandel in levende dieren</i>	54
AFDELING III. — <i>Leurhandel in inlandse producten van landbouw, tuinbouw, fokkerij, jacht, vis- en vogelvangst</i> .	55
AFDELING IV. — <i>Aflevering ten huize door gevestigde handelaars</i> .	56 — 57
AFDELING V. — <i>Leurhandel tijdens manifestaties van menslievendheid</i>	58
HOOFDSTUK III. — VOORWAARDEN OM TOELATING TE BEKOMEN .	59 — 85
AFDELING I. — <i>Algemene voorwaarden</i>	59 — 62
AFDELING II. — <i>Bijzondere voorwaarden</i>	63 — 85
§ 1. — Verkoop van goederen vermeld in artikelen 1 en 2 Koninklijk Besluit 16 October 1951	63 — 72
§ 2. — Verkoop in sommige kantons van de Kempen en de Ardennen	73 — 74
§ 3. — Verkoop in hoedanigheid van demonstreerder-standwerker	75
§ 4. — Verkoop van vleeswaren voor vlug bederf vatbaar . . .	76
§ 5. — Verkoop van vaste minerale brandstoffen	77 — 79
§ 6. — Verkoop van verse vis	80 — 85
Titel V. — Aflevering en intrekking van de toelating	86 — 122
HOOFDSTUK I. — AFLEVERING DER TOELATING	86 — 112
AFDELING I. — <i>Indienen der aanvraag. Aflevering en geldigheidsduur der toelating</i>	87 — 106
AFDELING II. — <i>Hernieuwing der leurkaart. Vervanging der verloren kaart. Wijziging der machtiging. Onderbreking of stopzetting van de activiteit</i>	107 — 112
HOOFDSTUK II. — INTREKKING DER TOELATING	113 — 121
HOOFDSTUK III. — RECHTSMIDDEL TEGEN DE WEIGERING OF INTREKKING VAN DE LEURKAART	122
Titel VI. — Toezicht op de leurhandel	123 — 128
HOOFDSTUK I. — TOEZICHTSMAATREGELEN KRACHTENS HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 28 NOVEMBER 1939	124 — 125
HOOFDSTUK II. — TOEZICHTSMAATREGELEN KRACHTENS HET MINISTERIEEL BESLUIT VAN 20 OCTOBER 1951 .	126 — 128
Titel VII. — Strafbepalingen en qualificaties	129 — 141

ZAKENREGISTER

Aanbod van verkoop.

- automaat, 21.
- bij levering ten huize, 15, 57.
- bijzondere vormen terzake van leurhandel, 18.
- brief, 19.
- mondeling, 18.
- prijs, 17.
- reclame en advertentie, 19, 20.
- schriftelijk, 18.
- van deur tot deur, 28.
- verkochte waren, 22.

Zie ook: Plaats, Verkoop. Waren en Goederen.

Aangestelde, 55, 56, 69, 89, 96, 128.

Alcohol, 45.

Apotheker en Drogist, 45.

Arbeiders en Bedienden, zie: Aangestelde.

Ardennen, 66, 73, 74.

Automaat, 21.

Bedrog.

- bij aanvraag van leurkaart, 115.
- intrekking van leurkaart wegens bedrog, 121.
- van de koper, 45.

Behendigheids spelen, 15.

Belastingen en taxes, 3, 6, 94, 96, 118.

Bepaling leurhandel, 12, 14.

Beperkingen.

- naar plaats en tijd, 46, 132.

Betaling.

- wijze van, 17.

Bewijslast, 55.

Boeken, 52, 53.

Braderijen, 38.

Brandstoffen, 77 en volg.

Bretellen, 45.

Brief.

- aanbod van verkoop, 19.

Collecte, 15.

Consumptiejs, 107.

Controlemaatregelen, 123 en volg.

Dagbladen en Periodieken, 52.

Deelneming, 129.

Demonstraties, 20.

Demonstreerders-standwerkers, 45, 75.

Diensten.

- samen met levering van waren, 23.

Dieren (levende), 54.

Echtgenoten, zie: Gehuwde vrouw.

Electrische apparaten, 45.

Faillissement, 119.

Foor, zie: Markt.

Garen en band, 45.

Gehuwde vrouw, 49, 71, 90, 99.

Gemeente.

- aanbesteding, 1.
- aanvraag leurkaart, 87.
- advies voor machtiging, 61, 93.
- aflevering leurkaart, 96.
- hernieuwing leurkaart, 107.
- reglementering van leurhandel, 1, 2, 50.

Geneesheer, Geneeskunst, 45.

Gesleten waren, zie: Waren en Goederen.

Getuigschrift, 126.

— (voorlopig), 110, 111.

Gevestigde handelaar, 32, 35, 38.

— bescherming van, 2, 3, 4, 5, 6.

— verkoop door automaat, 21.

Gewijsde, 114.

Goederen, zie: Waren en Goederen.

Goed gedrag en zeden, 61.

Haarkappersbenodigdheden, 45.

Handelaar (gevestigde), zie: Gevestigde handelaar.

Handelaar en Daden van koophandel, 90.

— geen vereiste voor leurhandel, 12.

Handelsreiziger en handelsvertegenwoordiger, 27.

Handwerktuigen, 45.

Helpers, 48, 49.

Herkomst van koopwaren, 34.

Hernieuwing van leurkaart, zie: Toelating (voorafgaande).

Herstellingen ten huize, 23.

Huishoudartikelen, 45.

Huiszoeking, 125.

Huur.

- voor korte duur, 30.

Identiteitsbord, 127, 135.

IJskast, 76, 83.

Inbreuken en strafsancties, 47, 129.

— criterium, 11.

Intrekking van leurkaart, 113.

Jaarbeurs, 37.

Kempen, 66, 73, 74.

Kermis, zie : Markt.

Kiosken, 29.

Kraam.

— vóór gevestigde handelszaak, 40 en volg.

Landbouwproducten, 55, 98.

Land- en tuinbouwwerktuigen, 45.

Lasthebber, 55.

Leemte in de wet.

— jaarbeurzen, 37.

— dagbladen en periodieken, 52.

Leuren door tussenkomst van derden, 47.

Leuren voor rekening van derden, 47.

Leurkaart, zie : Toelating (voorafgaande).

Levering ten huize, 15, 56 en volg.

— latere levering, 16.

— verboden waren, 46.

Loterij, 22, 45.

Machtiging, zie : Toelating.

Manifestatie, 58.

Markt, 70, 78, 81, 135.

— voor verbruikers toegankelijk, 36.

— voor verkoop aan handelaars, 26.

Medische apparaten, 45.

Messen en scharen, 45.

Minderjarige, 60.

Ministerieel besluit, zie : Wet en Koninklijk Besluit.

Minnelijke schikking, 130.

Mobiliteit, 4.

Munt, 45.

Muzikant (rondreizend), 24.

Nationaliteit, 60, 62, 74, 92.

Omzendbrief (bestuurlijke), 10, 33.

Onderhoudsartikelen, 45.

Onderzoeksmaatregelen, 125.

Onrechtmatige mededinging, 5, 126.

Openbare orde, 1.

Openbare veiligheid, 1.

Openbare weg, 29.

Opzet, 130.

Overdracht van handelszaak, zie : Toelating (voorafgaande).

Persvrijheid, 52.

Pharmaceutische producten, 45.

Photograaf, 25.

Plaats.

— bestemd voor verkoop, 30.

— bioscopen, 34.

— eigendom voor handel bestemd, 30.

— gehuurd voor korte duur, 30.

— openbare weg, 29.

— portalen en gangen, 33.

— schouwburgen, 34.

— sportterreinen, 34.

— station, 34.

— van deur tot deur, 28.

— vaste standplaats, 32.

— waterwegen en vijvers, 31.

Proces-verbaal, 125.

Publiciteit, zie : Reclame en Advertentie.

Publieke verkoping, 43.

Rechtsvinding en wetsverklaring.

— bijzondere wettelijke bepaling, 13.

— Nederlandse en Franse tekst, 22.

— strafwet (verklaring van —), 11.

— verklarende omzendbrief, 10.

— woorden der wet, 13.

— zie ook : Leemte in de wet. Strekking van de wet, Wet en Koninklijk Besluit, Wordingsgeschiedenis.

Reclame en Advertentie, 19, 20, 33, 35, 37.

Rokersartikelen, 45.

Ruiling, 17.

Samenscholingen, 50.

Scharenslijper, 15.

Schoenpoetser, 15.

Sokkenhouders, 45.

Stilzwijgen.

— aanbod van verkoop, 18.

— toelating van echtgenoot voor leurhandel, 90.

Stoelenvlechter, 15.

Strafbepalingen en Qualificaties, 129.

Strekking van de Wet, 3, 4, 6, 11, 37.

Taxe, zie : Belastingen en Taxes.

Termijnen.

— aanvraag om hernieuwing, 137.

— overmaken van aanvraag door gemeente, 95.

Titel.

— verkoop van —, 22.

Toelating (voorafgaande), 47, 61.

— aanvraag, 87.

— aflevering, 86 en volg., 96.

— bijzondere voorwaarden, 63.

— geldigheidsduur, 102.

— hernieuwing, 67, 69, 107 en volg.

— id. (te laat aanvragen van —), 137.

— inbreuk, 131.

— intrekking, 113.

— leeftijd, 60.

— ontnomen —, 136.

— overdracht van handelszaak, 68.

— persoonlijk karakter, 104.

— uitsluitingen, 60.

— uitzonderingen, 51 en volg.

- verlies van kaart, 126.
- vermelding van voorwaarden, 105.
- vertoning bij controle, 126.
- wijziging, 110.
- Toezicht op de leurhandel, 123 en volg.
- bevoegde organen, 124.
- herkomst van koopwaren, 134.
- rechten en plichten, 125.
- verhinderen van —, 133.
- verschaffen van documenten, 134.
- Tussenpersoon, 55.
- Tweedhandskoopwaren, 45.
- Uitstalling.
- voor gevestigde handelszaak, 40 en volg.
- Uitstalraam, 33.
- Uren.
- verboden — van leurhandel, 46.
- Vennootschappen, 91.
- Verbruiker.
- begrip, 26.
- bescherming van —, 2, 3, 6, 61, 127.
- Verdrag, 62.
- Vereisten, 14.
- naar de plaats, 28 en volg.
- Verkoop, 15.
- aan handelaar, 26.
- bijzaak van diensten, 23.
- levering ten huize, 56 en volg.
- levering van wisselstukken bij herstelling, 23.
- onbenullige waar, 15.
- onmiddellijke eigendomsoverdracht, 16.
- op monster, 16.
- prijs, 17.
- van deur tot deur, 28.
- van nieuwe en gesleten voorwerpen, 45.
- verboden waren, 44.
- verkochte waren, 22.
- voor bedrijfsdoeleinden, 27.
- zie ook : Aanbod van verkoop, Waren en goederen.
- Verlies van leurkaart, 109, 126.
- Veroordeling, 120.
- invloed op voorafgaande machtiging, 61.
- Verpakking, 83.
- Vervoermiddelen.
- toezicht op —, 125.
- Verzachtende omstandigheden, 129.
- Vis, 55, 80.
- Vlees, 76.
- Vogels, 55.
- Voorwaarden bepaald in de toelating.
- begrip, 116.
- Vreemdeling, zie : Nationaliteit.
- Vrijheid van handel, 1, 11.
- verboden handel, 44.
- Vrijheid van mening, 52, 53.
- Vrijstelling.
- voor doeleinde van menslievenheid, 58.
- Wapens en ammunitie, 45.
- Waren en goederen, 58.
- begrip, 22.
- bijzondere reglementering, 63 en volg.
- gesleten waren, 64.
- niet onderworpen aan de reglementering, 51 en volg.
- tweedehandskoopwaren, 45.
- vatbaar voor bederf, 76.
- Werknemer, zie : Aangestelde.
- Wet en Koninklijk besluit, 85.
- beperkingen van leurhandel, 45.
- bestuurlijke omzendbrief, 10.
- grondslag van reglementering leurhandel, 7.
- inventaris der reglementering, 7.
- ministerieel besluit, 9.
- onwettig besluit, 1.
- toetsing van wettigheid van besluit door de rechter, 8, 9.
- Wettelijke grondslag, 8.
- Wijziging van leurkaart, 110.
- Wild, 55.
- Woonplaats, 74, 87, 88.
- Wordingsgeschiedenis, 2, 3, 4.
- Zegelrecht, 100.

BIBLIOGRAPHIE

Répertoire pratique du Droit belge (Tw. *Professions Ambulantes*)
Pandectes belges (Tw. *Colportage, Colporteur*)

machten toekenden met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten, stelde voor het eerst paal en perk aan de onbeperkte vrijheid op dit stuk.

3. — De oorsprong van de reglementering en haar aanvankelijke strekking werd duidelijk toegelicht in het verslag aan de Koning dat het Koninklijk Besluit n° 81 van 13 Januari 1935 voorafgaat.

» In de loop dezer laatste jaren, heeft de leurhandel een aanzienlijke uitbreiding genomen evenzeer door de gestadige verruiming van de keuze der aangeboden producten, als door het buitengewoon toenemen van het aantal leurhandelaars.

» Dit verschijnsel biedt grote gevaren voor de normale gang van onze binnenlandse handel, alsmede voor het maatschappelijk welzijn van de middenstand.

» Inderdaad, de leurhandel brengt weinig algemene onkosten met zich, vergemakkelijkt het gebruik van bedrieglijke of oneerlijke mededingingsmiddelen en laat toe de fiscale lasten gemakkelijk te ontduiken.

» Afgezien van het onverwacht afzetgebied door de leurhandel geboden aan gestolen, gesluikte, minderwaardige en nutteloze koopwaren, laat hij de oorsprong der koopwaar en de eenzelveheid van de handelaar in het onbekende; er bestaat geen enkel schriftelijk spoor dat de voorwaarden der verrichtingen aangeeft en elk verhaal op de verantwoordelijkheid van de verkoper wordt onmogelijk.

» Eindelijk is de leurhandel, zoals hij thans wordt uitgeoefend maar al te dikwijls een ongezonde afleiding voor de werkloosheid, terwijl hij tot ongewenste inwijking en ongecontroleerde invoer aanleiding geeft. »

Het kenmerkende van de leurhandel is gelegen, enerzijds in het feit dat de leurhandelaar uit eigen initiatief de klanten opzoekt en hun tot kopen tracht te bewegen, in tegenstelling met hetgeen zich voordoet in de gevestigde handel waar de klant zich zelf naar de handelszaak begeeft.

Anderzijds is het karakter van mobiliteit van bijzondere betekenis; het is vooral in deze eigenschap dat de oorsprong ligt van de gevaren waarvan sprake is in het verslag aan de Koning.

HOOFDSTUK II

Strekking van de reglementering

4. — De oorspronkelijke strekking van de reglementering van de leurhandel blijkt duidelijk uit het verslag aan de Koning (zie boven n° 3). Zij is de praktische uitwerking van het gehoor dat verleend werd aan de wens uitgedrukt door de handeldrijvende middenstand die in de jaren die de reglementering vooraf gingen de bescherming van overheidswege inriep tegen de ongebreidelde en vaak onrechtmatige mededinging die hij op allerlei gebied ondervond (Een degelijke studie hieromtrent vindt men in: Collin F., *Verslag nopens de ambachts- en handeldrijvende Middenstand*, 1937, tweede uitgave, Antwerpen 1937).

Toch stelt men vast dat de reglementering zoals ze in 1939 uitgewerkt werd, wel enigszins voorbijgestreefd is door de evolutie in het handelsverkeer. Zekere actuele uitingen hiervan moeten thans als een daad van leurhandel beschouwd worden wanneer men de reglementering streng naar de letter opneemt, ofschoon de wetgever nooit het inzicht heeft gehad dergelijke daden aan de reglementering te onderwerpen (zie verder n° 37).

5. — De tussenkomst van de wetgever op dit stuk is niet het enige waarin hij ingegrepen heeft in het economisch leven. Ze maakt deel uit van een geheel van wettelijke en reglementaire bepalingen die historisch behoren tot maatregelen ter economische bescherming van de middenstand en juridisch tot een geheel van maatregelen tot regeling van de onrechtmatige mededinging (Zie: *Les Codes Larcier*, 1953, Tw. *Police du Commerce*).

6. — De reglementering van de leurhandel had een meervoudig doel. Vooreerst wilde men de gevestigde handelaars beschermen tegen een wijze van handeldrijven die uiteraard veel minder algemene onkosten meebracht, gepaard ging met oneerlijke praktijken inzake mededinging en grotere winsten afwierp ingevolge de mogelijkheid van fiscale ontduiking.

Bovendien werd de bescherming van de verbruiker niet uit het oog verloren; deze bevond zich inderdaad tegenover een persoon die hem volstrekt onbekend was; indien de aangekochte koopwaar verborgen gebreken vertoonde of van mindere hoedanigheid was, hetgeen niet steeds kan vastgesteld worden op het ogenblik van de aankoop, had men geen verhaal op de verkoper die zich veelal niet meer aanbod.

Tenslotte had de tussenkomst van de wetgever ook een sociaal doel. Talrijke vreemdelingen, zonder bepaald beroep, die werkloos waren geworden, hadden hun bestaansmiddelen in de leurhandel gevonden en hieruit ontstonden misbruiken waaronder het publiek veelal te lijden had (Vauthier, *o.c.*, I, n° 57, blz. 87).

Bovendien werden massa's gesluikte en gestolen goederen langs deze weg aan de man gebracht; anderzijds gebeurde het wel dat onguire elementen die in werkelijkheid andere inzichten hadden dan iets te koop aan te bieden de mensen op ongelegen uren kwamen verontrusten (zie ook: *P. B.*, Tw. *Colportage, Colporteur*, n° 9, blz. 565).

Het lag niet in de bedoeling van de wetgever deze manier van handelsverkeer uit te roeien, doch alleen ze aan zulke normen te onderwerpen dat de belangen van de gevestigde handelaars en de verbruikers gewaarborgd bleven en de openbare rust er niet door verstoord werd.

HOOFDSTUK III

Wettelijke grondslag van de reglementering

7. — De huidige reglementering ligt vervat in de hierna vermelde Koninklijke en Ministeriële Besluiten.

28 November 1939 : Koninklijk Besluit n° 82 houdende reglementering van de leurhandel (B. S. 8 Dec. 1939).

Dit Koninklijk Besluit werd genomen in uitvoering van de wet van 1 Mei 1939, waarin aan de Koning bepaalde machten toegekend worden voor het gezond maken en het in evenwicht brengen van de openbare financiën, het bekomen van gunstiger voorwaarden voor de ontwikkeling van 's lands economie en het voorzien in andere dringende noodwendigheden.

De bekrachtiging is geschied door de wet van 16 Juni 1947 (B.S. 14 Aug. 1947 - Err. 26 Oct. 1947). Gewijzigd door artikel 96 B. Rgt. 26 Juni 1947 (B.S. 14 Aug. 1947).

18 December 1939 : Koninklijk Besluit waarbij de tenuitvoerlegging wordt geregeld van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939, houdende reglementering van de leurhandel (B.S. 20 Dec. 1939).

Gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 6 Januari 1953 (B.S. 12-13 Jan. 1953 - Err. B.S. 31. Jan. 1953).

16 October 1951 : Koninklijk Besluit tot regeling van de uitvoering van het Koninklijk Besluit n° 82 van 28 November 1939, houdende reglementering van de leurhandel (B.S. 2-3-4 Nov. 1953).

Gewijzigd bij K. B. van 2 Maart 1953 (B.S. 6 Maart 1953).

20 October 1951 : Ministerieel Besluit tot uitvoering van het Koninklijk Besluit n° 82 van 28 November 1939 houdende reglementering van de leurhandel (B.S. 2-3-4 Nov. 1951 - Err. 30-31 Dec. 1951).

Gewijzigd bij Ministerieel Besluit van 11 Maart 1954 (B.S. 2-3-4 Mei 1954).

3 November 1952 : Koninklijk Besluit inzake de uitoefening van de leurhandel in vaste minerale brandstoffen (B.S. 10-11 Nov. 1952).

5 November 1952 : Ministerieel Besluit tot regeling van de uitvoering van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939 wat betreft de leurhandel in vaste minerale brandstoffen (B.S. 10-11 Nov. 1952).

15 Juni 1953 : Ministerieel Besluit tot vaststelling van de voorwaarden verbonden aan de afgifte van een kaart voor leurhandel in verse vis (B.S. 4 Juli 1953).

Gewijzigd bij Ministerieel Besluit van 14 Augustus 1953 (B.S. 4 Sept. 1953).

TITEL I

OORSPRONG EN STREKKING VAN DE WETGEVING — RECHTSVINDING

HOOFDSTUK I

Oorsprong van de reglementering van de leurhandel

1. — De vrijheid van handel werd ingevoerd door de Franse revolutie in artikel 7 van het decreet van 2-17 Maart 1791 :

« A compter du 1er avril prochain, il sera libre à toute personne de faire tel négoce ou telle profession, art ou métier qu'elle trouvera bon; mais elle sera tenue... de se conformer aux règlements de police qui sont ou pourront être faits » (*Recueil de la législation générale en vigueur en Belgique*, dl. I).

Deze wettelijke bepaling uit de eerste jaren van de Franse omwenteling dient te worden aangezien als de keure van de vrijheid van handel in het Belgische recht en raakt de openbare orde (*R.P.D.B.*, Tw. *Industrie et Commerce*, n° 68; — De Page, I, n° 91, blz. 103).

In aansluiting met de hierboven aangehaalde regel bepaalt artikel 2 der wet van 21 Mei 1819 : « Chacun se conformera dans l'exercice de son commerce, profession, industrie, métier ou débit aux règlements de police générale ou locale » (*Recueil de la législation générale en vigueur en Belgique*, dl. II).

Deze twee wettelijke bepalingen hebben een kapitale betekenis. Inderdaad, onze Belgische wetgeving heeft nergens de vrijheid van handel op een uitdrukkelijke wijze geformuleerd. Sommige auteurs en een deel der rechtspraak menen dat de vrijheid op dit stuk een noodzakelijk corollarium is van de individuele vrijheid die door artikel 7 van de grondwet gewaarborgd wordt.

Met Buchmann en Butgenbach (*Les droits fondamentaux des personnes et des groupes sociaux*, *Revue de Droit International et de Droit Comparé*, numéro spécial de 1950, blz. 154), mag gezegd worden dat de grondwetgever niet de economische vrijheid doch enkel « vrijheid van gaan en komen » op het oog had. Deze opinie wordt wel versterkt wanneer men het eerste lid van artikel 7 in verband brengt met de volgende twee ; zoals hij het ook deed in andere artikelen (zie art. 10, 17, 18) heeft de grondwetgever eerst het algemeen beginsel geformuleerd en pas achteraf te kennen gegeven wat hij beslist verbiedt. De vrijheid van handel kan dan ook niet als een grondwettelijke vrijheid aangezien worden. Het is evenwel duidelijk dat ze volledig strookt met het vrijheidsbeginsel dat onze grondwetgever tot lei-

draad heeft gediend : « On est bien forcé de reconnaître que, si elles n'ont pas été expressément reconnues par la Constitution de 1831, les libertés économiques n'en sont pas moins conformes à son esprit originel » (Buchmann et Butgenbach, *o.c.*, n° 10, blz. 155).

De bestuurlijke overheden mogen dan ook, door de reglementering van één of ander beroep, de vrije uitoefening hiervan niet volstrekt opheffen (Brussel, 7 Dec. 1949, *Pas.*, 1950, II, 20, met besluiten van Adv. Gen. van den Branden de Reeth, *R.G.A.R.*, 1951, 4721) of doen afhangen van voorwaarden andere dan deze door de wet bepaald (Verbr., 18 Jan. 1952, *Pas.*, 1952, I, 277).

Reeds lang vóór de uitoefening van leurhandel gereguleerd werd heeft de rechtspraak op grond van artikel 107 G.W. de toepassing geweigerd van een gemeentelijk reglement dat de leurhandel volstrekt verbodt (Verbr., 8 Juli 1907, *Pas.*, 1907, I, 321).

Werden evenwel als wettig aangezien, die beperkingen opgelegd met het doel de openbare veiligheid of het algemeen welzijn te verzekeren (Vauthier, *Précis du Droit Administratif de la Belgique*, derde uitg., (1950), I, n° 57, blz. 86 en volg.; — Verbr., 23 Juni 1902, *Pas.*, 1902, I, 294; — Verbr., 20 Juni 1904, *Pas.*, 1904, I, 279; — Verbr., 28 October 1907, *Pas.*, 1908, I, 12).

Ingevolge het van kracht worden van de huidige reglementering (zie verder n° 7) is de reglementaire bevoegdheid op dit stuk luidens het tweede lid van artikel 78 G.W. in principe aan de gemeentelijke overheden onttrokken (zie verder n° 50). Een gemeentelijke overheid, die een openbare aanbesteding zou doen met het doel de leurhandel met één of ander product op een bepaalde plaats uitsluitend voor te behouden aan de meest biedende, stelt beslist een onwettelijke daad, die indruist tegen artikel 78 Gemeentewet.

2. — De onbeperkte vrijheid in de uitoefening van de handel gaf vaak aanleiding tot talrijke misbruiken.

Meer bepaald op het stuk van de leurhandel werden herhaaldelijk klachten geuit door de Kamers van Koophandel, de Kamers van Ambachten en Neringen en de Hoge Raad van de Middenstand.

De leurhandel, zoals hij vóór de tussenkomst van overheidswege mocht uitgeoefend worden, was de oorzaak van allerlei praktijken die zowel aan de gevestigde handelaars als aan de verbruikers groot nadeel berokkend. Door het feit dat de leurhandelaar zich van de ene plaats naar de andere begeeft, bereikt hij een veel groter publiek en veroorzaakt hij een omvangrijke mededinging voor de gevestigde handelaars; doordat hij onbekend is voor de kopers gebruikt hij vaak middelen die in strijd zijn met de normale voorwaarden der mededinging (*P.B.*, Tw. *Colportage*, *Colporteur*, n° 8, blz. 564).

Anderzijds heeft de verbruiker geen vat op een persoon die zich maar ééns aanbiedt om daarna te verdwijnen zonder enig spoor na te laten.

Zekere gemeentebesturen hadden binnen de perken van de bevoegdheid hen toegekend door artikel 3, titel II van het decreet van 16 - 24 Augustus 1790, reeds enkele maatregelen genomen op het stuk van de leurhandel. In de meeste gemeenten evenwel bestond de plaatselijke reglementering niet. In andere gevallen was de gemeentelijke overheid haar bevoegdheid te buiten gegaan zodat de hogere overheid verplicht was beraadslagingen van de gemeenteraden te annuleren (Vauthier, *o.c.*, I, n° 57, blz. 87).

Het Koninklijk Besluit n° 81, van 13 Januari 1935, genomen in uitvoering van de wetten van 31 Juli en 7 December 1934 die aan de Koning bepaalde

8. — De reglementering van de leurhandel vindt haar wettelijke basis in de bovenvermelde wet op de bijzondere machten van 1 Mei 1939 (zie boven n° 7).

De Koninklijke Besluiten getroffen op grond van de wetten op de bijzondere machten zijn uiteraard geen wetskrachtige bepalingen. Artikel 107 G.W. is hier beslist toepasselijk.

Derhalve zal de rechtbank moeten nagaan of het Koninklijk Besluit overeenstemt met de wet op de bijzondere machten en of die wet de Koning bevoegd maakt om ter zake reglementair op te treden. Bovendien zijn de rechtbanken ook bevoegd om de toepassing te weigeren van een Koninklijk Besluit getroffen op grond van een wet op de bijzondere machten omdat dit Koninklijk Besluit strijdig is met de Grondwet of met een wet voor zover de wet op de bijzondere machten deze afwijking niet toelaat (Mast, *Het Grondwettelijk recht*, blz. 94).

Hetzelfde standpunt wordt verdedigd door Wigny: « Puisque les actes pris en vertu des pouvoirs spéciaux sont non des lois, mais des arrêtés, il faut en conclure que leur légalité reste soumise, conformément à l'article 107, au contrôle des tribunaux » (*Droit Constitutionnel*, 1952, II, n° 473, blz. 635).

Hier dient nochtans aangestipt te worden dat de Hoven en Rechtbanken niet bevoegd zijn om een besluit aan de Grondwet te toetsen en de toepassing ervan te weigeren indien de maatregelen die het besluit treft klaarblijkelijk de verwezenlijking zijn van de wil van de wetgever. In dergelijk geval heeft de wetgever het vraagstuk van de grondwettelijkheid van het toekomstig besluit zelf opgelost.

Er anders over oordelen zou er op neerkomen de grondwettelijkheid van de machtingswet zelf te beoordelen, hetgeen aan de Hoven en Rechtbanken, in ons staatsrechterlijk stelsel niet toegelaten is (zie: Tw. *Wet en Koninklijk besluit*).

In de wet van 16 Juni 1947 heeft de wetgever de overeenstemming met de bijzondere wet vastgesteld.

9. — De Ministeriële Besluiten zijn aan een veel strengere controle onderworpen. Ze mogen slechts genomen worden in zoverre de wet of het Koninklijk Besluit de minister daartoe uitdrukkelijk machtigt; ze mogen hiervan niet afwijken noch bepalingen inhouden die strenger zijn dan de maatregelen voorgeschreven door de wet of het Koninklijk Besluit.

Wat de leurhandel betreft, heeft de Raad van State een administratieve beslissing, gesteund op artikel 21 van het Ministerieel Besluit van 19 Maart 1948 en artikel 3 van het Ministerieel Besluit van 6 September 1948, nietig verklaard omdat de Minister van Economische Zaken en Middenstand onbevoegd was de waren te bepalen waarin geen leurhandel mag gedreven worden (R. v. St., 5 Maart 1951, *R.W.*, 1951-52, 127; *R.J.D.A.*, 1951, blz. 185).

10. — De Ministeriële omzendbrief aan de burgemeesters, gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* van 30 November 1946, blz. 9772 (zie verder n° 33) laat enkel het standpunt van de administratie kennen ten aanzien van een onderdeel van de reglementering.

Het betreft dus een onderrichting ten behoeve van de ambtenaren belast met de toepassing van de controle op de naleving van de reglementering. Een dergelijke circulaire, ofschoon ze de Hoven en Rechtbanken tot leidraad kan dienen wegens de motieven die er in voorkomen, heeft evenwel niet de minste bindende kracht (Corr. Antwerpen, 9 Febr. 1952, *R.W.*, 1951-52, 1657), vooral niet wanneer ze tegen de wet zou indruisen (*vgl.* Gent, 20 Juli 1950, met advies van Subst. Proc. Gen. Dumon, *J. Prat. Dr. Fisc.*, 1950, blz. 1937).

HOOFDSTUK IV

Rechtsvinding en wetsverklaring

11. — In geval van twijfel nopens de toepasselijkheid van de reglementering op een bepaald geval dient men vooraf na te gaan welke de bedoeling was van de wetgever toen hij deze uiting van het handelsverkeer aan wettelijke normen onderwierp (zie boven n° 7).

Zoals boven vermeld (n° 4), heeft het handelsverkeer een ruime uitbreiding genomen; vele nieuwe wijzen van te koop aanbieden zijn ontstaan. Moest men de reglementering streng naar de letter toepassen dan zou ze toepasselijk kunnen zijn op gevallen die de wetgever niet beoogde (zie verder n° 37) en zouden andere, die in feite een bedekte daad van leurhandel uitmaken aan alle vervolging ontsnappen (zie verder n° 30).

Ingeval men aarzelt of een bepaalde daad kan gerangschikt worden onder deze bedoeld in artikel 2 zal men in het bijzonder onderzoeken of zij een aanslag uitmaakt op de normale voorwaarden van de mededinging of nadelig is voor de verbruiker (zie boven n° 6).

Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat de wetgeving op de leurhandel in feite een beperking uitmaakt op het principe van de vrijheid van de handel (zie boven n° 1). Alles wat zij derhalve niet uitdrukkelijk verbiedt, blijft toegelaten.

Aangezien zij tenslotte behoort tot het strafrecht, dienen haar bepalingen op beperkende wijze uitgelegd te worden: *nulla poena sine lege*.

Dit wil evenwel niet zeggen dat men er zich dient van te onthouden de wil van de wetgever te achterhalen.

- Alle wetten, zelfs de strafwetten, dienen uitgelegd naar den wil van den wetgever.
- Doch de bedoeling van den wetgever moet opgezocht worden vooreerst in den tekst die ze uitdrukt. Indien de bewoordingen van de strafwet duidelijk zijn mag daarvan niet worden afgeweken onder voorwendsel dat de bedoeling van den wetgever anders is.

- Indien de bewoordingen van de wet voor meer uitleggingen vatbaar zijn, dan wordt de bedoeling van den wetgever opgespoord met behulp van de voorbereidende werken der wet, en van de andere methodes. Slagen de opsporingen niet, dan geeft men aan de wet de uitlegging die het gunstigst is voor den verdachte.

- Een ruime zin mag aan de bewoordingen der wet worden gehecht wanneer de wil van den wetgever, alhoewel niet letterlijk uitgedrukt, een ruime inhoud aan den wettekst heeft gegeven.

- Bij twijfelachtige lezing moet de strafwet eng worden uitgelegd. In dit laatste geval, maar in dit laatste geval alleen, past men den regel *In dubio pro reo* toe.

- Extensieve interpretatie mag men niet verwarren met analogische toepassing (Simon, J., *Handboek van het Belgisch Strafrecht*, tweede druk, 1948, n° 62, blz. 82 en 83).

- L'interprétation logique est l'explication raisonnée du texte légal d'après l'intention du législateur recherchée dans l'ensemble des textes de la loi et dans les travaux préparatoires (Goedseels, *Commentaire du Code Pénal Belge*, tweede uitgave, n° 53, blz. 20 en volg.).

TITEL II

BEGRIIP LEURHANDEL

HOOFDSTUK I

Wettelijke bepaling

12. — Volgens artikel 2 wordt als leurhandel beschouwd : De verkoop of het te koop aanbieden aan de verbruiker van alle waren of goederen, en, in het algemeen, van gelijk welke voorwerpen, gedaan op de plaatsen door de wet bepaald (zie verder n° 28 tot 38).

Het loutere feit van te verkopen of te koop aan te bieden in de voorwaarden bepaald in artikel 2 valt onder de toepassing van de wet (*R.P.D.B.*, Tw. *Professions ambulantes*, n° 25).

Door een nauwkeurige omschrijving van wat hij beschouwt als leurhandel, heeft de wetgever duidelijk willen aantonen dat deze term volledig afgescheiden is van het begrip daden van koophandel zoals dit bepaald wordt in artikel 2 H.W. Het geldt hier een volkomen nieuw begrip dat niet noodzakelijk samenvalt met het klassieke begrip handel, ofschoon in de Nederlandse en Franse tekst sprake is van leurhandel.

Hieruit volgt dat wie zich naar aanleiding van een of andere manifestatie toevallig langsheen de openbare weg opstelt om er koopwaren te koop aan te bieden of de ambachtsman die zich naar de markt begeeft om de door hem vervaardigde producten te verkopen, leurhandel uitoefent zoals die omschreven wordt in artikel 2 van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939, ofschoon hij nochtans geen handelaar is naar de letter van artikel 1 H.W.

Zeer terecht schrijft de auteur in de *Répertoire Pratique du Droit Belge* : « En vue d'une application efficace la réglementation n'assujettit pas les commerçants comme tels, mais vise tout acte qui se rapporte à l'exercice du commerce ambulant » (*R.P.D.B.*, Tw. *Professions ambulantes*, n° 35).

Dezelfde stelling wordt bijgetreden door Fredericq (*Traité*, I 1946, n° 142, blz. 266). Deze gaat wel te ver waar hij schrijft « Le commerçant ambulant est commerçant » (*l.c.*). Inderdaad, het verrichten van een daad van leurhandel maakt hem die hiertoe overgaat tot leurhandelaar; daarom is hij evenwel niet noodzakelijk handelaar vermits hij volgens artikel 1 H.W. deze hoedanigheid slechts verwerft wanneer hij die daden verricht, in de wet daden van koophandel genoemd, en daarvan zijn gewoon beroep maakt. Hieruit volgt dan ook dat de bepalingen van het Wetboek van Koophandel slechts toepasselijk zijn op de leurhandel zoals hij wettelijk gedefinieerd is in zoverre de bepalingen van deze reglementering er niet tegen indruisen.

13. — Ten aanzien van de bijzondere wettelijke bepaling is het niet zonder belang even stil te staan bij de algemene principes die de verklaring van de rechtstermen beheersen: a) Eerste mogelijkheid : de bijzondere wet geeft geen bepaling.

1. — Noch in de bijzondere wet, noch in een uitvoeringsbesluit, noch in een wet met algemene draagwijdte wordt de betekenis van een gebruikte term nader verklaard. In dit geval moet hij begrepen worden volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Verbreking in zijn gebruikelijke betekenis (Verbr., 27 November 1950, *Pas.*, 1951, I, 1176; — Verbr., 21 November 1949, *Pas.*, 1950, I, 171; — Verbr., 24 April 1950, *Pas.*, 1950, I, 579). Meer bepaald wat de leurhandel betreft werd in deze zin uitspraak gedaan voor de bepaling van het begrip verbruiker (Verbr., 23 April 1951, *Pas.*, 1951, I, 580).

2. — De bijzondere wet of het besluit van uitvoering bepaalt de term niet, doch deze wordt omschreven in een andere wet met algemene draagwijdte. In dit geval primeert de algemene wet en geeft hij de betekenis aan, waarvan niet mag afgeweken worden (Zie o.m. Verbr., 5 December 1949, *Pas.*, 1950, I, 214).

b) Tweede mogelijkheid : de bijzondere wet geeft een bepaling.

In dit geval geldt deze bepaling als bijzonder recht tegen het gemeen recht waarvan het afwijkt. In de stof die hier behandeld wordt, geeft de bijzondere wet b.v. aan wat dient verstaan te worden door leurhandel.

Hieruit volgt dat het begrip daad van leurhandel niet noodzakelijk samenvalt met het klassieke begrip daad van koophandel (zie boven n° 12), doch voorrang heeft op de bepaling van het gemeen recht.

De bovenvermelde principes zullen ook toegepast worden op verscheidene andere termen die voorkomen in de tekst van de wet (b.v. verkoop, verbruiker e.d.m.).

14. — Opdat een bepaalde activiteit als een daad van leurhandel zou kunnen aangezien worden, moeten vier bestanddelen aanwezig zijn :

1) Verkoop of te koop aanbieden (zie verder n° 15 tot 21).

2) Aan de verbruiker (zie verder n° 26 en 27).

3) Van waren, goederen en gelijk welke voorwerpen (zie verder n° 22 tot 25).

4) Op één van de plaatsen in de wet bepaald (zie verder n° 28 tot 38).

Op te merken valt dat wanneer één enkel van deze elementen ontbreekt, de daad *ipso facto* het karakter verliest van leurhandel zoals in artikel 2 bepaald wordt.

Zo zal het verhandelen van vis in de vismijnen niet onder de toepassing vallen van de wetgeving. Nochtans heeft men hier te doen met een verkoop of minstens een aanbod tot verkoop van een koopwaar op een plaats bedoeld door de wetgever, ter zake een halle.

Evenwel wordt er niet gehandeld met de verbruiker doch met handelaars die zich komen bevoorraden met het oog op de wederverkoop.

De bepaling zoals zij in de wet voorkomt moet derhalve cumulatief en niet disjunctief toegepast worden (zie ook verder n° 17 en 27).

HOOFDSTUK II

Bestanddelen van de leurhandel

AFDELING I.

Verkoop of te koop aanbieden van waren of goederen en in het algemeen van gelijk welke voorwerpen.

§ 1. — Verkoop of te koop aanbieden.

A. — *Verkoop.*

15. — Bij ontstentenis van de bepaling van dit begrip in de bijzondere wet dient hieraan de betekenis te worden gegeven die het in het burgerlijk recht heeft : « De verkoop is een overeenkomst waardoor de éne partij zich verbindt om een zaak te leveren en de andere om daarvoor de prijs te betalen » (art. 1582 B.W.).

Het essentiële vereiste is dus dat er een overeenstemming bestaat tussen de partijen nopens de zaak die overgedragen wordt en nopens de prijs die moet betaald worden. Dit akkoord kan uitdrukkelijk zijn maar ook stilzwijgend.

De verkoop kan zowel gesloten worden op voorstel van de koper als van de verkoper (De Page, II, n^r 514, blz. 447).

Uit de strekking van de reglementering — bescherming van de gevestigde handelaar tegen al te gemakkelijke mededinging door mobiele verkoop enerzijds en van de verbruiker tegen de hieraan verbonden gevaren anderzijds — volgt, dat niet onder de reglementering valt, de verkoop die occasioneel gesloten wordt door een gevestigde handelaar of diens aangestelde die daartoe, zelfs niet op stilzwijgende wijze, een aanbod deed op de door de reglementering aangeduide plaatsen.

Aldus mag aangenomen worden dat de bakker die, tijdens de levering ten huize aan een vaste cliënte, op verzoek van een ander persoon die nog geen cliënt was, aan deze een brood verkoopt, geen daad van leurhandel verricht, alhoewel hij verkoopt op de openbare weg, en hij zich anderzijds op artikel 8, 4° niet kan beroepen (Zie verder n^{rs} 56 en 57). Inderdaad hier was geen aanbod vanwege de verkoper.

Wat de wetgever aan reglementering heeft willen onderwerpen is het feit dat de verkoper zichzelf wendt tot de klant. Maar deze laatste blijft volkomen vrij zich te wenden tot de verkoper om deze tot de verkoop te bewegen, ook al geschiedt dit op de openbare weg. Aangezien derhalve enkel deze verkoop bedoeld wordt, die vooraf gegaan is van een aanbod vanwege de verkoper, is het vooral van belang te kunnen vaststellen van welk ogenblik af er aanbod is.

Opdat evenwel het aanbod een strafbare inbreuk zou uitmaken moet het gedaan worden met het oog op een werkelijke verkoop, d.w.z. die welke alle onmisbare bestanddelen in zich zou verenigen.

Zo zal het aanbieden van één of ander voorwerp naar aanleiding van een collecte niet als een verkoop kunnen beschouwd worden, doch veeleer als een bewijs dat iemand iets heeft bijgedragen. Hetzelfde geldt voor de uitbaters van behendigheidsspelen die als bewijs van hun vaardigheid aan de knapste deelnemers een voorwerp afleveren dat geen werkelijke of een uiterst geringe waarde vertegenwoordigt, b.v. een papieren bloem. In geen van beide gevallen inderdaad hebben de partijen een werkelijke verkoop bedoeld (Kluyskens, *De Contracten*, tweede druk, n° 7, blz. 12; — Planiol et Ripert, X, n° 2, blz. 2 en 3; — De Page, IV, n° 8, blz. 25-26; — Fredericq, *Traité*, III, n° 4, blz. 22).

Ook diegenen die zelf opkopen (opkopers van lompen, papier en oude metalen) en diegenen die enkel prestaties uitvoeren (schoenenpoetsers, stoelen-vlechters, scharenslijpers) vallen buiten beschouwing, zelfs indien in de aange-rekende prijs de toebehoorten begrepen zijn noodzakelijk voor het uitvoeren der prestaties (zie verder n° 23).

16. — De onmiddellijke eigendomsoverdracht die in de verkoop doorgaans plaats vindt, maakt hiervan nochtans geen bestanddeel uit. « Zij behoort niet tot het wezen van het koopcontract, maar enkel tot zijn natuur » (Kluyskens, *De Contracten*, tweede uitg., n° 4, blz. 9).

Luidens artikel 1583 B.W. is de verkoop tussen partijen voltrokken zodra deze het eens geworden zijn over de zaak en over de prijs, al werd de zaak nog niet geleverd en de prijs nog niet betaald.

Het gebeurt immers dat de eigendomsoverdracht niet onmiddellijk plaats vindt hetzij ingevolge de aard van de verkochte zaak (de soortverkoop), hetzij ingevolge de uitgedrukte wil van de partijen (verkoop op afbetaling en huurkoop) die overeenkomen dat de koper eerst eigenaar wordt van de verkochte zaak na de volledige afbetaling van de overeengekomen prijs (De Page, IV, n° 21, blz. 42 en volg. en n° 275 en 276, blz. 280 en volg.; — Fredericq, *o.c.*, III, n° 31, blz. 66 en volg.; — Van Dievoet, *Het Burgerlijk Recht in België en Nederland*, blz. 273 en volg.; — Verbr., 9 Februari 1933, *Pas.*, 1933, I, 103).

De levering van de verkochte zaak op een latere datum vindt ter zake van leurhandel een veelvuldige toepassing. Inderdaad, talrijk zijn de personen die op de plaatsen in artikel 2 bepaald, verkopen op demonstratie of die enkel monsters of een catalogus bij zich hebben van de waren of goederen die ze verkopen, terwijl zij er zich ten aanzien van de gebeurlijke kopers toe verbinden de goederen tegen een bepaalde datum af te leveren.

Er werd geoordeeld dat dergelijke verkoop als een daad van leurhandel moet aangezien worden (Luik, 30 November 1950, *Jur. Liège*, 1950-51, 138; *Rev. Comm. B.*, 1951, 107).

De voorziening in verbreking tegen dit arrest werd verworpen en zeer oordeelkundig werd overwogen dat, indien het blijkt dat de begunstigten van de bepalingen voorzien in artikel 8 meestal in bezit zullen zijn van de goederen of koopwaren op het ogenblik van de verkoop of van de aanbidding tot verkoop, hieruit niet volgt dat deze wettelijke bepaling van deze omstandigheid een bestanddeel vormt van de bepaling van leurhandel (Verbr., 23 April 1951, *J.T.*, 1951, 397; *Pas.*, 1951, I, 580).

In een arrest van 17 Mei 1954 (onuitgegeven) herhaalde het Hof van Verbreking dat ten aanzien van artikel 2, 1°, geenszins vereist is dat bij verkoop of aanbod tot verkoop aan de verbruiker, de leurhandelaar in het bezit zou zijn van de waren, goederen of voorwerpen, en dat derhalve het aanbod tot verkoop op staal of catalogus een daad van leurhandel is.

De oorspronkelijke reglementering van 1935 vereiste het rechtstreeks aanbod met als corollarium de onmiddellijke aflevering van de te koop gestelde waar; d.w.z. dat de leurrendelaar zijn koopwaar bij zich moest hebben op het oogenblik dat hij deze te koop aanbod. Door deze bepaling uit de tekst te weren heeft de wetgever van 1939 aan de reglementering een veel ruimer toepassingsveld gegeven.

17. — De wet gebruikt de term verkoop. Dit begrip veronderstelt noodzakelijker wijze het voorhanden zijn van een prijs. De kenmerkende eigenschap van de prijs is dat hij uitgedrukt weze in geld (Kluyskens, *o. c.*, n° 22, 1°, blz. 26; — De Page, IV, n° 35, blz. 71; — Planiol et Ripert, X, n° 35, blz. 28; — Fredericq, *o. c.*, III, n° 12, blz. 36).

Door de economisten wordt trouwens ook algemeen aanvaard dat men door prijs verstaat, de in geld uitgedrukte waarde van een goed. De wijze waarop de betaling geschiedt, het weze in speciën, per check of per overschrijving, is zonder belang. Hieruit volgt dat wie in de omstandigheden, bepaald in artikel 2, zijn koopwaren aan een derde zou overdragen en als betaling andere waar of een ander goed zou aanvaarden geen daad van leurrendel verricht. In dit geval heeft men immers te doen met een ruiling en niet met een verkoop zodat één van de bestanddelen in artikel 2 bepaald, ontbreekt (Zie boven n° 14; — anders: *R.P.D.B.*, *Tw. Professions ambulantes*, n° 21, waar dergelijke handelwijze als leurrendel wordt bestempeld).

B. — *Aanbod tot verkoop.*

18. — Het aanbod tot verkoop is de daad van de verkoper waardoor hij het inzicht te kennen geeft dat hij tot verkopen bereid is.

Het aanbod is aan geen bijzondere vormen onderworpen en kan zich op talrijke wijzen veropenbaren (Kluyskens, *De Verbintenissen*, vijfde uitg., n° 6 bis, blz. 14).

Het kan mondeling of schriftelijk, uitdrukkelijk of stilzwijgend zijn. De leurrendelaar kan de aandacht van de voorbijganger op zijn waren vestigen door het woord tot hem te richten; hij kan zich ook van alle mondelinge aanbeveling onthouden en zijn waren zonder meer voor het publiek ten toon stellen. Het enkele feit van te kennen te geven, op welke manier ook, dat men de verkoop wil sluiten valt onder toepassing van de wetgeving. Er wordt derhalve niet vereist dat een koper op dit aanbod zou ingaan.

Wat betreft het aanbod ter zake van leurrendel, zijn er nochtans enkele bijzondere vormen die een bijzondere aandacht verdienen :

19. — Aanbod door brief of advertentie : hierdoor verstaat men de daad van wie door een geschrift tot een persoon gericht of door advertentie in de pers, bekend maakt dat hij een of andere koopwaar te koop aanbiedt. Het is terzake zonder belang of het aanbod aan de belanghebbende besteld wordt door bemiddeling van de post ofwel door de verkoper zelf of zijn aangezelde. Het feit dat de koopwaar het schriftelijk aanbod vergezelt of niet is evenmin determinerend.

Talrijk zijn de gevallen waarin personen aan huis één of andere koopwaar zoals scheermesjes e.a.d. ontvangen, met de vermelding dat zij deze kunnen bekomen mits het betalen van een bepaalde prijs: het betreft hier dus een aanbod tot verkoop (zie boven n^r 18).

Een dergelijk aanbod valt evenwel niet *ipso facto* onder de toepassing van de wetgeving op de leurhandel.

Inderdaad, opdat de wet toepasselijk zou wezen wordt bovendien vereist dat het aanbod gedaan wordt op één van de plaatsen in artikel 2 bepaald (zie boven n^{rs} 28 en volg.).

Het aanbod door brief of advertentie echter moet beschouwd worden als uitgaande van een verwijderde persoon (Kluyskens, *De Verbintenissen*, 1948, n^r 18, blz. 32; — Fredericq, *Traité*, III, n^r 17, blz. 45).

Veel belangrijker en in werkelijkheid het doorslaggevend criterium is wel de omstandigheid of het schriftelijk aanbod al dan niet gevolgd is van een persoonlijk contact met de geadresseerde. Indien de aanbieder of zijn vertegenwoordiger zich achteraf aanmelden ten huize van de persoon, hetzij om de bestelling op te nemen, hetzij om gebeurlijk de prijs in ontvangst te nemen wanneer de koopwaar het aanbod vergezelde, dan wordt in feite het aanbod ten huize van de bezochte persoon hernieuwd. Indien deze laatste echter op voorhand en zonder dat verder aandringen noodzakelijk was, het inzicht had de koopwaar aan te werven, wordt de verkoop eerst op het ogenblik van het persoonlijk contact volmaakt vermits hij eerst dan zijn toestemming zal te kennen geven.

Het is niet het op voorhand gedane schriftelijk aanbod doch wel het hernieuwde verzoek op het ogenblik van het persoonlijk contact of het definitieve sluiten van de verkoop ten huize van de koper waar beide partijen tegenover elkaar staan, dat onder toepassing valt van artikel 2.

Heel anders is de toestand wanneer hij tot wie het aanbod gericht is, verzocht wordt het bedrag van de prijs te storten op een bepaalde postrekening, of wanneer de verkoper dit ten huize laat ontvangen langs de post.

In dit geval inderdaad gaat het voorstel uit van een verwijderde persoon en dient het beschouwd te worden als gedaan van uit de plaats waar hij verblijft.

20. — **Publiciteitstournées**: Deze worden ingericht door firma's, die hetzij een nieuw product willen lanceren, hetzij de afzet van een reeds bestaand product bevorderen. Deze gaan gemeenlijk gepaard met mondelinge aanbevelingen met het doel de hoedanigheden van de koopwaren aan het publiek mede te delen of de gebruikswijze ervan uit te leggen. Vaak zal het gebeuren dat ter gelegenheid hiervan gratis stalen worden uitgereikt. Dergelijke activiteit is volkomen wettelijk op voorwaarde evenwel dat men zich van te koop aanbiedingen, van het opnemen van bestellingen of levering van dit product tegen vergoeding, hoe gering ook, onthoude.

Als een aanbod tot verkoop kan o.m. beschouwd worden de afgifte aan het publiek van een postkaart aan een bepaalde firma gericht en waarop men slechts zijn naam en adres moet invullen om het product te ontvangen.

Wat de verkoop of het aanbod tot verkoop op staal of catalogus betreft, zie boven n° 16.

21. — Het aanwenden van artikel 2 wordt betwist betreffende de exploitatie van warenautomaten langs de openbare weg en in zekere publieke gebouwen en waar de liefhebber, mits een geldstuk in een gleufje te steken, een of andere koopwaar kan bekomen.

De rechtsleer neemt algemeen aan dat het in dit geval een openbaar aanbod betreft (Kluyskens, *De Verbintenissen*, vijfde uitg., n° 6 bis, blz. 14; — Asser-Rutten, *Verbintenissenrecht*, tweede stuk (1952), blz. 109; — Van Dievoet, *Het Burgerlijk Recht in België en Nederland*, blz. 254-255; — Demogue, *Obligations*, II, n° 55, blz. 158; — Planiol et Ripert, IV, n° 106, blz. 129; — De Page, II, n° 515, blz. 385).

Het betreft hier dus een tot de verbruiker gericht aanbod van verkoop van waren op de openbare weg of op een plaats toegankelijk voor het publiek en niet specifiek bestemd tot verkoop of aanbod van verkoop.

Weliswaar is er in dergelijke gevallen geen bestendig optreden van een natuurlijke persoon, doch dit is ook niet vereist opdat artikel 2 toepasselijk zou kunnen zijn aangezien enkel het louter materiële feit van de verkoop of het te koop aanbieden, op welke wijze dit ook geschiede, als één der bestanddelen van leurhandel moet weerhouden worden (zie boven n° 14).

Toch dient er te worden opgemerkt dat de verkoop of het te koop aanbieden bij middel van een automaat niet *ipso facto* als een daad van leurhandel kan beschouwd worden.

Wanneer deze inderdaad geplaatst wordt door een gevestigde handelaar vóór zijn inrichting aan de openbare weg, en de waren welke op die manier worden verkocht van dezelfde aard zijn als die welke zich binnen in de winkel bevinden, dient overeenkomstig de bepalingen van artikel 2, laatste lid, 1°, deze activiteit niet als een daad van leurhandel beschouwd te worden (zie verder n° 40).

Anders is de toestand indien de bovenvermelde voorwaarde niet vervuld is; dan betreft het een werkelijk tot de verbruiker gericht aanbod van verkoop van waren op de openbare weg of een plaats toegankelijk voor het publiek en zijn dienvolgens al de voorwaarden van artikel 2 vervuld.

§ 2. — Waren of goederen en gelijk welke voorwerpen.

22. — De wetgever heeft aan zijn tussenkomst een zo ruim mogelijk toepassingsveld willen geven. Daarom heeft hij zich van opsomming onthouden en zich in de meest algemene bewoordingen uitgedrukt: waren of goederen en gelijk welke voorwerpen. Waar de term goederen gebruikt wordt, spreekt het van zelf dat enkel de verkoop of het te koop aanbieden van roerende goederen bedoeld wordt. Dit blijkt meer bepaald uit de bewoordingen van de Franse tekst waar men spreekt van *marchandises*, hetgeen betekent: *ce qui est meuble et objet de commerce* (Litté: *Dictionnaire de la langue française*), in tegenstelling met het begrip *biens* dat zowel de onroerende als de roerende goederen omvat.

Hetgeen verkocht of te koop aangeboden wordt, moet niet noodzakelijk een stoffelijk iets zijn; ook een titel kan het voorwerp uitmaken van leurhandel, doch enkel indien hij recht verleent of kan verlenen op een goed.

Zo valt het venten met loterij-biljetten, die de mogelijkheid bieden prijzen te winnen in speciën of *in natura*, onder toepassing van de reglementering; dit is echter niet het geval wanneer de prijs bestaat in de deelneming aan een reis vermits het hier een prestatie en geen koopwaar betreft.

Om dezelfde reden blijft, — alhoewel soms eens anders gevonnist wordt, — het venten met tickets of kaarten die toegang verlenen tot vertoningen, sport-manifestaties e.d.m., buiten beschouwing.

23. — In sommige gevallen is de verkoop van een voorwerp gekoppeld aan het leveren van een prestatie.

In gegeven omstandigheden moet men onderzoeken welk het inzicht van de partijen geweest is: de prestatie of de verkoop.

Artikel 2 blijkt slechts toepasselijk indien het uitvoeren van de prestatie geen bijzondere kundigheden vergt, zodat ze ook zou kunnen verricht worden door iemand die geen speciale vakkennis bezit.

Aldus b.v. verricht diegene die van deur tot deur luchters te koop aanbiedt en er zich toe verbindt deze zelf te plaatsen, een daad van leurhandel. Het plaatsen inderdaad vergt geen kundigheden van een vakman. Anders is de toestand indien de aflevering van de koopwaren afhankelijk is van het verrichten van een prestatie die een bijzondere technische vakkennis veronderstelt. In dit geval is het inderdaad de laatste die op de voorgrond treedt terwijl de verkoop van de goederen die ermede gepaard gaat slechts geschiedt om de uitvoering hiervan mogelijk te maken (zie ook *R.P.D.B.*, Tw. *Professions ambulantes*, n° 20).

Het is zeer goed mogelijk dat de prijs van de nodige toebehoorten de som, verschuldigd voor de eigenlijke prestatie ver overtreft. Inderdaad, zekere vervangingsstukken hebben een betrekkelijk hoge waarde, zijn vlug geplaatst, doch speciale kundigheden worden geveerd om de prestatie te kunnen uitvoeren; wie van huis tot huis gaat om defecte radiotoestellen te herstellen en zelf de nodige vervangingsstukken levert, verricht geen daad van leurhandel; niet de levering van deze laatste treedt immers op de voorgrond, doch wel de vakkennis.

Practisch zal ieder geval *in concreto* door de rechtbank moeten onderzocht worden, hierbij vooral rekening houdend met het inzicht van de partijen.

24. — De rondreizende liedjeszanger of muzikant die zich ertoe beperkt liederen voor te dragen of muziekstukken ten gehore te brengen, verricht als dusdanig geen daad van leurhandel vermits hij niets te koop aanbiedt.

Wanneer hij bovendien liederen zou te koop aanbieden dan moet hij voor wat deze laatste activiteit betreft, de vereiste machtiging bekomen hebben.

25. — Enigszins ingewikkelder is de toestand van de ambulante *photograaf*, onverschillig of hij de photo onmiddellijk levert of zich er toe beperkt aan de voorbijganger een kaartje af te geven met de vermelding van het adres waar de photo kan afgehaald worden.

Bestaat zijn activiteit in het verstrekken van een dienst of in het verkopen van een voorwerp?

Deze laatste stelling moet bijgetreden worden. Inderdaad, datgene wat hij de klant aanbiedt, is het resultaat van zijn prestatie terwijl deze laatste zelf op

de achtergrond blijft. Het is het materiële voorwerp dat hij heeft voortgebracht of zal voortbrengen dat de koper belangstelling inboezemt. Aangezien hij zijn activiteit uitoefent op de openbare weg, de openbare markt of van deur tot deur, wordt hij beschouwd als iemand die zelf de klant gaat opzoeken om deze tot een verkoop te bewegen (*R.P.D.B.*, Tw. *Professions ambulantes*, n° 29; — Fredericq, *Traité*, 1946, I, n° 143, blz. 268; — Gent, 11 Juli 1953, *R.W.*, 1953-54, 1200).

AFDELING II.

Verkoop of te koop aanbieden aan verbruiker.

26. — Opdat de verkoop of het aanbod tot verkoop dat gedaan wordt op één der plaatsen, opgesomd in artikel 2, onder de toepassing zou vallen van de reglementering, wordt er als noodzakelijk vereiste gesteld dat er gehandeld worde met de verbruiker (zie boven n° 14).

De reglementering op de leurhandel verschaft geen bepaling van dit begrip, evenmin is er een wet met algemene draagwijdte die deze term nauwkeurig omlijnt.

Bij toepassing van de boven vermelde algemene beginselen die de verklaring der rechtstermen beheersen moet, in overeenstemming met een vaststaande rechtspraak van het Hof van Verbreking deze term begrepen worden in zijn gebruikelijke betekenis (zie boven n° 13).

Meer bepaald omschreef het ter zake zeer belangrijke arrest van het Hof van Verbreking van 23 April 1951 (zie boven n° 13) het begrip verbruiker als diegene die zich waren of goederen aanschaft voor eigen gebruik (Verbr., 23 April 1951, *Pas.*, 1951, I, 580; *J.T.*, 1951, 397; — zie ook: Gent, 11 Juli 1953, *R.W.* 1953-54, 1200).

Als verbruiker moet dus worden aangezien hij die, op het ogenblik dat hij zich de goederen aanschaft, niet meer het inzicht heeft deze verder voort te verkopen, doch ze bestemt voor zijn eigen noodwendigheden.

De verkopen die plaats hebben op de markten waar enkel handelaars zich mogen bevoorraden, zoals vroegmarkten waar groenten en fruit verhandeld worden, vismijnen, vallen derhalve buiten beschouwing.

27. — Het begrip eigen gebruik of eigen behoeften kan wel aanleiding geven tot enige betwisting. Men mag aannemen dat hierdoor enkel moet begrepen worden de behoeften die de mens normaal eigen zijn of kunnen zijn.

Het kan inderdaad voorkomen dat de personen die zich van deur tot deur begeven met het inzicht te verkopen of te koop aan te bieden, zich wenden tot de zogenaamde professionele verbruikers. Hierdoor verstaat men diegenen die de goederen of koopwaren aanwenden, niet voor eigen gebruik of ter bevrediging van persoonlijke behoeften, maar met het oog op de uitoefening van hun beroep of ambacht.

Zo zal de vertegenwoordiger in medische apparaten die de geneesheren ten huize gaat opzoeken om hun de laatste nieuwigheden te koop aan te bieden, geen daad van leurhandel verrichten; hetzelfde kan gezegd worden van de vertegenwoordiger van een uitgever van juridische werken die zich richt tot advocaten, notarissen of deurwaarders.

Inderdaad handelen deze personen niet met de verbruiker bedoeld door de wetgever, en zoals het Hof van Verbreking hem aanwees: diegene die koopt voor eigen gebruik.

De juiste grens zal soms moeilijk te trekken zijn.

De rechter zal *in concreto* rekening houden met de hoedanigheid van de kopers aan wie het aanbod gedaan wordt en de bestemming die zij aan de aangekochte goederen normaal zouden geven.

AFDELING III.

Verkoop of te koop aanbieden op de plaatsen in de wet bepaald.

§ 1. — Van deur tot deur.

28. — Het begrip van deur tot deur is wel enigszins vatbaar voor betwisting wanneer men de woorden in letterlijke zin begrijpt. Wordt er inderdaad vereist dat de leurhandelaar zich aan ieder huis aanbiedt? Een dergelijke interpretatie dient beslist verworpen te worden daar zij een al te gemakkelijk middel biedt om de reglementering te omzeilen en in ruime mate vrije teugel zou geven aan een activiteit die de wetgever juist aan strenge normen heeft willen onderwerpen.

Inderdaad zou iedereen naar believen kunnen rondventen mits zijn cliënteel uit te kiezen in bepaalde lagen van de bevolking of mits gebruik te maken van een der talrijke andere middelen die hem toelaten aan de reglementering te ontkomen.

Tenslotte kan tot staving van een ruimere verklaring de tekst aangehaald worden van de oorspronkelijke reglementering van 1935, waarin dit begrip klaarder omschreven werd, waar als leurhandel beschouwd wordt: « elke handel die bestaat in het rondventen van deur tot deur, zelfs wanneer het aanbod slechts gericht is tot bepaalde categorieën van personen ». Ook in de rechtspraak wordt dit standpunt bijgetreden (Corr. Charleroi, 19 December 1953, *J.T.*, 1954, 172).

Kortom dient als leurhandel van deur tot deur beschouwd te worden, elke leurhandel die niet geschiedt op de plaatsen vermeld onder 2° en 3° van artikel 2 (zie verder n° 29 tot 38).

§ 2. — De openbare weg.

29. — Dit begrip omvat de vaste standplaatsen op de openbare weg en plaatsen, als voorportalen, ingangen en gangen, palende aan de openbare weg, toegankelijk voor het publiek en niet specifiek bestemd voor de verkoop of te koop aanbiedingen.

Het begrip openbare weg wordt hier in zijn ruimste betekenis opgevat en omvat niet alleen de plaatsen die *sensu stricto* tot de openbare weg behoren, maar ook diegene waartoe, ofschoon ze privaat eigendom zijn, het pu-

blik vrije toegang heeft of zich gemakkelijk toegang kan verschaffen; de wetgever heeft zelf enkele voorbeelden aangehaald in de tekst, wanneer hij spreekt van vaste standplaatsen, voorportalen, ingangen en gangen. Men zou er kunnen aan toevoegen de aubetten, kiosken, voertuigen enz. Hiermede moet eveneens gelijkgesteld worden het te koop aanbieden van goederen langsheen de openbare weg, op een afgesloten erf, zoals een weide of braakland, zelfs wanneer de verkoper zich aldaar heeft opgesteld met de toestemming van de eigenaar.

30. — De uitdrukking « niet specifiek bestemd om gebruikt te worden voor de verkoop of voor te koop aanbiedingen », die voorkomt in 2° en 3° van artikel 2, is in feite zeer vaag en vatbaar voor allerlei interpretatie.

Practisch is het onmogelijk hieraan een juiste afbakening te geven en zal alles afhangen van feitelijke omstandigheden.

De wettelijke of reglementaire bepalingen die technische vereisten vastleggen waaraan bepaalde verkooplokalen moeten voldoen, zijn uiterst zeldzaam (b.v. Ministerieel Besluit van 11 Februari 1948 betreffende de bijzondere voorwaarden voor het verlenen van vergunningen aan de kleinhandelaars in vleeswaren en aan de beenhouwers en spekslagers). In feite staat het de handelaars vrij de plaats waar ze verkopen naar goeddunken in te richten.

Als niet specifiek bestemd kunnen o.m. beschouwd worden, de plaatsen waar men de koopwaren niet bestendig kan laten, hetzij ze niet voldoende beschermd zijn tegen de weersomstandigheden, hetzij ze gevaar lopen beschadigd of ontvreemd te worden, alsmede de plaatsen waar men zijn activiteit slechts gedurende een korte periode kan uitoefenen, aangezien men er niet bestendig mag over beschikken wegens het feit dat ze ook voor andere doeleinden gebruikt worden.

Aldus moet de activiteit van de personen die zich van de éne naar de andere plaats begeven en er een verkoop organiseren in een of ander lokaal of plaats die zij gedurende enkele dagen in huur nemen, als een daad van leurhandel aangezien worden (*P.B., Tw. Colportage, Colporteurs*, n° 6, blz. 464).

Inderdaad, de kenmerkende eigenschappen van de leurhandel (zie boven n° 3) treden hier op de voorgrond en elk inzicht van bestendigheid ontbreekt. Terwille van dit bepalende kenmerk van dergelijke huur is trouwens de handelshuurwet niet van toepassing (Zie *Tw. Huur van Handelshuizen*, n° 15, *in fine*).

Daarentegen moet een kraam of wagen door iemand op zijn ongebouwde eigendom langsheen de openbare weg geplaatst, aangezien worden als een plaats die specifiek bestemd is voor verkoop of te koop aanbiedingen.

Het verschil met het vorige geval (zie boven n° 29) ligt in het feit dat hier een grotere bestendigheid bestaat. Het is derhalve niet de omstandigheid het terrein in eigendom te bezitten die determinerend is, doch het karakter van continuïteit van de exploitatie die hieraan verbonden is.

Aanwijzingen betreffende de plaatsen die wel als « specifiek bestemd » moeten aangezien worden zijn verschaft in de omzendbrief aan de burgemeesters uitgaande van het Ministerie van Economische Zaken en Middenstand (zie verder n° 33).

31.— Met de openbare weg dienen eveneens gelijk gesteld te worden, de publieke waterwegen, alsmede de private meren en vijvers waar het publiek vrije toegang heeft. De persoon die zijn koopwaren met zich neemt in een bootje en ze te koop aanbiedt aan de schippers die gemeerd liggen in de haven of aan de kade, oefent leurhandel uit op de openbare weg; dit geldt eveneens voor diegene die zijn waren te koop aanbiedt op vijvers of meren waarop pleziertochtjes ingericht worden.

32. — Moeilijker te verenigen met het begrip leurhandel, zijn wel de te koopaanbiedingen in vaste standplaatsen aan de openbare weg. Men vraagt zich met reden af wat deze verkoopinrichtingen zou onderscheiden van een gevestigde handelszaak. De waren die er te koop aangeboden worden berusten er inderdaad bestendig ter plaatse en al de karakteristieke elementen der gevestigde handelszaak zijn hier voorhanden.

Aldus oordeelde de Raad van State, dat de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939 uitgevaardigd werden om reden van het mobiele karakter dat de leurhandel onderscheidt van de handel uitgeoefend in een vaste inrichting en dat de benaming die gegeven wordt aan de plaats waar een bepaalde handel ingericht wordt, het karakter eigen aan deze handel niet wijzigt (Raad van State, 3 Febr. 1950, *Pas.*, 1950, IV, 76; *R.J.D.A.*, 1950, 96; *Rev. Comm. B.*, 1950, 121; *Rev. Adm.*, 1950, blz. 170).

33. — Wat betreft de handel uitgeoefend in plaatsen als deuropeningen, ingangen en gangen, interpreteert het Ministerie van Economische Zaken in een omzendbrief aan de burgemeesters, verschenen in het *Belgisch Staatsblad* van 30 Nov. 1946, blz. 9772, dat deze niet beschouwd wordt als leurhandel indien de installaties waar de activiteit uitgeoefend wordt aan volgende voorwaarden beantwoorden :

- « 1) Volledig gesloten zijn en voorzien van een uitstalraam ;
- » 2) Geen doorgang verlenen aan andere personen die het gebouw bewonen ;
- » 3) Niet gebruikt worden voor het uitoefenen van andere activiteiten ;
- » 4) Gehuurd zijn met huurceel ;
- » 5) Dienen als magazijn voor de te koop gestelde waren, die ter plaatse moeten blijven ;

Het beslissend criterium is in dergelijk geval, de stabiliteit en de regelmatige uitoefening der bedrijvigheid, gepaard gaande met de vastheid der installatie. »

Het feit koopwaren uit te stallen in uitstalramen gelegen in hallen, portieken, wordt niet als leurhandel beschouwd, op voorwaarde dat geen mondeling aanprijzen vanwege de exploitant of zijn aangestelde plaats heeft.

34. — Het te koop aanbieden in stations, schouwburgen, bioscopen, velodrooms en andere sportterreinen, is niet als leurhandel te beschouwen, wanneer het personeel van deze inrichtingen zich tot het publiek wendt en producten te koop aanbiedt die in dit milieu thuis horen zoals programma's, dranken, versnaperingen. In deze omstandigheid wordt de verkoop of het te koop aanbieden beschouwd als een tweede activiteit die naast de hoofdbedrijvigheid wordt uitgeoefend in de inrichting.

Wanneer echter personen, vreemd aan deze inrichtingen, zich tot het publiek wenden, moeten zij houder zijn van een leurkaart, daar zij hun bedrijvigheid uitoefenen op een plaats waar zij slechts te zelfden titel toegelaten zijn als het gewone publiek en die, wat hen betreft, dus moet gelijk gesteld worden met een plaats toegankelijk voor het publiek.

35. — Het tentoonstellen van goederen of voorwerpen op de openbare weg of het rondvoeren ervan op speciale voertuigen met het enkel doel van publiciteit, valt buiten het toepassingsveld van de reglementering, in zover er geen verkoop of te koop aanbieding plaats heeft.

Het ronddelen te dezer gelegenheid van strooibiljetten met vermelding van de hoedanigheid en de verkoopprijs van de waar, het adres van de handelaar of depothouder, of de bekendmaking ervan door middel van luidsprekers, maakt geen inbreuk uit vermits gebeurlijke liefhebbers nog steeds verplicht zijn zichzelf tot de aangewezen verkoper te wenden op de plaats waar deze gevestigd is, met het gevolg dat een eventuele verkoop als de daad van een gevestigde handelaar moet beschouwd worden.

§ 3. — De openbare markten.

36. — Dit begrip omvat de kermissen, foren, hallen, overdekte markten en de plaatsen toegankelijk voor het publiek en niet specifiek bestemd voor verkoop of te koop aanbiedingen. Evenals aan het begrip openbare weg (zie boven n° 29), wordt aan de term openbare markt een ruime betekenis gegeven, die omvat al de plaatsen waar de leurhandel in groep uitgeoefend wordt, door personen die zich naar een zelfde plaats begeven om er hun waren te koop aan te bieden. Ofschoon de handel uitgeoefend in zekere hallen en overdekte markten in feite niet als leurhandel kan beschouwd worden, was het niettemin noodzakelijk deze onder de openbare markten te rangschikken op gevaar af dat de reglementering niet van toepassing zou zijn op zekere plaatsen toegankelijk voor het publiek en die praktisch openbare markten zouden zijn.

37. — Dient artikel 2, 3^e toepasselijk gemaakt te worden op de jaarbeurzen? Dit zijn tentoonstellingen van nijverheids- en handelsproducten die gehouden worden met het doel deze te doen kennen en handelsbetrekkingen te bevorderen.

Thans ziet men evenwel dat de producenten en handelaars, die aldaar een stand ingericht hebben, er zich niet enkel toe beperken de laatste nieuwigheden aan het publiek bekend te maken, maar zich in vele gevallen ook ten doel stellen de door hen ten toon gestelde goederen te verkopen aan de bezoekers; diegene die er enkel met een inzicht van loutere publiciteit een stand inrichten zijn eerder zeldzaam. Toch mag men niet uit het oog verliezen dat de ver-

spreiding onder het publiek bij middel van verkoop, soms aan een verminderde prijs, vaak het beste middel is tot reclame en dus tot het bereiken van het vooropgestelde doel. Bovendien kunnen de exposanten langs deze weg een gedeelte terug winnen van de doorgaans hoge onkosten die voortspruiten uit de inrichting van een stand.

Wanneer men de reglementering naar de letter toepast dienen de daden door deze personen verricht als leurhandel beschouwd te worden; immers, het betreft hier wel degelijk het te koop aanbieden aan verbruiker van waren en goederen op één der plaatsen door de reglementering bedoeld; bovendien ontbreekt hier elke stabiliteit en regelmaat in de uitoefening van de bedrijvigheid die de gevestigde handelsinrichting kenmerkt.

Toch mag men niet uit het oog verliezen dat de reglementering uitgevaardigd werd op een ogenblik dat de jaarbeurzen minder veelvuldig voorkwamen of in ieder geval hun oorspronkelijk karakter meer op de voorgrond trad.

Wanneer men het verslag aan de Koning nauwkeurig ontleedt, treedt de bezorgdheid van de wetgever om de binnenlandse handel te beschermen als één der hoofdmotieven van de reglementering op de voorgrond.

Het is derhalve moeilijk in overeenstemming te brengen met de geest van de reglementering dat men die toepasselijk zou maken op deze manifestaties van het economisch leven, die juist tot hoofddoel hebben de bloei en de uitbreiding van handel en nijverheid te bevorderen. De Algemene Directie van het Middenstandswesen bij het Ministerie van Economische Zaken en Middenstand eist niet dat diegene die op een jaarbeurs een stand inrichten een toelating aanvragen. Inderdaad, ingevolge de bepalingen van artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 16 October 1951 zou voor vele goederen geen machtiging meer kunnen verleend worden met het gevolg dat de bevordering van de handelsbetrekkingen, hoofddoel van de jaarbeurzen, hierdoor ernstig in het gedrang zou gebracht worden.

Om alle betwisting te voorkomen ware het zeker wenselijk moest de Koning ingevolge de bevoegdheid hem door artikel 8, laatste lid, toegekend door een uitdrukkelijke bepaling de jaarbeurzen buiten het toepassingsveld plaatsen van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939, zoals hij het deed in het oorspronkelijk Koninklijk Besluit van 13 Januari 1935 (art. 17 c) ten aanzien van de erkende tentoonstellingen.

38. — Welk standpunt dient ten aanzien van de braderijen te worden ingenomen?

Braderijen zijn gelegenheidsmarkten die ingericht worden door handelaars van één of meer straten, gepaard gaan met kermissen of feestelijkheden, en waarop inzonderheid opruimingsartikelen verkocht worden.

Ofschoon deze te koop aanbiedingen op het eerste gezicht aan een openbare markt doen denken, vertonen zij hiermede nochtans een essentieel verschil. Inderdaad, de personen die er hun goederen te koop aanbieden, zijn geen

leurhandelaars die er de kopers komen opzoeken, doch wel gevestigde handelaars zelf van de straat waar de braderij gehouden wordt die, in een gezamenlijke poging om hun verkoop te bevorderen, feestelijkheden organiseren en te dezer gelegenheid hun goederen buiten hun inrichting te koop aanbieden.

Men kan dan ook met reden aannemen dat de uitzondering voorzien in artikel 2, tweede lid, 1°, op deze activiteit van toepassing is (zie verder n° 40). Hieruit volgt dan ook dat de handelaars die gevestigd zijn in de andere straten en die zich opstellen op een plaats waar de braderij georganiseerd wordt, een daad van leurhandel verrichten.

Hetzelfde dient gezegd te worden van niet-handelaars, die ter gelegenheid van een braderij in hun straat, koopwaren op de openbare weg zouden te koop aanbieden (Fredericq, *Traité*, 1946, I, n° 143, blz. 263; — *R.P.D.B.*, Tw. *Professions Ambulantes*, n° 27).

HOOFDSTUK III

Daden die krachtens wetsbepaling geen leurhandel zijn

39. — Alhoewel ze al de kenmerken van de leurhandel vertonen heeft de wetgever nochtans twee gevallen uitdrukkelijk buiten het toepassingsveld der reglementering geplaatst.

AFDELING I.

Uitstalling van goederen vóór een gevestigde handelszaak.

40. — « De verkoop of het te koop aanbieden van waren of goederen gedaan door een » gevestigde handelaar, vóór zijn winkel, op de openbare weg, voor zover de kraam of de » uitstalling kan beschouwd worden als een normale verlenging van de inrichting en de » waren die er uitgesteld worden van dezelfde aard zijn als deze die binnen worden te koop » gesteld » (art. 2, tweede lid, 1°).

Deze bepaling laat de gevestigde handelaars toe hun uitstalling uit te breiden tot op de openbare weg.

Nochtans wordt hun hier geen onbeperkte vrijheid gelaten; twee wel omschreven voorwaarden moeten in acht genomen worden.

41. — 1) De kraam of de uitstalling moet kunnen beschouwd worden als de normale verlenging van de inrichting.

De Algemene Directie van het Middenstandswezen verklaart deze bepaling in die zin dat er tussen de waren of goederen die op de openbare weg uitgesteld zijn, en de inrichting zelf, geen vrije tussenruimte mag bestaan waar het publiek toegang heeft (In dezelfde zin *R.P.D.B.*, Tw. *Professions Ambulantes*, n° 26, waar spraak is van « prolongement immédiat »).

Een dergelijke interpretatie lijkt wel enigszins te streng wanneer de tekst zelf niet bepaalt wat door dit begrip dient verstaan te worden. Zo zullen de handelaars, gevestigd in de straten der gemeente waar de wekelijkse markt gehouden wordt, geen daad van leurhandel verrichten wanneer ze vóór hun inrichting hun goederen te koop aanbieden en zich te dier gelegenheid in de rij van de marktkramers plaatsen terwijl, ingevolge een gemeentelijk politiereglement, de voetpaden moeten vrijgehouden worden om aan het publiek doorgang te verlenen (*Anders: R.P.D.B.*, Tw. *Commerce Ambulant*, n° 33).

Hetzelfde zou evenwel niet kunnen gezegd worden van de handelaar langsheen het marktplein gevestigd, die, de dag waarop de markt gehouden wordt, de straat zou oversteken en zich in de rij der marktkramers zou opstellen.

Men mag dan ook besluiten dat de gevestigde handelaar binnen de wettelijke voorwaarden blijft indien hij zijn waren derwijze uitstelt dat het aan

om het even wie duidelijk is dat de waren of goederen, die zich op de openbare weg bevinden, toebehoren aan de handelaar wiens inrichting zich in de onmiddellijke nabijheid bevindt.

Alles zal bijgevolg afhangen van feitelijke omstandigheden die door de rechter *in concreto* beoordeeld worden.

Bij de beoordeling hiervan dient in het bijzonder aandacht geschonken te worden aan de omstandigheid dat de reglementering ondermeer strekt tot bescherming van de handelaars, aan wie het in principe vrij staat alles in het werk te stellen wat kan bijdragen tot de goede afzet van hun producten. Indien zij hierbij geen praktijken aanwenden die de andere handelaars of de verbruikers op onrechtmatige wijze schade berokkenen, moet hun volledige vrijheid gelaten worden.

42. — 2) De uitgestalde waren moeten van dezelfde aard zijn als diegene die binnen te koop gesteld worden.

Dit vereiste vloeit logisch voort uit het feit dat het de gevestigde inrichting is die tot op de openbare weg verlengd wordt.

Het Koninklijk Besluit spreekt van waren van dezelfde aard; bijgevolg is het niet vereist dat de goederen, die op de openbare weg verkocht worden, zich bovendien in de winkel bevinden; het is voldoende dat ze tot dezelfde handelstak behoren.

Sommige handelaars etaleren inderdaad op de openbare weg goederen of voorwerpen waarvan ze slechts één stuk in magazijn hebben. Een handelaar in landbouwmachines zal niet recht een dorstoestel op de openbare weg te koop aanbieden, al is dit het enige dat hij in voorraad heeft.

AFDELING II. — *De publieke verkopen.*

43. — Zijn evenmin als leurhandel te beschouwen :

« De publieke verkopen gedaan met bijstand van openbare ambtenaren » (art. 2, tweede lid, 2°).

Openbare ambtenaren zijn de ministeriële officieren, zoals in de Franse tekst juister gezegd wordt (*officiers ministériels*).

De verkopen, die hier bedoeld worden, zijn deze waarvan sprake in artikel 3 van de wet van 20 Mei 1846 op de openbare verkopen in het klein, van nieuwe koopwaren.

TITEL III

WETTELIJKE BEPERKINGEN VAN DE LEURHANDEL

HOOFDSTUK I

Beperkingen inzake het voorwerp

AFDELING I.

Beperkingen ingevolge de wetten en reglementen in het algemeen.

44. — Talrijke wetten en reglementen verbieden of reglementeren, hetzij tijdelijk hetzij definitief, de verkoop van bepaalde waren of goederen. Het verbod van handel in die goederen heeft niet enkel betrekking op de afzettingen de gevestigde handel om, doch ook op de leurhandel.

Artikel 2, 6° van het Koninklijk Besluit van 18 December 1939 herhaalt de bestaande voorschriften waar het de leurhandel verbiedt « in artikelen waarvan de handel verboden is door andere wettelijke of reglementaire beschikkingen » (Zie de opsomming in : *Les Codes Larcier, Tw. Police du commerce*).

De wettelijke bepalingen die de verkoop van zekere producten door leurhandel verbieden, kunnen ook uiteraard tijdelijk zijn b.v. de leurhandel in vogels in gevallen van vogelpest of van runderen in gevallen van mond- en klauwzeer.

AFDELING II.

Beperkingen ingevolge de reglementering op de leurhandel.

45. — In artikel 3 werd aan de Koning de bevoegdheid toegekend om de vrije uitoefening van de leurhandel te beperken : « De Koning bepaalt de waren of goederen en in het algemeen gelijk welke voorwerpen die het voorwerp niet mogen uitmaken van de leurhandel ; hij kan de uitoefening van leurhandel onderwerpen aan zekere voorwaarden wat plaats en tijd betreft ».

Deze beperkingen liggen vervat in de volgende Koninklijke Besluiten :

A. — Koninklijk Besluit van 18 December 1939 :

De verbodsbepaling in artikel 2 voorzien is algemeen en beoogt de leurhandel in :
1) pharmaceutische producten en drogerijen (o.a. de geneeskrachtige planten enkelvoudig of vermengd) ;

- 2) medische of orthopedische apparaten (zoals breukbanden, massagetoestellen, toestellen voor hardhorige personen, apparaten voor electrotherapie, enz.);
- 3) wapens en ammunitie;
- 4) geestrijke dranken;
- 5) geldswaardige papieren, met uitzondering van biljetten van toegelaten loterijen;
- 6) artikelen waarvan de handel verboden is door andere wettelijke of reglementaire bepalingen (zie boven n° 44).

B. — Koninklijk Besluit van 16 October 1951 :

Dit besluit voorziet twee absolute beperkingen :

1° — het verkopen van nieuwe koopwaren en van koopwaren door het gebruik gesleten of tweedehandskoopwaren onder dekking van dezelfde leurkaart.

« De personen die houder zijn van een kaart van leurhandelaar geldig voor de verkoop van koopwaren door het gebruik gesleten of van tweedehandskoopwaren, mogen geen nieuwe koopwaren verkopen of te koop aanbieden.

» Evenzo mogen de personen die houder zijn van een kaart van leurhandelaar geldig voor de verkoop van nieuwe koopwaren, geen koopwaren door het gebruik gesleten of tweedehandskoopwaren verkopen of te koop aanbieden » (art. 9).

Het onderscheid tussen koopwaren door het gebruik gesleten en tweedehandskoopwaren is niet zo diepgaand en duidt meer op de graad van beschadiging ten gevolge van het gebruik.

De wetgever heeft beide begrippen gebruikt om aan het opgelegde verbod een zo breed mogelijk toepassingsveld te geven; zijn bedoeling is geweest bedrog en knoeierij te voorkomen.

Ook ziet men dat talrijke gemeentebesturen reeds tussengekomen zijn op dit stuk en voor de verkoop van deze categorie van goederen bijzondere markten hebben georganiseerd.

2° — de waren die mogen verkocht worden door demonstreerders-standwerkers zijn op beperkende wijze opgesomd.

« De personen die een kaart van leurhandelaar bekomen met de vermelding demonstreerder-standwerker is het toegestaan de volgende artikelen te verkopen :

- 1) allerhande huishoudartikelen ;
- 2) messen, scharen en alle gelijkaardige artikelen ;
- 3) garen en band ;
- 4) onderhoudsartikelen ;
- 5) haarkappersbenodigdheden, parfumerie en zeepprodukten ;
- 6) handwertuigen ;
- 7) bijzondere bijhorigheden om verschillende apparaten of machines voor persoonlijk en nijverheidsgebruik te vergemakkelijken of aan te vullen ;
- 8) kleine land- of tuinbouwwerktuigen ;
- 9) electrische apparaten ;
- 10) bretellen, sokkenhouders in elastiek ;
- 11) rokersartikelen (art. 12).

Behoudens de limitatieve opsomming van de goederen die het voorwerp uitmaken van de activiteit van de demonstreerder-standwerker, is de aflevering van de kaart zelf bovendien aan een bijzondere voorwaarde onderworpen (zie verder n° 75).

HOOFDSTUK II

Beperkingen naar plaats en tijd

46. — Deze zijn enkel toepasselijk op de leurhandel van deur tot deur en zijn verschillend naargelang het tijdstip van het jaar.

Ingevolge artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 18 December 1939, gewijzigd bij Koninklijk Besluit van 6 Januari 1953, is de leurhandel van deur tot deur **verboden** :

- Van 1 October tot einde Februari : vóór acht uur en na zeventien uur ;
- Van 1 Maart tot dertig April : vóór acht uur en na negentien uur ;
- Van 1 Mei tot 30 September : vóór acht uur en na twintig uur.

Door deze beperking in te voeren heeft de wetgever willen vermijden dat de bevolking op alle mogelijke en onmogelijke uren zou lastig gevallen worden ; onrechtstreeks heeft men ook het vrij verkeer van ongere elementen op ongelegen uren willen voorkomen (zie boven n° 6).

Bovendien is de omstandigheid dat zekere personen die na het beëindigen van hun gewone dagtaak hun toevlucht zoeken tot de leurhandel van deur tot deur, deze uitoefenden in omstandigheden die gevaar opleverden voor de binnenlandse handel, hieraan niet vreemd geweest.

De bezorgdheid om de openbare rust te handhaven is wel het hoofdmotief geweest waarom de uren werden vastgesteld vóór en na dewelke de leurhandel van deur tot deur verboden werd. Hieruit volgt dan ook dat bovengenoemde bepalingen toepasselijk zijn op die daden van leurhandel die, ingevolge de uitdrukkelijke wetsbepaling in artikel 8 vastgelegd, vrijgesteld zijn van de voorafgaande toelating (zie verder n° 51 en volg.).

Trouwens, bovengenoemd artikel zegt wel : « Zijn niet onderworpen aan de bepalingen van dit besluit », m.a.w. de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939, terwijl de bepalingen van de uitvoeringsbesluiten volstrekt onaangetast blijven.

Uit hetgeen hierboven uiteengezet is mag evenwel niet afgeleid worden dat b.v. de aflevering ten huize door melkverkopers e.a. vóór of na de in artikel 2 hierboven vermelde uren zou verboden zijn. Inderdaad, behalve het feit dat de koper ermede akkoord gaat en er zelfs in vele gevallen op aandringt de koopwaar zo vroeg mogelijk te ontvangen, betreft het hier geen werkelijke leurhandel (zie verder n° 56 en volg.).

TITEL IV

HET VEREISTE

VAN VOORAFGAANDE TOELATING

HOOFDSTUK I

Algemeen principe

47. — « Het uitoefenen van leurhandel op het grondgebied van het » Koninkrijk, hetzij voor eigen rekening, hetzij door tussenkomst van derden, » hetzij voor rekening van derden, is onderworpen aan de voorafgaande toe- » lating van de Minister van Economische Zaken en Middenstand » (art. 1).

De Algemene Directie van het Middenstandswezen bij het Ministerie van Economische Zaken en Middenstand interpreteert de bepalingen van voormeld artikel in die zin dat er drie manieren bestaan om leurhandel uit te oefenen nl. :

- a) voor eigen rekening : d.w.z. door persoonlijk optreden ;
- b) door tussenkomst van derden : d.w.z. laten optreden door een aangestelde voor zijn rekening ;
- c) voor rekening van derden : d.w.z. optreden in dienst van een ander.

Op welke wijze ook de leurhandel uitgeoefend wordt, steeds moet de voorafgaande toelating verkregen zijn.

Een dergelijke verklaring heeft belangrijke gevolgen. Zij brengt immers met zich mede dat de leurhandelaar, titularis van een regelmatige toelating, die zich laat bijstaan door een derde die geen machtiging bezit, een inbreuk pleegt op artikel 1. Hij oefent leurhandel uit door tussenkomst van derden dan wanneer zijn machtiging hem enkel toelaat persoonlijk op te treden.

In dit geval moet, volgens de Administratie, zowel de werkgever als de werknemer terechtstaan, de eerste om door tussenkomst van derden, de tweede om voor rekening van derden leurhandel te drijven zonder de toelating te hebben bekomen om op die manier hun activiteit uit te oefenen.

Dit standpunt wordt verdedigd om aan de reglementering een zo breed mogelijk toepassingsveld te geven en het ontstaan van misbruiken te voorkomen. Toch moet men opmerken dat de formulering van artikel 1 niet zo expliciet is op dit stuk. De tekst zegt inderdaad wel dat het uitoefenen van leurhandel door tussenkomst van derden onderworpen is aan voorafgaande toelating, maar hij zegt niet dat de machtiging van de werkgever ook betrekking moet hebben op de activiteit van de aangestelde.

Het Ministerie van Economische Zaken en Middenstand zet zijn stelling niet de minste kracht bij. Immers, wie een aangestelde in dienst wil nemen, hoeft geen enkel formaliteit te vervullen. Het is integendeel de aangestelde zelf die al de formaliteiten moet naleven om de vereiste toelating te bekomen

(zie verder n° 89). De leurkaarten die uitgereikt worden vermelden bovendien nooit of men al dan niet op de hulp van aangestelden beroep mag doen; d.w.z. er worden geen toelatingen uitgereikt, die vermelden dat men door tussenkomst van derden leurhandel mag uitoefenen.

Men mag dan ook aannemen dat de interpretatie van de Administratie te ver gaat en dat zij in de tekst zoekt wat hij in feite niet bevat.

Indien de wetgever werkelijk het inzicht had het beroep op de hulp van aangestelden alsdusdanig ook aan voorafgaande toelating te onderwerpen in hoofde van de werkgever, dan had hij zich dienaangaande klaarder moeten uitdrukken zoals hij deed in het Koninklijk Besluit n° 285 van 31 Januari 1936 betreffende het in dienst nemen van vreemde arbeiders en waar zowel de werkgever als de werknemer een inbreuk plegen indien geen voorafgaande toelating werd bekomen.

De bepaling volgens dewelke het uitoefenen van leurhandel door tussenkomst van derden onderworpen is aan voorafgaande toelating beduidt alleen dat diegenen die aangestelden voor hun rekening laten werken en zich zelf van persoonlijk optreden onthouden niettemin ook titularis moeten zijn van een machtiging.

Een dergelijke interpretatie is blijkbaar beter te verdedigen omdat ze diegenen die om bepaalde redenen geen machtiging kunnen bekomen (zie verder n° 62 en volg.) belet dat ze niettemin de leurhandel zouden uitoefenen door middel van aangestelden die niet de minste verantwoordelijkheid bezitten, terwijl ze zichzelf van elk persoonlijk optreden zouden onthouden.

Er mag dan ook vooropgesteld worden dat diegene die derden voor zijn rekening laat leuren zonder dat hij titularis is van een leurkaart, een inbreuk pleegt op artikel 1 «om leurhandel te hebben uitgeoefend door tussenkomst van derden zonder voorafgaande toelating». Wie echter wel een leurkaart bezit en hetzelfde procédé toepast, pleegt geen inbreuk op artikel 1 doch kan vervolgd worden op grond van de bepalingen van het strafwetboek betreffende de deelneming van verschillende personen aan dezelfde misdaad of hetzelfde wanbedrijf.

48. — Door derden die optreden voor rekening van een werkgever dienen enkel deze personen te worden verstaan die deelnemen aan de verkoop of de te koop aanbiedingen met uitsluiting van diegenen die met een andere taak belast zijn en als helpers kunnen beschouwd worden. Hieruit volgt dat zij die de goederen vervoeren, verpakken, de betaling in ontvangst nemen, de bestelling afleveren, of zij die zich bezig houden met de bewaking der koopwaren, geen daad van leurhandel verrichten (*R.P.D.B.*, Tw. *Professions ambulantes*, n° 41). De helper die de goederen aan de gebeurlijke kopers zou voorleggen, doet in feite reeds een aanbod tot verkoop.

De Algemene Directie van het Middenstandswezen bij het Ministerie van Economische Zaken en Middenstand is nochtans van oordeel dat elke persoon

die aan of in de kraam een activiteit uitoefent, in het bezit moet zijn van een kaart van leurhandelaar; als reden wordt ingeroepen dat zij allen zonder onderscheid een schakel vormen in de verkoop of de te koop aanbiedingen; vooral de omstandigheid dat de taak waartoe de helpers zich moeten beperken, moeilijk kan gecontroleerd worden en zeer dikwijls aanleiding gegeven heeft tot misbruiken, heeft de Administratie ertoe aangezet dit standpunt streng te verdedigen.

49. — De omstandigheid dat men bloed- of aanverwant is van de leurhandelaar sluit de toepassing van de reglementering niet uit vermits het bestaan van een dienstverband niet vereist is (*R.P.D.B.*, Tw. *Professions Ambulantes*, n° 43). Ook de echtgenoot van de leurhandelaar die de andere behulpzaam is in de uitoefening van diens activiteit en derhalve rechtstreeks deelneemt aan de verkoop, is er toe gehouden drager te zijn van een kaart van leurhandelaar (Verbr., 20 Dec. 1937, *Pas.*, 1937, I, 380; *J.T.*, 1938, 204; *P.P.*, 1938, 157; *R.D.P.*, 1938, 223; *Rev. Adm.*, 1938, 204; *R.W.*, 1937-38, 687).

Nochtans neemt men aan dat de echtgenoot die toevallig eens in de plaats van de andere optreedt, niet aan de reglementering onderworpen is, op voorwaarde evenwel dat deze vervanging niet regelmatig en veelvuldig voorkomt zodat ze gelijk zou staan met de hulp die hij normaal van een bezoldigd helper zou mogen verwachten (Corr. Charleroi, 28 November 1936, *Rev. Comm. B.*, 1937, 7).

Het valt echter niet te betwijfelen dat een al te grote inschikkelijkheid ten aanzien van deze personen aanleiding kan geven tot misbruiken.

50. — De vraag dient gesteld te worden of, benevens het vereiste van voorafgaandelijke toelating, te verlenen door de Minister van Economische Zaken, de uitoefening van de leurhandel nog verder kan gereguleerd worden door de gemeentelijke overheid.

Aangezien thans een systematisch uitgewerkte reglementering op dit stuk uitgevaardigd werd door het Centrale Rijksbestuur, hebben de plaatselijke overheden, luidens artikel 78, tweede lid, Gemeentewet, in principe alle bevoegdheid verloren om de uitoefening van de leurhandel als dusdanig verder te reglementeren (Vauthier, *Droit administratif*, derde uitg. (1950), dl I, n° 133, blz. 198; — Wilkin, R., *La police communale*, tweede uitg. (1951), n° 74, blz. 97; — Mast, A., *Overzicht van het Administratief recht* (1954), blz. 99; — *R.P.D.B.*, Tw. *Professions Ambulantes*, n° 138).

De inmenging van de gemeentelijke overheid in de reglementering van de leurhandel zou trouwens ook gebeurlijk strijdig kunnen zijn met de vrijheid van handel (zie boven n° 1).

Evenwel behouden de gemeentelijke overheden steeds de plicht en het vermogen om de openbare orde en rust, alsmede de veiligheid van het verkeer te handhaven (art. 3 W. 16 Aug. 1790).

Wanneer zij derhalve met dit doel de vrije uitoefening van de leurhandel zouden beperken, zou haar reglementering volkomen wettig zijn, behoudens machtsafwendings.

Aldus werd door het Hof van Verbreking geoordeeld dat, nu de uitoefening van de leurhandel volledig geregeld is door de Koning, de gemeentelijke overheden onbevoegd zijn om de voorwaarden van de uitoefening van de leurhandel zelf te regelen.

Dienvolgens werd, in toepassing van artikel 107 G.W., onwettig verklaard het gemeentelijk reglement dat de uitoefening van de leurhandel verbood aan personen die daartoe niet door de gemeentelijke overheid gemachtigd waren (Verbr., 24 April 1939, *Pas.*, 1939, I, 199; — zie ook Vauthier, *o.c.*, dl I, n° 57, blz. 87 en volg.).

HOOFDSTUK II

Uitzonderingen op het algemeen beginsel

51. — De wetgever heeft in artikel 8 uitdrukkelijk voorzien dat zekere daden van leurhandel niet onderworpen zijn aan de toepassing van de wetgeving, zodat hij die zich hiermede inlaat niet voorafgaandelijk de toelating moet bekomen van de Minister van Economische Zaken en Middenstand.

De Koning is bevoegd de lijst van de afwijkingen voorzien in dit artikel te « wijzigen », dus zowel in te krimpen als uit te breiden. Deze zijn thans ten getale van vijf.

AFDELING I. — *Leurhandel in dagbladen en periodieken.*

52. — Artikel 8 bepaalt dat de leurhandel in dagbladen en periodieken niet onderworpen is aan de reglementering.

De oorsprong van deze bepaling en haar formulering doen zeer moeilijke vraagstukken oprijzen.

Aanvankelijk was de leurhandel in dagbladen en periodieken wel begrepen in de vroegere reglementering van de leurhandel door het Koninklijk Besluit van 13 Januari 1935. Tengevolge van een hevige perscampagne met beroep op de persvrijheid (art. 18 G.W.), werd door het Koninklijk Besluit van 27 Juli 1935 de leurhandel in dagbladen en periodieken aan de reglementering onttrokken. Deze toestand werd bevestigd in het huidige artikel 8, 1°.

Duidelijk is het dat hiervoor dus geen voorafgaande toelating dient gevraagd te worden.

Nu rijst echter vooreerst de vraag of de gemeentelijke overheid opnieuw de bevoegdheid heeft verkregen om het venten in dagbladen te reglementeren.

Inderdaad, het Centrale Rijksbestuur onttrok ogenschijnlijk deze stof aan haar reglementering.

Het blijkt echter dat in de geest van artikel 78, tweede lid, Gemeentewet deze stof onttrokken blijft aan de gemeentelijke bevoegdheid omdat de leurhandel in zijn geheel beschouwd, welke ook het voorwerp van de verkoop of de te koop aanbiedingen weze, op volledige wijze gereglementeerd werd door het Centrale Rijksbestuur (zie boven n° 50).

Dit heeft belangrijke gevolgen.

1) Vóór het voormelde Koninklijk Besluit van 27 Juli 1935 was geoordeeld dat niettegenstaande de onbepaalde vrijheid van mening en persvrijheid door artikelen 14 en 18 G.W. voorzien, het aan de gemeentelijke overheden

behoorde het venten in dagbladen op de openbare weg te reglementeren met het oog op de openbare orde en veiligheid (art. 3 en 4, titel XI, decreet 16-24 Aug. 1790). Aldus werd in Verenigde Kamers door het Hof van Verbreking geoordeeld dat een gemeentelijk reglement wettig was waarin het venten in dagbladen aan voorafgaande toelating van de burgemeester onderworpen was (Verbr., Verenigde Kamers, 8 Juni 1892, *Pas.*, 1892, I, 286, met besluiten Proc. Gen. Mesdach de ter Kiele; — Verbr., 17 Dec. 1906, *Pas.*, 1907, I, 72). De wettigheid van dergelijke reglementering was verantwoord op grond van de beschouwing dat het venten niet alleen tot de persvrijheid behoort, maar bovendien tot de vrijheid van vergadering in open lucht, terwijl de gemeentelijke overheid belast is met het voorkomen van wanorde door samenscholingen e.d.m. op de openbare weg (Verbr. 8 Juni 1892, *l.c.*; — Errera, P., *Traité de droit public belge* (1909), § 67, blz. 110; § 331, blz. 467; — Wigny, P., *Droit constitutionnel*, dl I, n° 227, blz. 352 en volg.).

De gemeentelijke overheden behouden dan ook de bevoegdheid, evenals in de aangelegenheden die onder de reglementering op de leurhandel vallen, om aanvullende maatregelen te treffen tot verzekering van rust en veiligheid op de openbare weg, geenszins echter om de leurhandel in dagbladen en periodieken als dusdanig te reglementeren. In dit opzicht geldt de oplossing van het arrest van 24 April 1939 (zie boven n° 50) volledig. Derhalve zou in de huidige stand van de wetgeving onwettig zijn het vereisen van een voorafgaandelijke machtiging te verlenen door de burgemeester.

53. — Niet alleen dagbladen en periodieken worden door artikel 18 G.W. bedoeld, maar al wat door de drukpers op een zeker aantal exemplaren vervaardigd wordt, m.a.w. ook boeken.

Indien derhalve dagbladen en periodieken aan de reglementering onttrokken werden terwille van grondwettelijke bezwaren, dan gelden deze in dezelfde maat voor boeken, terwijl de grondwettelijke vrijheid niet alleen de schrijver of de drukker, maar ook de uitgever en de verspreider beschermt (Poirrier, P., *Code de la Presse et de l'Imprimerie* (1945), n° 8, blz. 17 en volg.; — Wigny, P., *Droit constitutionnel*, dl, I, n° 226, blz. 350).

De wetgever zou derhalve consequenter met zichzelf gehandeld hebben, indien hij alles wat door de drukpers voortgebracht wordt, buiten de toepassing van de reglementering zou geplaatst hebben. Aangezien echter de bewoordingen van de tekst duidelijk zijn en precies, volgt hieruit dat enkel leurhandel in dagbladen en periodieken vrijgesteld is van voorafgaande machtiging.

Het feit dat men een voorafgaande toelating moet bezitten om de leurhandel uit te oefenen in andere drukwerken, kan evenwel niet aangezien worden als een aanslag op de vrijheid van mening of van drukpers die door de artikelen 14 en 18 G.W. gewaarborgd wordt. Wanneer men dit laatste aandachtig onderzoekt, stelt men inderdaad vast dat de grondwetgever enkel die daden beslist verboden heeft die voor gevolg zouden hebben de vrijheid van drukpers tot een

louter theoretisch geval te herleiden. Het instellen van censuur of het eisen van een borgstelling zijn werkelijk maatregelen van aard om de persvrijheid in aanzienlijke mate te verminderen, of zelfs onbestaande te maken. De verplichting voorafgaandelijk de toelating aan te vragen om drukwerken te mogen venten, maakt als dusdanig geen inbreuk op de vrijheid van drukpers. De vrijheid, door de grondwet gewaarborgd, zou eerst dan gekrenkt worden indien de toelating naar willekeur kon geweigerd worden.

AFDELING II. — *Leurhandel in levende dieren.*

54. — De vrijstelling van « de leurhandel in levende dieren » (art. 8, 2°) berust enerzijds op een traditie en bovendien op het feit dat de economische overwegingen die de reglementering noodzakelijk maakten hier minder voorhanden zijn, vermits de verhandelingen doorgaans plaats hebben onder partijen die tot het vak behoren. Bovendien hebben redenen van practische aard ertoe aangezet deze afwijking te voorzien; het is immers moeilijk denkbaar dat b.v. de landbouwer die een dier op de markt wenst te verkopen daartoe een leurkaart zou moeten bezitten.

AFDELING III.

Leurhandel in inlandse producten van de landbouw, tuinbouw, fokkerij, jacht, vis- en vogelvangst.

55. — Een andere afwijking is verleend ten aanzien van: « de verkoop en het te koop aanbieden, in de voorwaarden bepaald bij artikel 2, van de inlandse producten van de landbouw, de tuinbouw, de fokkerij, de jacht, de vogelvangst met het net en de visvangst, voor zover de verkoop of het te koop aanbieden rechtstreeks geschiedt door de voortbrenger, de fokker, de jager, de vogelaar of de visser, of door hun werkelijke lasthebber » (art. 8, 3°).

Dezelfde overwegingen als die welke aan de afwijking, onder afdeling II voorzien, ten gronde lagen, waren ook hier bepalend.

Er dient nochtans opgemerkt te worden dat de afwijking niet bestaat ten gunste van tussenpersonen, tenware deze laatsten als werkelijke lasthebbers van de verkoper optreden. Het valt niet te ontkennen, dat het wel eens moeilijk zal zijn uit te maken of het wel degelijk inlandse producten betreft en of hij die ze te koop aanbiedt wel de persoon is wiens activiteit van de vrijstelling geniet. Het leveren van het bewijs nopens de herkomst der koopwaar dat, ingevolge artikel 9, op de leurhandelaar berust, is hier evenwel niet van toepassing vermits artikel 8 uitdrukkelijk bepaalt dat de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939 ter zake niet van toepassing zijn.

Om als voortbrenger te kunnen aangezien worden, is evenwel niet vereist dat men persoonlijk heeft gepresteerd om de koopwaar voort te brengen. Zo mag men zonder kaart van leurhandelaar de bloemen en vruchten venten (zoals: hult, meiklokjes, braambessen) die op eigen krachten groeien in de bossen en velden waarvan men eigenaar of huurder is.

AFDELING IV.

Aflevering ten huize door gevestigde handelaars.

56. — «Het afleveren ten huize door de gevestigde handelaars of door hun werkelijke lasthebbers aan een vaste cliënteel waarvan de behoeften juist of bij benadering op voorhand gekend zijn» (art. 8, 4°), valt eveneens buiten de toepassing van de reglementering.

Bij nauwkeurige ontleding van dit lid stelt men vast dat het in werkelijkheid geen daden van leurhandel betreft, vermits noch de verkoop, noch het te koop aanbieden geschiedt op de wijze bepaald in artikel 2. Immers, het is de cliënt die zich zelf tot de verkoper gewend heeft, hetzij hij deze persoonlijk opzoekt, hetzij hij deze zijn bestelling laat kennen per brief of per telefoon zodat de verkoop gesloten wordt ten huize van de handelaar, terwijl de uitvoering, die slechts een element is van de overeenkomst, achteraf plaats heeft (*R.P.D.B.*, Tw. *Professions ambulantes*, n° 13).

Om dezelfde reden ook kon geoordeeld worden dat, alhoewel de levering ten huize van de verkoper geschiedde, niettemin een daad van leurhandel verricht werd, omdat het aanbod door de verkoper gedaan werd op de openbare weg (*Gent*, 11 Juli 1953, *R.W.*, 1953-54, 1200).

Aldus kan vastgesteld worden dat artikel 8, 4° geen uitzondering verschaft maar niets anders is dan een juiste toepassing van de principes; het is een overbodige bepaling die klaarblijkelijk uitgevaardigd werd ten einde alle misverstand te voorkomen.

57. — Het is evenwel niet vereist dat de koper zich telkens tot de handelaar zou wenden om een bestelling te doen. Zo is het voldoende dat hij deze éénmaal er toe verzoekt zich regelmatig met zijn koopwaar aan te bieden al bepaalt hij dan niet nauwkeurig welke aankoop hij iedere maal zal doen (*R.P.D.B.*, Tw. *Professions ambulantes*, n° 14; — *Pol. Ekeren*, 17 Febr. 1938, *R.W.*, 1938-39, 1284; — *Pol. Herzele*, 23 Juni 1939, *R.W.*, 1939-40, 622).

Zo is het courant dat bakkers, melkverkopers, soephandelaars, bieruitzetters, e.d.m. zich dagelijks of wekelijks aanmelden bij een vaste cliënteel.

Te dezer gelegenheid zal het wel eens gebeuren dat een persoon die niet tot de cliënteel behoort een bestelling zal doen, doch het initiatief gaat hier dan terug uit van de koper (zie boven n°s 15 en 18) zonder dat de verkoper er hem op enigerlei wijze toe aanzet; mocht de verkoper echter naar aanleiding van de aflevering van de bestellingen ten huize ook andere personen aanspreken om deze zijn koopwaar aan te bieden, dan verricht hij een daad van leurhandel. Het feit dat de handelaar zijn aanwezigheid in de buurt bekend maakt door één of ander geluid of signaal verandert de aard van zijn activiteit niet (*Corr. Antwerpen*, 9 Februari 1952, *R.W.*, 1951-52, 1657).

AFDELING V.

Leurhandel tijdens manifestaties van menslievendheid.

58. — Een laatste afwijking voorziet dat « de leurhandel uitgeoefend in het kader van tijdelijke manifestaties van menslievendheid, erkend door de Minister van Economische Zaken en Middenstand» (art. 8, 5°), vrijgesteld is van het bekomen van een voorafgaande toelating.

Dergelijke activiteit die trouwens ook van gunstmaatregelen geniet wat het fiscaal regime betreft, diende ook buiten het toepassingsveld van de reglementering gesteld te worden.

Het comité dat dergelijke manifestaties inricht, stuurt een schrijven aan de Minister van Economische Zaken en Middenstand waarin het zijn samenstelling bekend maakt, alsmede zijn doelstelling.

Het is doorgaans op zicht van de lijst der verantwoordelijke personen dat de erkenning geschiedt indien deze de nodige morele waarborgen bieden.

Ofschoon in de tekst slechts sprake is van manifestaties van menslievendheid, kunnen ook de andere, zoals Vlaamse kermessen het voordeel van de afwijking genieten, vermits deze geen financieel doel nastreven. Bovendien moet de daad van wie zich op dergelijke plaatsen één of ander voorwerp aanschafft, eerder aangezien worden als een uiting van weldadigheid, en als een verlangen om iets bij te dragen ten bate van het doel, dan als een inzicht om zich een bepaalde koopwaar aan te schaffen (zie boven n° 15).

HOOFDSTUK III

Voorwaarden om toelating te bekomen

AFDELING I. — *Algemene voorwaarden.*

59. — Artikel 6 van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939 bevat een opsomming van de personen aan dewelke de toelating voor het uitoefenen van leurhandel niet kan gegeven worden. Als algemeen verste wordt dus gesteld dat men zich niet bevindt in één van deze gevallen.

De uitsluiting op grond van artikel 6 steunt op redenen van drieërlei aard :

60. — 1) *Leeftijd* van belanghebbende : de leurkaart kan niet toegekend worden « aan degenen, die leurhandel willen drijven voor eigen rekening of door tussenkomst van derden en niet meerderjarig zijn of niet geëmancipeerd en bevoegd verklaard zijn, gelijkvormig artikel 4 van de wet van 15 December 1872, en aan degenen die leurhandel willen drijven voor rekening van derden en de zestien jaar niet bereikt hebben » (art. 6, 1°).

Wat deze categorie betreft moet men onderscheid maken naar gelang de hoedanigheid waarin de verzoeker wenst op te treden.

Voor de aangestelde die leurhandel wil drijven voor rekening van een werkgever is de leeftijd éénvormig vastgesteld op 16 jaar ; deze leeftijd geldt dus zowel voor de Belgen als voor de vreemdelingen.

Anders is de toestand van diegene die een toelating aanvraagt om leurhandel uit te oefenen voor eigen rekening, hetzij hij persoonlijk handelt, hetzij hij zijn activiteit uitoefent door tussenkomst van derden.

Hier eist de wet dat de verzoeker de nodige bekwaamheid en machtiging zou bezitten. Door deze bepaling in de tekst op te nemen werd geen nieuwigheid ingevoerd, doch de gewone onbekwaamheid van minderjarigen luidens artikel 1124 B.W., uitdrukkelijk herhaald.

Hier dient derhalve een onderscheid gemaakt te worden tussen de Belgen en vreemdelingen.

A. — Is de verzoeker Belg dan moet hij :

a) ofwel, ten volle 21 jaar oud zijn ;

b) ofwel ontvoegd zijn, en bovendien gemachtigd tot handel drijven overeenkomstig artikel 4 der wet van 15 December 1872.

B. — Is hij vreemdeling dan moet hij :

- a) ofwel meerderjarig zijn volgens de wetten van het land waarvan hij onderhorige is ;
- b) ofwel ontvoegd zijn, en gemachtigd tot handel drijven volgens zijn nationale wet (zie echter verder n° 62).

61. — 2) Persoonlijkheid van de verzoeker.

De toelating kan ook niet verleend worden : «aan degenen, die, om reden van hun verleden, hun geestestoestand, hun gedrag of hun moraliteit, niet de nodige waarborgen bieden van eerlijkheid en rechtschapenheid» (art. 6, 2°) ;

Dit voorbehoud wordt gemaakt om het publiek te beschermen tegen de drijfverijen van zekere personen die niet de minste garanties bieden.

Bij de beoordeling van deze omstandigheden wordt evenwel rekening gehouden met de aard van de goederen die de verzoeker wenst te verkopen, de plaats waar hij zijn activiteit zal uitoefenen, het tijdstip, de ernst, de aard en de veelvuldigheid der opgelopen veroordelingen en het advies van de gemeentelijke overheid. Vooral de veroordelingen die de handelsfaam aantasten geven vaak aanleiding tot weigering van de toelating (*R.P.D.B., Tw. Professions Ambulantes*, n° 77).

62. — 3) Nationaliteit van de verzoeker.

De toelating kan evenmin verleend worden aan de vreemdelingen (art. 6, 3°) ;

Op dit algemeen beginsel heeft de wetgever evenwel uitzonderingen voorzien en bepaald dat de leurkaart kan uitgereikt worden :

a) Aan de onderhorigen der landen met dewelke België een internationaal akkoord afgesloten heeft, op basis ener werkelijk bestaande wederkerigheid voor de Belgen in het medecontracterend land » (art. 6, 3° a).

Tot op heden werden akkoorden afgesloten met de hierna vernoemde landen :

Italië. — De overeenkomst ontstond ingevolge een wisseling van brieven, gedateerd Brussel 14 Aug. 1936 (niet bekend gemaakt in het Belg. Staatsblad), en waarvan de uitwerking te niet gedaan werd door het uitbreken van de oorlog. Ingevolge artikel 44 van het vredesverdrag met Italië dat op 10 Februari 1947 te Parijs werd ondertekend, werd het akkoord dat in 1936 afgesloten was, opnieuw van kracht (zie B.S. 15 Mei 1949, blz. 437, n° 17).

Het vredesverdrag werd goedgekeurd door de wet van 14 Juli 1948 (Belg. Staatsbl., 18-19 October 1948).

Frankrijk. — Door wisseling van brieven, gedateerd Parijs, 30 December 1935, hebben de Ambassadeur van België te Parijs en de Minister van Buitenlandse Zaken van Frankrijk elkander medegedeeld dat hun regering akkoord gaat met de tekst der bepalingen, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 23 Januari 1936, waarbij het op de leurhandelaars van het ene en het andere land toepasselijk regime wordt vastgesteld.

Nederland. — Het akkoord van 9 Juni 1937 dat met dit land werd afgesloten is gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 25 Juli 1937.

Luxemburg. — In het kader van de economische Unie tussen België en Luxemburg, kunnen de onderhorigen van het Groothertogdom een toelating bekomen om leurhandel te drijven op de openbare markt.

De toelating wordt hun echter niet verleend om hun activiteit uit te oefenen van deur tot deur of op de openbare weg, aangezien in het Groothertogdom de uitoefening van de leurhandel op deze plaatsen niet toegelaten is en de Belgen aldaar ook geen aanspraak kunnen maken om op die plaatsen hun activiteit uit te oefenen.

b) « Aan de Russische, Armenische, Assyrische, Assyrisch-Chaldeese en Turkse uitwijkelingen, bedoeld in het akkoord van Genève van 30 Juni 1928, of aan diegenen die zich bevinden in één der gevallen voorzien bij het 2°, 3° en 4° van artikel 2 der wet van 12 Februari 1897 op de vreemdelingen, voor zover de belanghebbenden in het bezit zijn van het certificaat van inschrijving in de bevolkingsregisters » (art. 6, 3°, b).

In principe zijn de vreemdelingen door dit akkoord bedoeld, deze van de hierboven vermelde landen die, na hun nationaliteit te hebben verloren, er geen andere hebben verworven en niet naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd.

Bovendien zijn ook in de uitzondering begrepen die vreemdelingen die opgesomd zijn in zekere categorieën voorzien in artikel 2 der wet van 15 December 1872 (thans vervangen door de wet van 28 Maart 1952 op de vreemdelingenpolitie) nl. :

- 1) De vreemdeling, gehuwd met een Belgische vrouw waarvan hij één of meer kinderen heeft die in België geboren zijn tijdens zijn verblijf in het land ;
- 2) De vreemdeling, gehuwd met een Belgische vrouw, die sedert meer dan vijf jaar zijn verblijfplaats in België gekozen heeft en er ononderbroken verbleven heeft ;
- 3) De persoon die in België uit een vreemdeling is geboren en aldaar verblijft, op voorwaarde dat hij zich bevindt in de termijn van optie voorzien in artikel 9 B.W.

c) « Aan diegenen die sedert tenminste tien jaar in het Rijk of in de Kolonie op regelmatige en ononderbroken wijze verblijven » (art. 6, 3°, c).

Door regelmatig verblijf verstaat men datgene dat gedekt is door een inschrijving in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister en de aflevering van de witte of gele identiteitskaart ;

Door ononderbroken verblijf dient verstaan het verblijf dat niet onderbroken werd door een oponthoud in de vreemde, welke ook het aantal jaren weze door de vreemdeling in België of in de Kolonie doorgebracht.

Het vervullen van de militaire dienstplicht in het land waarvan men onderhorige is, brengt geen onderbreking met zich mede doch kan anderzijds niet in aanmerking worden genomen voor de berekening van de hierboven bepaalde termijn van 10 jaar.

AFDELING II.

Bijzondere voorwaarden voor verkoop van bepaalde goederen.

§ 1. — Verkoop van goederen vermeld in artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 16 October 1951.

63. — Alhoewel voormelde artikelen voorschrijven dat leurhandel in de aldaar vermelde goederen verboden is, komen hun bepalingen er in feite slechts op neer de uitreiking van de toelating afhankelijk te stellen van één der bijzondere voorwaarden in het besluit vermeld.

Inderdaad, benevens het vervullen van de algemene voorwaarden (zie boven n^{rs} 59 en volg.) kan de leurkaart slechts afgeleverd worden indien bovendien zekere **bijzondere voorwaarden** voorhanden zijn in hoofde van hem die leurhandel wil drijven in de hierna vermelde goederen :

a) Op de openbare markten (art. 1) :

- 1) textielprodukten, vervangingsprodukten en allerhande kledingstukken ;
- 2) allerhande schoeisels, alsook lederwaren en produkten bestemd voor het vervaardigen of herstellen van schoeisels ;
- 3) pelterijen ;

- 4) marokijnwaren, welke ook de grondstof zij waaruit ze zijn vervaardigd ;
- 5) optische artikelen en brillenmakersartikelen ;
- 6) edele metalen en voorwerpen met behulp daarvan vervaardigd, edelgesteenten en echte parels, met inbegrip van gekweekte parels ;
- 7) horlogemakersartikelen.

b) Van deur tot deur en op de openbare weg (art. 2) :

- 1) de koopwaren genoemd in artikel 1 (zie a) hierboven) ;
- 2) elektrische toestellen en toebehoren
(uitgezonderd elektrische huishoudelijke toestellen en toebehoren, die in België op nijverheidsschaal worden vervaardigd).
radio-electrische toestellen en toebehoren ;
gloeilampen ;
- 3) nagemaakte juwelen ;
- 4) zaden, dit wil zeggen, granen bestemd om gezaaid te worden en pootgoed, en al wat behoort tot het plantenrijk en kan geplant worden voor het voortbrengen van planten ;
- 5) kruideniers- en koloniale waren ;
- 6) bakkers- en banketbakkersprodukten en suikerwaren, met uitzondering van consumptieijs ;
- 7) rookartikelen ;

Bij *uitzondering* op hetgeen voorafgaat mogen bakkers-, banketbakkersprodukten en suikerwaren, alsmede rookartikelen, verkocht worden op vaste standplaatsen op de openbare weg, door de gemeentebesturen aangewezen.

64. — Het vereiste van een bijzondere voorwaarde voor de leurhandel in de hierboven vermelde goederen geldt niet enkel voor nieuwe goederen, doch eveneens voor de leurhandel in koopwaren door het gebruik gesleten en tweedehandskoopwaren (art. 8).

65. — De personen die houder zijn van een leurkaart geldig voor de verkoop van koopwaren door het gebruik gesleten of van tweedehandskoopwaren, mogen geen nieuwe koopwaren verkopen of te koop aanbieden.

Evenzo mogen de personen die houder zijn van een leurkaart geldig voor de verkoop van nieuwe koopwaren, geen koopwaren door het gebruik gesleten of tweedehandskoopwaren verkopen of te koop aanbieden (art. 9).

Het onderscheid tussen koopwaren door het gebruik gesleten en tweedehandskoopwaren is niet zo diepgaand en duidt meer op de graad van beschadiging tengevolge van het gebruik.

De wetgever heeft beide begrippen gebruikt om aan het opgelegde verbod een zo breed mogelijk toepassingsveld te geven ; zijn bedoeling is geweest bedrog en knoeierij te voorkomen.

Ook ziet men dat talrijke gemeentebesturen reeds tussengekomen zijn op dit stuk door voor de verkoop van deze categorie van goederen bijzondere markten te organiseren.

66. — De reden waarom de leurkaart slechts kan uitgereikt worden mits het bestaan van bijzondere voorwaarden, is gelegen in het feit dat de leurhandel in deze producten neiging vertoont zich buitenmatig te ontwikkelen.

Daarom kan, behoudens wat betreft het leuren met sommige van de hierboven genoemde producten in zekere kantons van de Kempen en de

Ardennen (zie verder n° 73 en 74) de machtiging slechts uitgereikt of vernieuwd worden wanneer één van de volgende voorwaarden voorhanden is :

67. — 1) Verworven recht in hoofde van de verzoeker : « De thans uitgereikte machtigingen van leurhandel in koopwaren, in de artikelen 1 en 2 genoemd, blijven geldig en kunnen bij verval dag worden vernieuwd » (art. 3).

68. — 2) Overdracht van een handel :

« Machtigingen voor leurhandel in koopwaren, in artikelen 1 en 2 genoemd, » kunnen worden verleend aan degenen aan wie een handel door een familie- » lid tot en met de tweede graad gedreven, afgestaan of overgedragen is, » maar op voorwaarde dat de handel niet méér dan twee jaar onderbroken » werd.

» De machtiging wordt voor één zelfde handel slechts aan één persoon » verleend » (art. 4).

Het begrip tweede graad wordt in de ruimste betekenis opgevat en bevat zowel de bloed- als aanverwanten. Zo zal een machtiging kunnen bekomen worden zelfs indien de verwantschap in de tweede graad enkel bestaat in hoofde van de echtgenoot van de overlater en de overnemer. Ook de overdracht onder echtgenoten wordt toegelaten.

69. — 3) De noodzakelijke hulp in de uitoefening van de bedrijvigheid :

Aan de personen die in het bezit zijn van een machtiging voor de verkoop van de in artikelen 1 en 2 genoemde goederen moet de mogelijkheid geboden worden aan hun handel een zekere uitbreiding te geven ; daarom kunnen de personen die als aangestelde bij hen in dienst willen treden de kaart bekomen.

Er wordt evenwel een onderscheid gemaakt naar gelang het gaat om :

a) aangestelden die niet tot de familie van de werkgever behoren (art. 5, 1°).

Deze kunnen een leurkaart bekomen voor de verkoop van de producten vermeld in artikel 1, 1°, 2°, 3°, 4°, indien :

1) hun werkgever houder is van een voor die koopwaren geldige kaart van leurhandelaar ;

2) zowel de werkgever als de werknemer Belg is of onderhorige van een land, waarmede België een akkoord op grond van wederkerigheid heeft gesloten.

b) aangestelden die tot de familie van de werkgever behoren (art. 5, 1°, b, en art. 6, 1°).

Deze kunnen een leurkaart bekomen voor de verkoop van al de producten vermeld in de artikelen 1 en 2 indien :

1) zij met hun werkgever verwant zijn tot en met de tweede graad ;

- 2) hun werkgever houder is van een voor die koopwaren geldige kaart van leurhandelaar ;
- 3) hun werkgever Belg is of onderhorige van een land waarmede België een akkoord op grond van wederkerigheid heeft gesloten.

De formulering van dit artikel is wel enigszins onduidelijk ; evenals voor de personen bedoeld onder a) wordt van de werknemer, die tot de familie van de leurhandelaar behoort, vereist dat hij Belg weze of onderhorige van een land waarmede België een akkoord op grond van wederkerigheid heeft gesloten.

In de beide voormelde gevallen is de werknemer gehouden zijn activiteit uit te oefenen aan dezelfde kraam of installatie als de werkgever en in diens tegenwoordigheid. Handelt hij alleen, dan moet hij benevens zijn leurkaart ook die van zijn werkgever bij zich hebben.

De kaart uitgereikt aan de werknemers vermeldt de arbeidsvoorwaarden, d.w.z. of ze alleen mogen handelen of niet.

Op de kaart van degenen die hun activiteit niet alleen mogen uitoefenen, wordt met een stempel volgende tekst aangebracht : « De titularis dezer kaart mag slechts handelen :

« 1) in het bijzijn van zijn werkgever, of

2) bij afwezigheid van zijn werkgever met de kaart van deze laatste ».

Samen met deze verplichting heeft de wetgever dus toegelaten dat een persoon over de nodige hulp kan beschikken om zijn activiteit uit te oefenen en tevens een te grote uitbreiding van het aantal inrichtingen voorkomen.

Evenwel blijven de thans aan de werknemers verleende machtigingen om hun activiteit afzonderlijk uit te oefenen, geldig en kunnen bij vervaldag vernieuwd worden.

Indien echter een werknemer de dienst van zijn patroon verlaat en deze laatste een nieuwe in dienst neemt, dan is hij verplicht zijn activiteit aan dezelfde inrichting als zijn werkgever uit te oefenen ; evenzo zal de aangestelde die titularis is van een kaart, die hem toelaat zijn activiteit alleen uit te oefenen, geen aanspraak meer kunnen maken op de aflevering van dergelijke kaart, indien hij in dienst treedt bij een nieuwe werkgever.

De werkgever mag niet méér dan drie werknemers in dienst hebben. De werkgever die de 1ste April 1948 méér dan drie werknemers in dienst had, mag ze in dienst houden. Nochtans kan hij dit recht niet meer invoeren zo hij van personeel verandert.

70. — 4) Gedurende drie jaren als aangestelde hebben gewerkt :

1° Voor het uitoefenen voor eigen rekening op de openbare markten van leurhandel in de goederen vermeld in artikel 1 kunnen machtigingen uitgereikt worden aan de werknemers die titularis zijn van een kaart van aangestelde, geldig voor de verkoop van die goederen op voorwaarde dat zij :

- a) gedurende drie opeenvolgende jaren op de openbare markten regelmatig hun activiteit hebben uitgeoefend ;
- b) van die activiteit hun hoofdbezigheid hebben gemaakt ;
- c) de bepalingen betreffende de maatschappelijke zekerheid niet overtreden hebben (art. 5, 2°).

2° Voor het uitoefenen voor eigen rekening op de openbare weg en van deur tot deur van leurhandel in de goederen vermeld in artikel 2 kunnen machtigingen uitgereikt worden aan de werknemers, in dienst bij een lid van hun familie tot en met de tweede graad, die titularis zijn van een kaart van aangestelde geldig voor de verkoop van die goederen en mits dezelfde voorwaarden als hierboven onder 1) vermeld (art. 6, 2°).

71. — **Uitzondering:** De echtgenoot van een leurhandelaar die gedurende drie jaren als werknemer van de andere echtgenoot gewerkt heeft kan geen eigen leurkaart bekomen (art. 6, *in fine*), behoudens het geval van overdracht (zie boven n° 68).

Deze beperking is gesteund op de overweging dat, in tegenstelling met het geval hierboven beschreven (zie n° 70), de echtgenoot die de andere behulpzaam is in de exploitatie van zijn leurhandel, meer het inzicht heeft mede te helpen aan de ontplooiing der bestaande zaak, dan wel zich te bekwamen om later een eigen activiteit uit te oefenen.

Het zou derhalve indruisen tegen het doel dat de wetgever voor ogen had, wanneer hij het bestaan van bijzondere voorwaarden eiste, moest de echtgenoot die de andere echtgenoot behulpzaam is, na een verloop van drie jaren op zijn beurt een kaart kunnen aanvragen om voor eigen rekening te handelen.

72. — Hier dient nochtans te worden gewezen op een verkeerde libellering van de tekst van art. 6, 2°, a.

Deze bepaling vereist dat men gedurende drie opeenvolgende jaren op de openbare markten regelmatig zijn activiteit moet uitgeoefend hebben om een leurkaart voor eigen rekening te kunnen bekomen die geldig is voor de leurhandel op de openbare weg en van deur tot deur.

Bij het in aanmerking nemen van de aanvragen, houdt het Ministerie van Economische Zaken en Middenstand met deze foutieve opstelling rekening en wordt er als voorwaarde voor de aflevering gesteld, een activiteit op de openbare weg en van deur tot deur gedurende drie opeenvolgende jaren.

§ 2. — Verkoop in sommige kantons van de Kempen en de Ardennen.

73. — Ingevolge artikel 7, § 1 « kunnen » voor zekere afgelegen kantons van de Kempen en de Ardennen machtigingen verleend worden tot het drijven van leurhandel in textielwaren, vervangingsprodukten, allerhande kledingstukken, allerhande schoeisels, evenals lederwaren en produkten, bestemd voor het vervaardigen en herstellen van schoeisels, kruidenierswaren, koloniale waren.

Om de leurkaart te kunnen bekomen geldig voor de verkoop van de hierboven genoemde produkten wordt niet vereist dat één van de bijzondere voorwaarden die boven beschreven werden (zie n° 67 tot 70) in hoofde van de verzoeker zou voorhanden zijn.

Deze afwijking is gesteund op de overweging dat aldaar de leurhandel in dergelijke koopwaren aan de noodzakelijke behoeften van de bevolking beantwoordt, zodat hier geen gevaar bestaat voor een buitenmatige ontwikkeling van de leurhandel in die produkten. In artikel 7, § 3 wordt trouwens aan de Minister van Economische Zaken en Middenstand de bevoegdheid toegekend slechts kaarten toe te kennen in zover het aantal verdelers in verhouding is tot de behoeften van het afzetgebied.

Kaarten kunnen afgeleverd worden voor de leurhandel in de volgende kantons:

Kempen: Brecht, Bree, Hoogstraten, Peer en Zandhoven.

Ardennen: Aarlen, Bastenaken, Beauraing, Bouillon, Couvin, Durbuy, Erezée, Etalle, Ferrières, Florenville, Houffalize, La Roche-en-Ardennes, Malmédy, Marche-en-Famenne, Messanoy, Nassogne, Neufchâteau, Paliseul, Philippeville, Rochefort, Saint-Hubert, Saint-Vith, Sibret, Stavelot, Vielsalm, Virton, Wellin.

De toelating vermeldt de kantons waar de leurhandelaar zijn activiteit mag uitoefenen.

74. — Om aanspraak te kunnen maken op een leurkaart voor deze kantons moet de verzoeker voldoen aan de bijzondere voorwaarden, opgesomd in artikel 7, § 2:

- 1) Belg zijn of onderhorige van een vreemd land waarmee België een akkoord op grond van wederkerigheid heeft afgesloten. In feite betreft het hier een van de boven vermelde algemene voorwaarden (zie n° 62).
- 2) gedomiciliëerd zijn in de streek waarvoor de machtiging tot het uitoefenen van de activiteit aangevraagd wordt en er een gevestigde handel drijven in de waren waarvoor de leurkaart wordt aangevraagd. Zo het een vreemdeling betreft, moet hij houder zijn van een beroepskaart voor vreemdelingen, waardoor hij gemachtigd wordt een gevestigde handel in bedoelde koopwaren te drijven.
- 3) beschikken over een voldoende installatie om de eetwaren tegen bederf te vrijwaren en om de niet eetbare producten te bergen;
- 4) beschikken over een vervoermiddel derwijze ingericht dat het steeds volkomen rein kan worden gehouden.

§ 3. — Verkoop in hoedanigheid van demonstreerder-standwerker.

75. — Artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 16 October 1951 verstaat hierdoor, de leurhandelaar die zich van de anderen onderscheidt doordat hij bij het te koop aanbieden van zijn producten een betoog houdt nopens de hoedanigheid en het gebruik dezer, met de bedoeling ze beter te leren kennen en de omloop ervan te bevorderen.

Om op dergelijke kaart aanspraak te kunnen maken dient men de voorwaarden te vervullen die in artikel 13 bepaald zijn en als volgt kunnen samengevat worden :

a) Belg zijn of onderhorige van een land waarmee België een internationaal akkoord heeft gesloten op grond van wederkerigheid.

Dit is één van de algemene voorwaarden die boven vermeld zijn (zie n° 62).

b) Sedert tenminste twee jaren die de aanvraag onmiddellijk voorafgaan een leurkaart bekomen hebben, geldig voor de verkoop, op de openbare markten, van één der hiernavermelde producten.

Dit betreft een bijzondere voorwaarde waarvan de aflevering afhankelijk gesteld wordt.

De vermelding «demonstreerder-standwerker» staat op de machtiging vermeld; deze laatste geeft evenwel geen aanduiding van de koopwaren die bewuste leurhandelaar mag verkopen. Deze mag dus vrij zijn keuze doen en zelfs van koopwaar veranderen mits zich te beperken tot de goederen hierboven opgesomd (zie boven n° 45, B, 2°).

§ 4. — Verkoop van vleeswaren voor vlug bederf vatbaar.

76. — Het Ministerieel Besluit van 20 October 1951 bepaalt in artikel 18 : «De personen die zich bezig houden met de verkoop op de openbare markten, de openbare weg en van deur tot deur, van alle vleeswaren die voor vlug bederf vatbaar zijn, moeten aan de volgende voorwaarden voldoen» :

Door de uitdrukking vleeswaren voor vlug bederf vatbaar verstaat de Algemene Directie van het Middenstandswezen alle vleeswaren met uitzondering van

gezouten, gerookt en gedroogd vlees, gekookte hesp, ingeblikte vleeswaren en dierlijke vetten verkocht in hun oorspronkelijke verpakking.

« 1) over een vleesbank beschikken, gebeurlijk gemonteerd op een voertuig, voorzien van een inrichting uit hard en doorzichtig materiaal, die toelaat waren ten toon te stellen en ze tevens te beschermen tegen onreinigheden ;

» 2) de voor de handel noodzakelijke benodigdheden voorhanden hebben, » te weten manden of kratten, schotels, snijplank, roestvrije haken en een weegschaal ;

» 3) de benodigdheden en de vleesbank, gebeurlijk gemonteerd op een voertuig, moeten uit zulk materiaal vervaardigd zijn dat zij steeds volkomen rein kunnen gehouden worden ;

» 4) in eigendom of in huur beschikken over een koelkast of ijskast in staat van werking. Deze mag zich in geen geval bij een slager of fabrikant bevinden ;

Uit de formulering van deze tekst kan afgeleid worden dat de koel- of ijskast zich niet noodzakelijk ten huize van de leurhandelaar moet bevinden. Om evenwel te voorkomen dat het beschikken over een dergelijke installatie niet zou kunnen gecontroleerd worden en eerder theoretisch zou zijn, werd uitdrukkelijk verboden dat deze zich zou bevinden bij een slager of fabrikant van vleeswaren.

» 5) zo belanghebbende vers vlees verkoopt, moet de kraam of het voertuig waarin deze koopwaar verkocht wordt hiervoor uitsluitend voorbehouden blijven. Mogen enkel aanwezig zijn : vlees, bereide vleeswaren, vleesconserven, vleesextracten, vet en voorwerpen met betrekking tot het bewaren » en de verkoop van voormelde producten ;

Het begrip vleeswaren voor vlug bederf vatbaar is breder dan het begrip vers vlees en omvat ondermeer dit laatste ; het belet niet dat bovendien andere waren te koop aangeboden worden. Wanneer echter vers vlees te koop aangeboden wordt, mogen enkel de waren, in boven vermelde tekst aangeduid, gelijktijdig verkocht worden. Door voorwerpen met betrekking tot het bewaren en de verkoop van voormelde produkten verstaat de Algemene Directie van het Middenstandswesen de kruidenijen en specerijen zoals mosterd, kappertjes, Engelse sausen, komkommers ; bovendien ook de produkten met vlees toebercid.

» 6) diegenen die zelf ten huize de te koop gestelde vleeswaren bereiden, » moeten aldaar over een werkplaats beschikken ten ware zij terzelfder tijd » een slagerswinkel exploiteren. In deze werkplaats moeten de muren en de » vloeren met hard en afwasbaar materiaal bekleed zijn. Zij moet volledig af- » gezonderd zijn van elke bewoonde plaats en voorzien van stromend water ».

§ 5. — Verkoop van vaste minerale brandstoffen.

77. — De verkoop van deze goederen is geregeld door het Ministerieel Besluit van 5 November 1952 :

« De personen die wenscn leurhandel te drijven in vaste minerale brandstoffen, kunnen de leurkaart slechts bekomen indien zij aan de volgende bijzondere voorwaarden voldoen :

« 1) beschikken over een voertuig met een minimum laadvermogen van 1 ton brandstoffen ;

» 2) uitsluitend voor eigen gebruik beschikken over een opslagplaats of een gedeelte van een opslagplaats die voor de bereiding van brandstoffen voor detailverkoop ingericht » en uitgerust is, volledig van het woonhuis gescheiden is en ruimte voor ten minste 10 ton brandstof biedt ;

» 3) beschikken over een weegtoestel dat aan de wettelijke voorschriften inzake maten » en gewichten beantwoordt » (art. 1).

78. — Ingevolge het Koninklijk Besluit van 3 November 1952 is de leurhandel in vaste minerale brandstoffen aan de hierna vermelde beperkingen onderworpen :

- 1) enkel de verkoop van volgende vaste minerale brandstoffen is toegelaten :
 steenkolen ;
 steenkolenbriketten bestaande uit fijn-kolen, kolengruis en bindmiddelen ;
 gemengde kolen, waarvan het asgehalte tussen 20 en 40% schommelt ;
 schlamm uit inwerking zijnde steenkoolmijnen, waarvan het asgehalte niet hoger is dan 40% en schlamm briketten bestaande uit schlamm en bindmiddelen ;
 bruinkoolbriketten ;
 cokes en cokesgruis (art. 1).
- 2) bovengenoemde brandstoffen mogen enkel van deur tot deur, op de openbare weg met uitsluiting van de openbare markten verkocht worden (art. 2).
- 3) de machtiging wordt slechts verleend voor de gemeente waar de bedrijfsetzel van de verdelingsonderneming gevestigd is (art. 3, eerste lid) onder voorbehoud van hetgeen hierna volgt.

79. — In de gevallen waarin hij oordeelt dat zulks economisch te rechtvaardigen is, kan de Minister van Economische Zaken en Middenstand de machtiging doen gelden voor de gemeenten die grenzen aan die waar de bedrijfsetzel gevestigd is, alsmede voor de gemeenten die tot een zelfde agglomeratie behoren (art 3, tweede lid). Deze agglomeraties die vermeld zijn in het Ministerieel Besluit van 13 Juli 1951 (R.S. 15 Juli 1951), tot vaststelling van de maximumverkoopprijzen aan verbruiker van steenkolen, alsmede van steenkolen en bruinkoolbriketten, zijn de volgende :

Brusselse agglomeratie :

Anderlecht, Oudergem, St-Agatha-Berchem, Brussel, Etterbeek, Evere, Vorst, Ganshoren, Elsene, Jette, Koekelberg, St-Jans-Molenbeek, St-Gillis, St-Joost-ten-Noode, Schaarbeek, Ukkel, Watermaal-Bosvoorde, St-Lambrechts-Woluwe, St-Pieters-Woluwe.

Gentse agglomeratie :

Gent, Gentbrugge, Ledeborg, Mariakerke, Merelbeke, St-Amandsberg, St-Denijs-Westrem, Zwijnaarde, Zelzate.

Antwerpse agglomeratie :

Antwerpen, Ekeren, Borgerhout, Berchem, Merksem, Hoboken, Wilrijk, Mortsel, Deurne.

Luikse agglomeratie :

Angleur, Ans, Beyne-Heusey, Bressoux, Chénée, Flemalle-Haute, Glain, Grâce-Berleur, Grivegnée, Herstal, Hollogne-aux-Pierres, Jemeppe-sur-Meuse, Jupille, Liège, Montegnée, Ougrée, Rocourt, St-Nicolas, Seraing, Tilleur, Vaux-sous-Chèvremont, Vottem.

Agglomeratie Charleroi :

Bouffiuol, Charleroi, Châtelet, Chatelineau, Couillet, Courcelles, Dampremy, Farciennes, Fontaine-l'Évêque, Gilly, Gosselies, Jumet, Lodelinsart, Loverval, Marchienne-au-Pont, Marcinelle, Monceau-sur-Sambre, Montignies-le-Tilleul, Montignies-sur-Sambre, Mont-sur-Marchienne, Pironchamps, Ransart, Roux, Souvret, Trazegnies.

Mechelen :

Mechelen, Muizen.

Leuven :

Heverlee, Kessel-lo, Leuven.

Brugge :

Assebroek, Brugge, St-Andries, St-Kruis, St-Michiels

Borinage :

Baudour, Boussu, Cuesmes, Dour, Elouges, Flénu, Frameries, Ghlin, Hornu, Hyon, Jemappes, La Bouverie, Bergen, Nimy, Pâturages, Quaregnon, Quiévrain, Saint-Ghislain, Tertre, Warquignies, Wasmes, Wasmuël.

Centrum Henegouwen :

Bellecourt, Bois-d'Haine, Carnières, Chapelle-lez-Herlaimont, Famillereux, Fayt-lez-Manage, Haine-Saint-Paul, Haine-Saint-Pierre, Houdeng-Aimeries, Houdeng-Coegnies, La Hestre, La Louvière, Manage, Morlanwelz, Péronnes, Saint-Vaast, Strépy-Bracquegnies, Trivières.

Verviers :

Andrimont, Dison, Ensival, Heusy, Lambermont, Stembert, Verviers.

Namen :

Jambes, Namen, Saint-Servais.

Oostende :

Bredene, Oostende, Stene.

§ 6. — Verkoop van verse vis.

80. — Uitgezonderd voor het verkopen of het te koop bieden van garnalen en schaal- en weekdieren (art. 3) stelt het Ministerieel Besluit van 15 Juni 1953 (gewijzigd door M.B. van 14 Augustus 1953) zekere speciale voorwaarden vast met betrekking tot de leurhandel in verse vis.

Sommige van deze voorwaarden zijn verschillend naar gelang de plaats waar de leurhandelaar zijn activiteit uitoefent :

81. — A) Verkoop op de openbare markten :

« Voor de verkoop op de openbare markten, inbegrepen de kermessen, foren, hallen, » overdekte markten en de plaatsen toegankelijk voor het publiek en niet specifiek bestemd » om gebruikt te worden voor de verkoop of voor het te koop bieden, te allen tijde ter » plaatse beschikken :

» a) over een kraam voorzien van materiaal dat uiteen kan genomen worden, geen » vocht opneemt en steeds in volmaakt zindelijke staat kan gehouden worden ; wanneer het » gaat om vaste installaties, volstaat ter zake dat het blad, waarop de verse vis tentoon- » gesteld wordt, uit hard materiaal zij, dat het geen vocht opneemt en steeds in volmaakt » zindelijke staat kan gehouden worden ;

» b) over een afzonderlijke tafel voor het snijden en kuisen van de vis ; deze tafel dient » uit hard materiaal vervaardigd te zijn en moet behoorlijk gereinigd kunnen worden ;

» c) over een waterdichte kist of bak met ijs voor het bewaren van verse vis ;

» d) over een waterdichte bak of emmer voorzien van een deksel en bestemd voor » het bergen van visafval » (art. 1, § 1, I en art. 2).

82. — B) Voor de verkoop van deur tot deur of op de openbare weg :

« Voor de verkoop van deur tot deur of op de openbare weg, inbegrepen de vaste » standplaatsen op de openbare weg, en plaatsen, als voorportalen, ingangen en gangen, » palende aan de openbare weg, toegankelijk voor het publiek en niet specifiek bestemd » om gebruikt te worden voor de verkoop of het te koop bieden, te allen tijde, ter plaatse » beschikken :

» a) over een vervoermiddel dat gemakkelijk kan gereinigd worden ;

- » b) over een afzonderlijke plank voor het snijden en het kuisen van de vis; deze plank moet behoorlijk gereinigd kunnen worden;
- » c) over een waterdichte bak of emmer voorzien van een deksel en bestemd voor het bergen van visafval » (art. 1, § 1, II en art. 2).

83. — C) Andere dezer voorwaarden zijn gemeenschappelijk voor de diverse vormen van leurhandel :

- » a) de kraam of het voertuig moet uitsluitend voor de handel van dit product » voorbehouden blijven; wel mogen zij gebruikt worden voor gedroogde, gerookte, gezouten, » bevroren of opgelegde vis, voor visconserven, voor garnalen, schaal- en weekdieren en » waren, zoals sausen, kruiden, ajuinen en citroenen, die door de kleinhandelaars in vis » gewoonlijk verkocht worden;
 - » b) de verpakking van de koopwaar moet geschieden in zindelijk en waterdicht » papier;
 - » c) de belanghebbenden moeten aan huis beschikken over een ijskast in staat van » werking of over een waterdichte kist of bak met ijs om de verse vis te bewaren;
- Indien de werknemer de vis die hij verkoopt zelf bewaart, dient hij zelf ten huize over » vermeld toestel te beschikken onverschillig hoelang de bewaring duurt (art. 4, tweede lid).
- » b) de tentoongestelde verse vis moet, behalve in de periode van 1 November tot » 1 Maart, op ijs worden bewaard » (art. 1, § 1, III).

84. — De leurkaart zal aan de belanghebbenden slechts toegekend worden indien zij kunnen bewijzen, door overlegging van een door de burgemeester of zijn gemachtigde afgegeven attest, dat zij voldoen aan de bovenomschreven voorwaarden alsmede aan deze der gemeenschappelijke voorwaarden vermeld onder littera c). Dit attest door de burgemeester of zijn gemachtigde ondertekend, vermeldt de datum waarop de vaststelling gedaan werd (art. 1, § 2).

De leurhandelaar in verse vis moet voor ieder van zijn werknemers, die niet onder zijn rechtstreeks toezicht en niet aan een zelfde kraam of voertuig werken, voldoen aan de hierboven vermelde technische voorwaarden (art. 4, eerste lid) onder voorbehoud van de opmerking gemaakt betreffende het toestel om verse vis te bewaren (zie boven n° 83).

85. — Door de aflevering der toelatingen voor het uitoefenen van leurhandel in verse vis afhankelijk te maken van het vervullen van zekere welbepaalde voorwaarden, blijven de beschikkingen van artikel 2 der wet van 15 Mei 1870 volkomen onaangeroerd. Dit artikel verbiedt inderdaad uitdrukkelijk dat de handel in vis, inbegrepen de leurhandel, op enigerlei wijze zou belemmerd worden.

Het Ministerieel Besluit van 15 Juni 1953 zou enkel dan als onwettelijk kunnen beschouwd worden indien de voorwaarden, waaraan het de uitoefening van leurhandel in verse vis ondergeschikt maakt, derwijze waren dat ze een werkelijke hinderpaal zouden vormen voor de vrije uitoefening van deze activiteit.

TITEL V

AFLEVERING EN INTREKKING VAN DE TOELATING

HOOFDSTUK I

Aflevering der toelating

86. — In artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939 werden aan de Minister van Economische Zaken en Middenstand zeer uitgebreide bevoegdheden toegekend in verband met de aflevering der toelatingen.

« De Minister van Economische Zaken en Middenstand bepaalt de voorwaarden, de formaliteiten en zegelrechten waaraan het indienen der aanvraag, de aflevering en de vernieuwing der toelating, voorzien in artikel 1 van dit besluit onderworpen zijn ; hij stelt de geldigheidsduur van de toelating vast ».

De formaliteiten zijn voorgeschreven door het Ministerieel Besluit van 20 October 1951.

AFDELING I.

Indienen der aanvraag. Aflevering en geldigheidsduur der toelating (art. 1 tot 4, 7, 9 en 10).

87. — Elke aanvraag tot het bekomen van de machtiging voor het uitoefenen van leurhandel moet persoonlijk ingediend worden bij het gemeentebestuur van de woon- of verblijfplaats van de belanghebbende.

Dit geschiedt door middel van formulieren die door het Ministerie van Economische Zaken en Middenstand kosteloos worden gezonden aan de gemeentebesturen die deze aanvragen (art. 1, eerste en tweede lid).

Benevens zijn volledige identiteit, duidt de verzoeker op dit formulier de koopwaren aan voor de verkoop van dewelke de leurkaart aangevraagd wordt, alsmede de plaats (d.w.z. openbare markten, openbare weg, van deur tot deur) waar hij zijn activiteit wenst uit te oefenen.

88. — Wanneer de verzoeker, hij weze Belg of vreemdeling, op het oogenblik van de aanvraag zijn woonplaats in het buitenland heeft, dient hij de gemeente in België aan te duiden waar de kaart van leurhandelaar zal afgehaald worden.

89. — De aangestelde, d.w.z. hij die leurrehandel wil drijven voor rekening van een werkgever, dient zelf persoonlijk een aanvraag in te dienen en er een getuigschrift van de werkgever aan toe te voegen waarbij de hoedanigheid van de aanvrager vastgesteld wordt. Bovendien dient de volledige identiteit van de werkgever vermeld te worden, alsmede het nummer van diens leurrekaart, de datum van aflevering en haar geldigheidsduur; indien de werkgever een bloed- of aanverwant is moet de graad van verwantschap met de werkgever aangeduid worden.

90. — De gehuwde vrouw die een aanvraag indient om voor eigen rekening leurrehandel te drijven, hoeft geen stuk over te leggen waaruit de maritale machtiging uitdrukkelijk blijkt. Het feit dat er vanwege de echtgenoot geen verzet is, wordt als een stilzwijgende toestemming aanzien. Indien hij zich echter tegen dergelijke activiteit vanwege zijn echtgenote verzet, zal de leurrekaart ingetrokken worden. Toch dient in dit verband opgemerkt te worden, dat de daden van leurrehandel door de gehuwde vrouw verricht, zowel burgerlijke daden kunnen zijn als daden van koophandel, naargelang de persoon die deze verricht al dan niet de hoedanigheid van handelaar bezit overeenkomstig artikel 1 van het wetboek van koophandel.

91. — De vennootschap, die door tussenkomst van derden leurrehandel uitoefent, moet eveneens de vereiste toelating bezitten. In dit verband is haar toestand gelijk aan deze van de werkgever die leurrehandel drijft, door tussenkomst van derden, zonder persoonlijk op te treden.

92. — De aanvragers van vreemde nationaliteit moeten, naast de hierboven vermelde inlichtingen, nog andere gegevens verstrekken; deze hebben betrekking op de samenstelling van hun gezin, de duur van hun verblijf in België of in de kolonie en op hun verblijfstitel; de onderscheidene gemeenten in België waar zij ingeschreven werden dienen vermeld te worden evenals de data van woonstverandering.

93. — Alvorens de aanvraag over te maken aan het Ministerie van Economische Zaken en Middenstand moet de gemeenteoverheid hierover een verslag uitbrengen, o.m. aangaande de staat van veroordelingen van de aanvrager, zijn activiteit alsmede deze van de personen die met hem samenwonen, zijn inschrijving in het handelsregister, gedrag en zedelijkheid en de aansluiting bij een Kas voor Gezinsvergoedingen voor niet-loontrekkenden. Bovendien dient advies uitgebracht te worden over de gepastheid aan de aanvraag een gunstig gevolg te verlenen; een negatief advies moet met redenen omkleed zijn.

Het advies door de gemeentelijke overheid uitgebracht is niet bindend voor het Ministerie van Economische Zaken en Middenstand.

94. — De aanvraag is onderworpen aan een *taxe* van 24 fr. te kwijten door middel van fiscale zegels (art. 1, tweede lid). In feite geldt het hier een vergeldende *taxe* verschuldigd voor elke aanvraag, onverschillig of deze betrekking heeft op een eerste aanvraag dan wel op een aanvraag tot hernieuwing, wijziging of vervanging. In geval de aanvraag tot het bekomen of het wijzigen van de kaart afgewezen wordt, zal de *taxe* niet terugbetaald worden.

95. — Binnen de acht dagen volgend op de indiening van de aanvraag maakt het gemeentebestuur deze over aan de Algemene Directie van het Middenstandswezen bij het Ministerie van Economische Zaken en Middenstand (art. 2).

96. — Diegenen die gemachtigd zijn een leurhandel uit te oefenen, ontvangen langs het gemeentebestuur om een kaart van leurhandelaar. Vooral eer de kaart uit te reiken dient de belanghebbende het bewijs over te leggen, afgeleverd door de ontvanger der Directe Belastingen, waaruit blijkt dat hij zich voor het lopende dienstjaar gekweten heeft van de *forfaitaire tax*e, geheven op de uitoefening van de rondreizende beroepen. De overlegging van dit stuk zal op de leurkaart bevestigd worden (art. 3). Deze bepaling is echter niet van toepassing op de aangestelden die handelen voor rekening van een werkgever.

97. — Het bedrag der *forfaitaire tax*e is vastgelegd in artikel 27, § 4, achtste lid, b, der gecoördineerde wetten op de inkomstenbelastingen (B. Rgt. 15 Januari 1948).

De *forfaitaire tax*e wordt bepaald op basis van het belegd kapitaal.

Zij bedraagt :

100 fr.	indien het kapitaal lager is dan	2.000 fr.	
200 fr.	» » » schommelt tussen	2.000 fr. en min dan	4.000 fr.
300 fr.	» » » » »	4.000 fr. » » »	10.000 fr.
600 fr.	» » » hoger is dan	20.000 fr.	

98. — De *tax*e is eveneens verschuldigd door de personen die leurhandel mogen uitoefenen zonder dat ze ertoe gehouden zijn een leurkaart te bezitten, nl. deze vermeld onder 1°, 2° en 3° artikel 8 (zie boven n° 51 en volg.). Zo zal de landbouwer die de producten voortkomende van zijn uitbating, op de markt aan kleinhandelsprijzen verkoopt, ertoe gehouden zijn de *forfaitaire tax*e te betalen (Parlem. Vr. Senaat, 26 Juni 1951, blz. 1099, *Rev. Adm.*, 1952, 58).

Deze som is slechts een voorschot op het totaal verschuldigd bedrag der bedrijfsbelastingen en moet afgetrokken worden van de definitieve aanslag.

99. — Indien beide echtgenoten leurhandelaars zijn, is de *forfaitaire tax*e slechts éénmaal verschuldigd aangezien voor de berekening van de aanslag de bedrijfsinkomsten van man en vrouw samengevoegd worden, overeenkomstig de bepalingen van de gecoördineerde wetten op de inkomstenbelastingen.

Het kwijtschrift wordt desgevallend afgeleverd op naam van de echtgenoten.

100. — Bovendien is de kaart onderworpen aan een taxe van 80 fr. benevens de toepassing van artikel 8, 16°, van het wetboek der zegelrechten (art. 7).

101. — De gemeentelijke overheid heeft eveneens de bevoegdheid een belasting te heffen op de personen die de leurhandel uitoefenen. De taxe moet evenwel gematigd wezen om te beletten dat de vrijheid van handel erdoor zou gekrenkt worden (zie Ketelaer C., *De Gemeentebelastingen*, 1949, n° 140, blz. 217; — Wilkin R., *Les Taxes Communales*, 1934, n° 89, blz. 175).

102. — De leurkaart heeft een geldigheidsduur van ten hoogste twee jaar; zij is hernieuwbaar (art. 4, eerste lid).

Om redenen van practische aard vervallen de kaarten, die aan de leurhandelaars van dezelfde provincie of aan de vreemdelingen uitgereikt zijn, allemaal op dezelfde datum; de orde van deze data die vastgelegd is in artikel 4 zal in de toekomst om de twee jaar behouden blijven (art. 4, tweede lid). Hieruit volgt dan ook dat de geldigheidsduur van kaarten die uitgereikt worden in de loop van een tweejaarlijkse periode minder dan twee jaar bedraagt (art. 4, derde lid).

103. — De aanvrager mag zijn activiteit niet aanvangen zolang hij niet in het bezit is van de toelating. Artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939 bepaalt immers dat het uitoefenen van leurhandel onderworpen is aan de voorafgaande toelating van de Minister van Economische Zaken en Middenstand.

Evenwel wordt wel eens gevonnist dat wanneer de leurhandelaar aan alle andere vereisten voldoet (o.m. ten aanzien van de forfaitaire taxe), en hij de voorafgaande machtiging op geldige wijze aangevraagd heeft, hij niet het slachtoffer mag worden van bestuurlijke traagheid. Hij zou dien volgens niet moeten wachten op het afleveren van zijn leurkaart vooraleer zijn bedrijf uit te oefenen (zie o.m. Pol. Gedinne, 18 Aug. 1948, *Rev. Adm.*, 1949, 108).

Ter zake kan evenwel geen absolute oplossing gelden.

Enerzijds is zeker dat als dusdanig de rechtbanken onbevoegd zijn om de bestuurlijke overheden in hun spoed of traagheid te beoordelen, maar anderzijds is een opvallende vertraging een feitelijk bestanddeel, waarmede de rechtbank kan rekening houden in de beoordeling van het concrete geval en o.m. desgevallend om de goede trouw van de verdachte vast te stellen, die gebeurlijk aan de verdachte toeliet te oordelen dat, nu hij de voorafgaande machtiging op geldige wijze aangevraagd had, zich met alle andere voorschriften zoals betaling van forfaitaire taxe e.d.m. in regel gesteld had, hij geen inbreuk beging. Dit zou dan een uitzonderlijk geval zijn van onoverkomelijke dwaling die de prijspraak ten genoegen van rechte zou gronden (Vgl. Verbr., 6 Oct. 1952, *Pas.*, 1953, I, 37, met noot R.H.).

Er zal uiteraard een onderscheid moeten gemaakt worden tussen het geval waar de leurhandel uitgeoefend wordt zonder voorafgaande machtiging door degene die voor eigen rekening leurt, hetzij persoonlijk hetzij door tussenkomst van derden, en het geval waar een aangestelde leurt voor rekening van een handelaar die reeds de voorafgaande machtiging ontving.

In het eerste geval is de inbreuk belangrijker daar een nieuwe leurhandel opgericht wordt zonder voorafgaande machtiging.

Bovendien kan ook bepalend zijn het feit of tussen de datum van de inbreuk en deze van het vonnis, de leurhandelaar in feite de machtiging ontvangen heeft.

In dit verband mag echter niet uit het oog verloren worden dat de administratie, die de leurkaarten uitreikt, in sommige gevallen contact moet nemen met andere Departementen om onontbeerlijke inlichtingen te bekomen. Als voorbeeld hiervan kan men aanhalen het geval van de aanvrager die strafrechterlijke veroordelingen heeft opgelopen, zodat de Administratie vooraf het advies inwint van het Ministerie van Justitie ten einde te vernemen of de verzoeker de nodige morele waarborgen biedt.

104. — Vermits, ingevolge artikel 6, eerste lid, de leurkaart strikt persoonlijk is mag een derde hiermede geen leurhandel drijven al treedt hij op in de plaats van de titularis die zich op dat ogenblik onthoudt; zij kan niet vervreemd worden te bezwarenden of te kosteloozen titel. Deze onafstaanbaarheid is gegrond op de beschouwing dat bij de toekenning van de kaart rekening gehouden wordt met de persoon van de verzoeker. Bovendien kan de leurkaart niet uitgereikt worden aan bepaalde personen (zie boven n° 59 en volg.), aan wie dan ook geen leurkaart zou kunnen overgedragen worden.

105. — De voorwaarden van de machtiging zijn op de kaart vermeld (art. 6, tweede lid); hierdoor verstaat men o.m. de aanduiding van de goederen die mogen verkocht worden en de plaats waar de activiteit mag uitgeoefend worden; de aanwijzing van de persoon voor wiens rekening men handelt, zo het een aangestelde betreft; de vermelding of men als werknemer alleen mag handelen of niet.

106. — In artikel 10 wordt voorzien dat aan zekere administratieve diensten een afschrift zal afgeleverd worden van al de uitgereikte kaarten; de reden hiervan is verschillend naargelang van het betrokken bestuur.

Aan het Ministerie van Financiën met het doel de namen der leurhandelaars bekend te maken met het oog op hun aanslag in de inkomstenbelastingen;

Aan het Nationaal Instituut voor de Statistiek voor het opmaken van statistische gegevens betreffende de leurhandel;

Aan het Ministerie van Justitie, bestuur der Vreemdelingenpolitie: hier betreft het alleen de kaarten uitgereikt aan de vreemdelingen, ten einde hun activiteit te kunnen controleren;

Aan de gemeentebesturen bij wijze van documentatie: het bezit van dit stuk is voor het gemeentebestuur van groot nut wanneer het ertoe gehouden is het in artikelen 12 en 13 bedoelde getuigschrift af te leveren (zie verder n° 110).

AFDELING II.

Hernieuwing van de leurkaart. Vervanging van de verloren kaart. Wijziging van de machtiging. Onderbreking of stopzetting van de activiteit (art. 5, 8, 9, 11 tot 14).

107. — Bij het indienen van een aanvraag tot hernieuwing dienen dezelfde formaliteiten vervuld te worden als wanneer het een eerste aanvraag betreft; evenwel moet bovendien het nummer vermeld worden van de kaart waarvan hernieuwing wordt aangevraagd. Om te beletten dat er tussen het

verstrijken van de oude machtiging en de hernieuwing ervan een periode van discontinuïteit zou bestaan, moet de aanvraag om hernieuwing tenminste drie maanden vóór het verstrijken van de geldigheidsduur van de kaart ingediend worden bij het gemeentebestuur (art. 5, eerste lid). Dit zal te dezer gelegenheid nagaan of de verzoeker de forfaitaire taxe voor het verlopen dienstjaar heeft gekweten en zijn opmerkingen op het aanvraagformulier mededelen (art. 5, tweede lid). Deze bepaling is natuurlijk niet toepasselijk op de personen die bewust hun activiteit willen onderbreken doordat ze b.v. seizoen-artikelen verkopen, zoals de leurhandel in consumptiejs.

De aflevering geschiedt terug langs het gemeentebestuur om, dat te dezer gelegenheid de vervallen kaart teruggeeft en deze binnen de acht dagen overmaakt aan het Ministerie van Economische Zaken en Middenstand (art. 8).

108. — De kaart van de personen die voor rekening van een werkgever handelen, wordt uitgereikt en hernieuwd overeenkomstig de regelen geldend voor de kaart van de werkgever en op hetzelfde tijdstip als deze kaart (art. 9).

109. — Een leurhandelaar die de hem verleende kaart verloren heeft, moet, om de vervanging ervan te bekomen, een nieuwe aanvraag indienen langs dezelfde weg alsof het een eerste aanvraag betrof (zie boven n° 87) en al de formaliteiten die hij te dier gelegenheid heeft vervuld moeten herhaald worden (art. 12, eerste lid).

110. — Dit geldt eveneens voor diegenen die een wijziging van hun kaart verlangen; de uitgereikte kaart moet in dit geval bij de aanvraag gevoegd worden (art. 13, eerste lid), vermits de wijziging op dezelfde kaart aangebracht wordt in rode inkt; zij wordt gedagtekend en ondertekend door de bevoegde ambtenaar van het Ministerie van Economische Zaken en Middenstand en draagt de stempel van de dienst (art. 14). Opdat de leurhandelaar zijn activiteit zonder onderbreking zou kunnen voortzetten, worden de gemeentebesturen ertoe gemachtigd, in deze laatste twee gevallen, een getuigschrift uit te reiken dat voorlopig in de plaats treedt van de kaart waarvan de vervanging of de wijziging aangevraagd wordt; dit getuigschrift is vrij van taxe (art. 12, laatste lid en art. 13, laatste lid), doch onderworpen aan het zegelrecht (ib.).

111. — Een model van dit getuigschrift werd gevoegd in bijlage aan het Ministerieel Besluit van 20 October 1951.

In feite bevat het al de vermeldingen die op de leurkaart zelf voorkomen en er mogen in geen geval andere op aangebracht worden.

Wanneer het getuigschrift voorlopig een verloren kaart moet vervangen, kunnen de er op aan te brengen vermeldingen bekomen worden door middel van het afschrift van de oorspronkelijke kaart dat o.m. met deze bedoeling aan de gemeentebesturen uitgereikt wordt ingevolge artikel 10 (zie boven n° 106).

112. — In geval van onderbreking of stopzetting van zijn activiteit is de leurhandelaar ertoe gehouden binnen de twee maanden zijn kaart in te leveren bij de burgemeester van zijn domicilie of bij diens afgevaardigde en de redenen ervan mede te delen. Het gemeentebestuur maakt de kaart samen met de opmerkingen van de belanghebbende binnen de acht dagen over aan het Ministerie van Economische Zaken en Middenstand (art. 11).

HOOFDSTUK II

Intrekking der toelating

113. — In sommige gevallen kan het wenselijk zijn dat de machtiging die aan een leurhandelaar werd uitgereikt, onmiddellijk ingetrokken wordt.

Artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939 somt de gevallen op die deze maatregel kunnen wettigen, doch heeft zeer wijs gehandeld door er zich van te onthouden de intrekking verplicht te maken. Het heeft inderdaad aan de uitvoerende macht de zorg overgelaten over de noodzakelijkheid van deze maatregel te oordelen en met opzet bepaald dat de Minister van Economische Zaken en Middenstand de toelating kan ontnemen.

Het is immers niet steeds noodzakelijk de intrekking der kaart onvoorwaardelijk door te voeren, vermits dergelijke beslissing vanwege de Minister, hetzij geen economisch nut zou hebben, hetzij buiten verhouding zou wezen tot het gepleegd vergrijp.

Bovendien, is de overweging dat zekere van deze gevallen reeds aanleiding geven tot strafrechtelijke sancties hieraan zeker niet vreemd geweest. De intrekking kan tijdelijk of definitief zijn.

114. — Er kunnen gevallen zijn waarin het wenselijk en zelfs noodzakelijk is dat de leurkaart zou ingetrokken worden, zelfs vóór de eventuele gerechtelijke beslissing, hetzij de titularis niet meer de nodige waarborgen biedt, hetzij hij de voorwaarden waaraan de aflevering van zijn toelating ondergeschikt was niet naleeft. In andere gevallen is het ontnemen van de toelating de enige sanctie die de leurhandelaar kan treffen.

De intrekking van de leurkaart is een bestuurlijke sanctie uiteraard onderscheiden wegens haar strekking, van de gerechtelijke strafsanctie.

Anderzijds dient het besluit waarbij de leurkaart ingetrokken wordt gemotiveerd te worden op grond van een van de motieven aangeduid in artikel 7 (zie verder n° 115). Andere gronden in de motieven uitgedrukt zouden het besluit aantasten wegens machtsoverschrijding (zie verder n° 122).

Voor het overige beschikt de Minister over een soevereine beoordelingsmacht, onder voorbehoud van de gevallen, waar de vaststelling van het bestaan of niet bestaan van feiten door de gerechtelijke uitspraak, zich met gezag van gewijsde aan de bestuurlijke overheid opdringt. Hierbij dient vooral nagegaan te worden hetgeen in het vonnis enerzijds vaststelling of ontkenning van feiten uitmaakt, en hetgeen anderzijds een loutere qualificatie van de feiten is. (vgl. *R.P.D.B.*, Tw. *Chose Jugée*, n° 228-229; — Gabolde, C., *L'autorité de*

la chose jugée par les tribunaux judiciaires devant les juridictions administratives, Rec. Dall., 1953, Chr., 43 en volg.; — Wigny P., *Droit Administratif*, derde uitg., n° 471, blz. 352 en n° 111, blz. 102).

115. — De Minister van Economische Zaken en Middenstand kan luidens artikel 7 de toelating voor het uitoefenen van de leurhandel ontnemen :

« 1) aan diegenen die ze bekomen hebben door bedrieglijke handelingen ».

Het kan inderdaad gebeuren dat iemand, door het verstrekken van onjuiste inlichtingen, in het bezit wordt gesteld van een toelating die hij anders onmogelijk had kunnen bekomen.

Voor al de bijzondere voorwaarden, opgelegd door het Koninklijk Besluit van 16 October 1951, geven wel eens aanleiding tot het voorbrengen van valse inlichtingen met de bedoeling een kaart te kunnen bekomen geldig voor de verkoop van bepaalde producten. Het ware zeker een aanmoediging tot het plegen van bedrog moest de aldus uitgereikte kaart niet onmiddellijk kunnen ingetrokken worden, des te meer daar er geen strafrechterlijke sancties voorzien zijn.

116. — « 2) aan diegenen die zich niet gevoegd hebben naar de voorwaarden bepaald in hun toelating of die de voorwaarden niet eerbiedigen aan dewelke de uitoefening van leurhandel onderworpen is ».

Door voorwaarden bepaald in de toelating verstaat men al diegene die daarin uitdrukkelijk vermeld zijn en die de leurhandelaar derhalve kent door kennis te nemen van de inhoud van zijn kaart (zie verder n° 140).

Door voorwaarden aan dewelke de uitoefening van leurhandel onderworpen is moet verstaan worden de verschillende technische vereisten die de leurhandelaars in bepaalde koopwaren moeten naleven (zie verder n° 141).

Dit blijkt o.m. uit het feit dat in de achtereenvolgende Ministeriële Besluiten voor deze gevallen de woorden gebruikt worden : « moeten aan de volgende voorwaarden voldoen » (M.B. 20 Oct. 1951, art. 18 ; — M.B. 5 Nov. 1952, art. 1 ; — M.B. 15 Juni 1953, art. 1).

De inbreuk op deze voorwaarden wordt gestraft overeenkomstig artikel 10 en kan zich op verschillende wijzen voordoen (zie verder n° 140 en 141).

117. — « 3) aan diegenen die de wettelijke en reglementaire voorschriften in verband met de handelsbedrijvigheid overtreden ».

Ook deze inbreuken worden bestraft en het is dan ook slechts wanneer de intrekking economisch te rechtvaardigen is dat de Minister zal beslissen de toelating te ontnemen.

Door handelsbedrijvigheid dient niet verstaan te worden de uitoefening van de leurhandel alleen, doch het drijven van een handel in het algemeen.

118. — « 4) aan diegenen die te kort komen aan hun fiscale verplichtingen ».

De intrekking van de toelating op grond van deze omstandigheid zal eerder zelden voorkomen aangezien de administratie van Financiën doorgaans over de nodige dwangmiddelen beschikt om zelf op te treden.

119. — « 5) aan diegenen die failliet verklaard worden ».

120. — « 6) aan diegenen die een boetstraffelijke veroordeling opgelopen hebben in verband met de uitoefening van hun handel ».

De feiten die tot dergelijke veroordeling aanleiding geven, kunnen dezelfde zijn als die welke onder 2) bedoeld zijn.

121. — « 7) aan diegenen die een boetstraffelijke veroordeling opgelopen hebben voor diefstal, afpersing en bedrog ».

Een dergelijke veroordeling wettigt ten volle de intrekking van de kaart; immers, de leurhandelaar moet de meeste waarborgen bieden van eerlijkheid, vermits het bijzonder karakter zijner activiteit maar al te vaak aanleiding zou kunnen geven tot bedrog of het likwideren van gestolen zaken. Het is trouwens ook om deze redenen dat artikel 6, 2° bepaalt dat de toelating niet kan gegeven worden aan diegenen die niet de nodige waarborgen bieden van eerlijkheid en rechtschapenheid (zie boven n° 61).

HOOFDSTUK III

Rechtsmiddel

tegen de weigering of intrekking van de leurkaart

122. — De weigering en de intrekking van een leurkaart zijn akten van een bestuurlijke overheid die als dusdanig onder de toepassing vallen van artikel 9 van de wet van 23 December 1946 op de Raad van State. Dienvolgens kan door verzoekschrift van de belanghebbende bij de Raad van State de vernietiging van deze akten gevraagd worden in de gevallen door dit artikel voorzien nl. « wegens overtreding van substantiële, hetzij op straf van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht... ».

Aldus kon een beslissing van de Minister van Economische Zaken en Middenstand vernietigd worden wegens machtsoverschrijding waar de uitreiking van een leurkaart geweigerd werd voor de verkoop van bepaalde waren, waarvan de verkoop niet verboden was door het Koninklijk Besluit van 18 December 1939, maar door een Ministerieel Besluit van 6 September 1948, dan wanneer alleen de Koning bevoegd was om de waren te bepalen waarin de leurhandel verboden is (R. v. St., 5 Maart 1951, *R.W.*, 1951-52, 127; *R.J.D.A.*, 1951, blz. 185).

TITEL VI

TOEZICHT OP DE LEURHANDEL

123. — Zowel door de wetgever als door de uitvoerende macht werden talrijke voorschriften uitgevaardigd om de naleving der wetgeving op doelmatige wijze te verzekeren.

HOOFDSTUK I

Toezichtsmaatregelen krachtens het Koninklijk Besluit van 28 November 1939

124. — In artikel 9 van het Koninklijk Besluit worden de bevoegde personen aangeduid die de inbreuken op de beschikkingen van dit besluit en van de besluiten, in uitvoering getroffen, moeten opsporen en vaststellen :

- 1) de officieren van de gerechtelijke politie ;
- 2) de gerechtelijke agenten bij de parketten ;
- 3) de rijkswachters ;
- 4) de agenten van de gemeentelijke politie ;
- 5) de inspecteurs en controleurs der eetwaren (afhankelijk van het Ministerie van Volksgezondheid en van het Gezin) ;
- 6) de agenten aangeduid door de Minister van Economische Zaken en Middenstand (d.w.z. de inspecteurs en controleurs van de Dienst voor Inspectie en Economische Onderzoeken).

125. — In hetzelfde artikel worden bovendien hun rechten en plichten omschreven :

- Zij hebben vrije toegang tot de markten en de plaatsen toegankelijk voor het publiek en mogen de voertuigen onderzoeken die de waren vervoeren.
- Bovengenoemde officieren en agenten hebben het recht zich de herkomst der koopwaren te doen aangeven en zich alle inlichtingen te doen verstrekken en alle documenten en materialen te doen voorleggen die nodig zijn voor de uitoefening van hun opdracht.
- In geval van inbreuk maken zij proces-verbaal op dat rechtskracht heeft tot tegenbewijs en waarvan afschrift gestuurd wordt aan de inbreukmaker binnen de 15 dagen ».

Het recht om de vervoermiddelen te onderzoeken en de herkomst der koopwaren na te gaan werd hun in het bijzonder verleend om de redenen vermeld in het verslag aan de Koning en waarvan de bijzonderste hierboven aangeduid werden (zie n° 3). Het was dan ook noodzakelijk dat, in geval van vermoeden van enige onregelmatigheid het onderzoek zonder hinder en met de vereiste spoed kon plaats hebben.

HOOFDSTUK II

Toezihtsmaatregelen krachtens het Ministerieel Besluit van 20 October 1951

126. — « De Minister van Economische Zaken en Middenstand kan daarenboven de modaliteiten inzake toezicht en controle op de leurhandel vaststellen » (K.B. 28 Nov. 1939 - art. 3, tweede lid).

Opdat de personen bevoegd om de inbreuken op de reglementering op te sporen en vast te stellen, hun taak op doelmatige wijze zouden kunnen vervullen, is het onontbeerlijk dat zij er toe gerechtigd zijn, te eisen dat de personen die leurhandel uitoefenen, onverschillig of zij handelen voor eigen rekening of voor rekening van een werkgever, hun de toelating zouden voorleggen die hun activiteit dekt. Met dit doel bepaalt artikel 15 :

« Degenen die de machtiging hebben bekomen een leurhandel uit te oefenen moeten, op het ogenblik waarop zij verkopen of te koop aanbieden, voorzien zijn van hun kaart van leurhandelaar ».

In de gevallen voorzien door de artikelen 12 en 13, — d.w.z. in geval van verlies of van aanvraag om wijziging, — volstaat het, het getuigschrift voor te leggen uitgereikt door het gemeentebestuur (zie boven n° 110).

Op het eerste gezicht zou men kunnen geneigd zijn het belang van deze bepaling niet ten volle te appreciëren, vooral wanneer men zich bevindt tegenover personen, die te hunner verdediging inroepen dat het niet naleven dezer verplichting op een loutere vergetelheid van hunnentwege berust.

De werkelijke reden die er toe aangezet heeft deze voorzorgsmaatregel te nemen ligt evenwel dieper en treedt vooral op de voorgrond wanneer het leurhandelaars betreft die aangestelden in dienst hebben. In dit verband mag niet uit het oog verloren worden dat in zekere gevallen (zie boven n° 69) de werknemer slechts alleen mag handelen wanneer hij, benevens zijn kaart van leurhandelaar, ook die van zijn werkgever bij zich heeft. Door ten aanzien van deze laatste, die zich zogezegd toevallig zonder machtiging bevindt, een al te grote inschikkelijkheid te betonen, loopt men gevaar dat in feite zijn aangestelden aan een afzonderlijke kraam of installatie werken met de kaart van de werkgever bij zich die op die wijze, door de uitbreiding aldus aan zijn zaak gegeven, een daad verricht van onrechtmatige mededinging ten opzichte van diegenen die de wettelijke voorschriften stipt naleven. Bovendien heeft de ondervinding geleerd dat in talrijke gevallen de leurhandelaar in het bezit was van een kaart waarvan een ander titularis was en op die manier zijn activiteit als regelmatig wilde doen doorgaan.

127. — Behalve de hierboven omschreven verplichting die, zoals reeds gezegd, als bestaansreden heeft de personen op te sporen die leurhandel drijven zonder de nodige machtiging bekomen te hebben, heeft men ook de belangen van de verbruikers, die in aanraking komen met de leurhandelaars, willen beschermen.

Opdat de koper zou ingelicht zijn nopens de identiteit van de verkoper leggen de artikelen 16 en 17 aan de leurhandelaars de verplichting op hun eenzelveigheid kenbaar te maken; dit geschiedt door op een identiteitsbordje de volgende aanduidingen aan te brengen:

- 1) hun naam en voornaam;
- 2) hun volledig adres;
- 3) het nummer van hun leurkaart.

Om te vermijden dat deze voorschriften hun practisch doel zouden missen, werd tevens nauwkeurig bepaald waar het identiteitsbordje moet geplaatst worden en aan welke voorwaarden het dient te beantwoorden. Naargelang van de plaats waar of de wijze waarop de leurhandelaar zijn activiteit uitoefent, wordt een onderscheid gemaakt.

Wat betreft de leurhandelaars die hun activiteit uitoefenen van deur tot deur of op de openbare weg heeft de wetgever duidelijk willen aantonen dat, welke ook de wijze zij waarop zij hun koopwaren vervoeren, zij steeds verplicht zijn hun eenzelveigheid bekend te maken.

Wie zijn koopwaren met zich medeneemt in een zak of onverpakt, — b.v. de leurhandelaar in touwen — blijft dus steeds aan dezelfde verplichting onderworpen.

128. — Ofschoon niet uitdrukkelijk in de tekst bepaald, is deze verplichting niet toepasselijk op de aangestelden die handelen voor rekening en in het bijzijn van een werkgever. Door het aanbrengen van de eenzelveigheid van deze laatste zijn de belangen van de cliënt voldoende gewaarborgd. Indien echter de aangestelde alleen optreedt dan zijn de hierboven omschreven verplichtingen op hem zelf toepasselijk.

TITEL VII

STRAFBEPALINGEN EN QUALIFICATIES

129. — Ingevolge artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939 worden de inbreuken, gepleegd op de bepalingen van dit besluit en zijn uitvoeringsbesluiten, gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maand en met een geldboete van 26 tot duizend frank of slechts met één van deze straffen.

Bovendien zijn al de beschikkingen van boek I van het Wetboek van strafrecht, met inbegrip van hoofdstuk VII en van artikel 85 toepasselijk op deze inbreuken.

130. — De wet vereist niet dat er vanwege de overtreder enig opzet zou bestaan zodat de louter materiële overtreding een strafbaar feit uitmaakt (zie echter boven n° 114).

De minnelijke schikking is mogelijk doch slechts voor de overtreder die vroeger nooit veroordeeld geworden is tot een criminele straf of tot een niet-voorwaardelijke correctionele gevangenisstraf (art. 180 S.V.).

De meest voorkomende inbreuken op de reglementering van de leurhandel kunnen als volgt omschreven worden :

131. — 1) Uitoefenen van leurhandel zonder toelating :

« Buiten de gevallen voorzien door artikel 8 van het Koninklijk Besluit » van 28 November 1939, hetzij voor eigen rekening, hetzij door tussenkomst » van derden, hetzij voor rekening van derden, leurhandel te hebben uitge- » oefend zonder voorafgaandelijk de toelating te hebben bekomen van de » Minister van Economische Zaken en Middenstand, ter zake..... (aard » der goederen) aan de verbruiker te hebben verkocht of te koop aangeboden » (van deur tot deur, op de openbare weg, op de openbare markt) ».

Te....., de.....

Bestanddelen van het misdrijf :

1) uitoefenen van leurhandel, d.w.z. de verkoop of het te koop aanbieden (zie boven n° 15 tot 18) van alle waren, goederen of gelijk welke voorwerpen (n° 22 en 23) aan verbruiker (n° 26 en 27) en gedaan, hetzij van deur tot deur (n° 28), hetzij op de openbare weg (n° 29 tot 35), hetzij op de openbare markt (n° 36).

2) in de gevallen die niet buiten de toepassing van de wetgeving geplaatst zijn (n° 51 en volg.).

3) zonder voorafgaande toelating van de Minister van Economische Zaken en Middenstand (n° 47).

Verwijzen naar : artikelen 1, 2, 8, 10, eerste, tweede en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939.

132. — 2) Uitoefenen van leurhandel buiten de voorziene uren.

» Hetzij voor eigen rekening, hetzij door tussenkomst van derden,
» hetzij voor rekening van derden, leurhandel van deur tot deur, zoals bepaald
» bij artikel 2 van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939, te hebben
» uitgeoefend vóór uur en (of) na uur tijdens de maand ».

Bestanddelen van het misdrijf:

1) uitoefenen van de leurhandel (zie boven n° 13);

2) deze activiteit uitoefenen van deur tot deur (n° 28);

3) naargelang van de maand, vóór of na een bepaald uur (n° 46).

Verwijzen naar : artikelen 2, 3, eerste lid, artikel 10, eerste lid, artikelen 7 en 8 van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939, artikel 1, eerste lid en... (naargelang het geval), van het Koninklijk Besluit van 18 December 1939.

133. — 3) Verhinderen van het toezicht uitgeoefend door de bevoegde officieren en agenten of uitoefenen van leurhandel zonder zijn leurkaart bij zich te hebben.

a) » de machtiging bekomen hebbend om leurhandel uit te oefenen, op
» het ogenblik waarop hij verkocht of te koop aanbood, niet voorzien te zijn
» geweest van zijn kaart van leurhandelaar, of geweigerd te hebben deze te
» vertonen op elk verzoek van de politie, van de rijkswacht en van de ambte-
» naren belast met het toezicht en de controle op de leurhandel ».

Te....., de.....

Bestanddelen van het misdrijf:

1) uitoefenen van leurhandel (zie boven n° 13);

2) titularis zijn van een machtiging (leurkaart) (n° 96);

3) ofwel : a) zijn kaart niet bij zich hebben (n° 126);

b) weigeren deze te vertonen aan de bevoegde personen (n° 125).

Verwijzen naar : artikelen 1, 2, 3, tweede lid, artikel 9, eerste en derde lid, artikel 10, eerste, vijfde en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939; artikelen 15 en 19 van het Ministerieel Besluit van 20 October 1951.

b) » aan X, officier of agent bedoeld in artikel 9 van het Koninklijk
» Besluit van 28 November 1939 de vrije toegang te hebben ontzegd tot de
» markten en de plaatsen toegankelijk voor het publiek of hem verhinderd te
» hebben de voertuigen te onderzoeken die de waren vervoeren ».

Te....., de.....

Bestanddelen van het misdrijf:

1) een officier of agent bedoeld bij artikel 9 (zie boven n° 124);

2) verhinderen ofwel : a) vrije toegang te hebben tot de markten (n° 36) en de plaatsen toegankelijk voor het publiek (n° 34 en 37);

- b) de voertuigen te onderzoeken die de waren vervoeren (n° 125).

Verwijzen naar: artikel 9, eerste en tweede lid, artikel 10, eerste, vijfde en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939.

Voor de toepassing van de reglementering wordt niet vereist dat het verhinderen van het toezicht de daad zou zijn van een leurhandelaar.

Zo zal de uitbater van een velodroom of voetbalterrein, die aan zekere personen toelaat aldaar de leurhandel uit te oefenen, onder toepassing vallen van de wetgeving indien hij aan de officieren en agenten, vermeld in artikel 9, de vrije toegang tot zijn inrichting ontzegt.

134. — 4) Weigeren de herkomst der koopwaren op te geven of zekere documenten te verschaffen.

« Hetzij voor eigen rekening, hetzij door tussenkomst van derden, hetzij » voor rekening van derden leurhandel uitoefenend, geweigerd te hebben de » herkomst op te geven van de koopwaren en de inlichtingen te verstrekken of » de documenten en materialen voor te leggen bedoeld in artikel 9 van het » Koninklijk Besluit van 28 November 1939, of vrijwillig inlichtingen te » hebben verstrekt of documenten te hebben voorgelegd die onjuist of on- » volledig zijn ».

Te, de

Bestanddelen van het misdrijf:

1) uitoefenen van leurhandel (zie boven n° 131);

2) weigeren de inlichtingen te verstrekken, nodig voor het uitoefenen van de opdracht der bevoegde personen ofwel, vrijwillig onjuiste of onvolledige gegevens te verstrekken (n° 125); de aard van de inlichtingen of van de documenten en materialen is niet aangegeven; derhalve moet men hierdoor verstaan al diegenen die verband houden met het toezicht en de naleving der wetgeving.

3) aan een officier of agent bedoeld bij artikel 9 (n° 124).

Verwijzen naar: artikelen 2, 9, eerste en derde lid en artikel 10, eerste, zesde en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939.

135. — 5) Niet naleven van de voorschriften nopens het identiteitsbordje.

a) leurhandel op de openbare markten:

« Hetzij voor eigen rekening, hetzij door tussenkomst van derden, hetzij » voor rekening van derden leurhandel uitoefenend op de openbare markten » en daarmee gelijkgestelde plaatsen bedoeld bij artikel 2, 3° van het Konink- » lijk Besluit van 28 November 1939, nagelaten te hebben op zichtbare wijze » aan zijn standplaats een identiteitsbordje te plaatsen, waarop de volgende » aanduidingen in goed leesbare blokletters van minstens 30 mm. hoog en » 7 mm. breed, in wit op zwart behoren geschilderd:

» 1) zijn naam en voornaam;

» 2) zijn volledig adres;

» 3) het nummer van zijn kaart van leurhandelaar;

» of het identiteitsbordje niet te hebben geplaatst vooraan in de linkerboven-

- » hoek van de kraam ten opzichte van de klanten, of bij gemis aan een kraam
 » in het midden van zijn uitstalling en tenminste 1,20 m. van de grond ».

Te....., de.....

Bestanddelen van het misdrijf:

- 1) uitoefenen van leurhandel (zie boven n° 131);
- 2) op de openbare markten of daarmee gelijkgestelde plaatsen (n° 36);
- 3) ofwel : zonder op zichtbare wijze een identiteitsbordje te plaatsen waarop zekere aanduidingen op een wel bepaalde wijze aangebracht zijn; ofwel het identiteitsbordje niet te hebben aangebracht op de voorgeschreven plaats (n°s 127 en 128).

Verwijzen naar : artikelen 2, 3, tweede lid, 10, eerste, zevende en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939; artikelen 16 en 19 van het Ministerieel Besluit van 20 October 1951.

b) leurhandel van deur tot deur of op de openbare weg :

- « Hetzij voor eigen rekening, hetzij door tussenkomst van derden, hetzij
 » voor rekening van derden van deur tot deur, op de openbare weg, of op
 » daarmee gelijkgestelde plaatsen, bedoeld bij artikel 2, eerste lid, 2°, van het
 » Koninklijk Besluit van 28 November 1939, leurhandel uitoefenend door
 » middel van een vaste installatie, een kraam, een tent, een voertuig, een toestel,
 » een valies, een mand, korf of bak, nagelaten te hebben op die installatie,
 » dat voertuig of die voorwerpen en toestellen, een identiteitsbordje te
 » plaatsen waarop in zeer duidelijke leesbare blokletters van minstens 30 mm.
 » hoog en 7 mm. breed, de volgende aanduidingen in wit op zwart zijn
 » geschilderd :

- » 1) zijn naam en voornaam;
- » 2) zijn volledig adres;
- » 3) het nummer van zijn kaart van leurhandelaar ».

Te....., de.....

Bestanddelen van het misdrijf:

- 1) uitoefenen van leurhandel (zie boven n° 131);
- 2) van deur tot deur (n° 28), op de openbare weg (n°s 29 tot 35);
- 3) zonder op zijn installaties een identiteitsbordje te plaatsen waarop zekere aanduidingen op een wel bepaalde wijze aangebracht zijn (n° 127).

Verwijzen naar : artikelen 2, 3, tweede lid, 10, eerste, zevende en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939; artikelen 17 en 19 van het Ministerieel Besluit van 20 October 1951.

136. — 6) Uitoefenen van leurhandel nadat de toelating werd ontnomen:

- « Hetzij voor eigen rekening, hetzij door tussenkomst van derden, hetzij
 » voor rekening van derden leurhandel te hebben uitgeoefend nadat de
 » toelating hem werd ontnomen, ter zake : onder dekking van een op zijn
 » naam afgeleverde toelating welke hem op (datum) door de Mini-
 » ster van Economische Zaken en Middenstand werd ontnomen,
 » (aard der koopwaren) aan de verbruiker te hebben verkocht of te koop

» aangeboden (van deur tot deur, op de openbare weg, op de openbare » markt) ».

Te, de.....

Bestanddelen van het misdrijf:

1) uitoefenen van leurhandel (zie boven n° 131);

2) na de intrekking en onder dekking van een vroeger uitgereikte machtiging (n^{rs} 113 en volg.).

De toestand van degene die zijn activiteit uitoefent nadat de toelating hem werd ontnomen, moet nauwkeurig onderscheiden worden van de toestand van diegene die handelt zonder voorafgaande toelating. Het gebeurt inderdaad dat de Minister van Economische Zaken, overeenkomstig de bevoegdheid die hem door artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939 wordt toegekend, de toelating voor het uitoefenen van leurhandel ontnemt, doch dat de leurhandelaar in het bezit blijft van een leurkaart ingevolge zekere bedrieglijke handelingen, b.v. door te verklaren aan de persoon die de ingetrokken titel komt afhalen, dat hij deze heeft verloren. Het is eerst wanneer hij verder zijn activiteit blijft uitoefenen met de titel die hij op onrechtmatige wijze bezit, en die uiterlijk alle kenmerken van geldigheid vertoont, dat art. 10, 3° van toepassing is.

Indien deze voorwaarden niet vervuld zijn, is zijn toestand inderdaad dezelfde als deze van de persoon die leurhandel uitoefent zonder voorafgaande toelating.

Verwijzen naar: artikelen 2, 7 en 10, eerste, vierde en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939.

137. — 7) Te laat indienen van aanvraag om hernieuwing.

«Nagelaten te hebben de aanvraag tot hernieuwen van de kaart van » leurhandel tenminste drie maanden vóór het verstrijken van de geldigheids- » termijn van de kaart bij het gemeentebestuur in te dienen, ter zake houder » zijnde van een leurkaart die verstrijkt op (datum) de hernieuwing » hiervan nog niet te hebben aangevraagd ».

Te, de.....

Bestanddelen van het misdrijf:

1) titularis zijn van een geldige leurkaart (zie boven n° 96);

2) wiens geldigheidsduur geen volle drie maanden meer bedraagt (n° 107);

3) en waarvan de hernieuwing nog niet aangevraagd werd.

Indien de eerste voorwaarde niet meer aanwezig is, is bovenvermelde qualificatie niet van toepassing doch wel deze vermeld onder n° 131. Bovendien wordt er vanzelfsprekend vereist dat de leurhandelaar het inzicht moet hebben zijn activiteit verder te blijven uitoefenen na het verloop van de geldigheidsduur van zijn leurkaart.

Verwijzen naar: artikelen 5 en 19 van het Ministerieel Besluit van 20 October 1951; artikelen 4 en 10, zevende en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939.

138. — 8) Niet inleveren van de leurkaart na onderbreking of stopzetting van de activiteit.

«Als leurhandelaar die zijn activiteit onderbroken of stopgezet heeft, » nagelaten te hebben zijn kaart van leurhandelaar bij de burgemeester van » zijn domicilie of diens afgevaardigde in te leveren binnen de twee maanden » na de onderbreking of de stopzetting, met opgave van de redenen daarvan, » ter zake: zijn activiteit op (datum) onderbroken of stopgezet » hebbend deze nog niet te hebben ingeleverd op (datum) ».

Te, de.....

Bestanddelen van het misdrijf:

- 1) als leurhandelaar zijn activiteit onderbreken of stopzetten;
- 2) niet inleveren van de leurkaart binnen de wettelijke termijn bij de bevoegde overheid met vermelding der redenen (zie boven n° 112).

Verwijzen naar: artikelen 11 en 19 van het Ministerieel Besluit van 20 October 1951, artikelen 4 en 10, zevende en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939.

139. — 9) Demonstreerder-standwerker die andere goederen verkoopt dan deze die toegelaten zijn:

« Een kaart van leurhandelaar bekomen hebbend met de vermelding » «demonstreerder-standwerker», andere artikelen te hebben verkocht dan deze » bedoeld onder 1° tot 11° van artikel 12 van het Koninklijk Besluit van 16 October 1951 tot regeling van de uitvoering van het Koninklijk Besluit n° 82 van 28 November 1939, houdende reglementering van de leurhandel, ter » zake (aard der goederen) aan de verbruiker te hebben verkocht of te » koop aangeboden (van deur tot deur, op de openbare weg, op de openbare markt) ».

Te, de

Bestanddelen van het misdrijf:

- 1) uitoefenen van leurhandel (zie boven n° 131);
- 2) titularis van een kaart als «demonstreerder-standwerker» (n° 75);
- 3) andere goederen verkopen (of te koop aanbieden) dan deze vermeld in artikel 12 van het Koninklijk Besluit van 16 October 1951.

Het hierboven omschreven misdrijf is verschillend van dit vermeld onder 10, b (zie verder n° 140). In dit laatste geval verkoopt de leurhandelaar andere goederen dan deze op zijn kaart gespecificeerd. In onderhavig geval echter mag hij krachtens de wet vrijelijk van koopwaren veranderen mits zich te beperken tot deze vermeld in artikel 12 van hoger vermeld Koninklijk Besluit.

Verwijzen naar: artikelen 2, 3, en 10, eerste, zevende en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939 en artikelen 10, 12 en 14 van het Koninklijk Besluit van 16 October 1951.

140. — 10) Niet eerbiedigen van de voorwaarden vastgelegd in de toelating (zie boven n° 116).

Deze inbreuk kan zich onder meerdere aspecten voordoen:

» Hetzij voor eigen rekening, hetzij door tussenkomst van derden, hetzij » voor rekening van derden, leurhandel uitoefenend, de voorwaarden niet te » hebben geëerbiedigd vastgelegd in zijn toelating ter zake:

a) ofwel: (uitoefening van activiteit op een andere plaats dan deze die toegelaten is)

» (aard der goederen) (van deur tot deur, op de openbare weg, op de » openbare markt) aan de verbruiker te hebben verkocht of te koop aange- » boden dan wanneer zijn toelating slechts geldig was voor de verkoop » (aanduiding van de plaats) ».

Te, de

Voor de leurhandel in vaste minerale brandstoffen zal men de gemeente aanduiden waar betrokkene werd aangetroffen.

Bestanddelen van het misdrijf:

- 1) uitoefenen van leurhandel (zie boven n° 131);
- 2) in het bezit van een geldige toelating (n° 96);
- 3) op een plaats niet vermeld in de toelating (n° 105).

Verwijzen naar: artikelen 1, 2, 10, eerste, derde en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939; artikel 6, tweede lid van het Ministerieel Besluit van 20 October 1951.

b) ofwel : (andere goederen verkopen dan deze in de toelating vermeld)

- » (aard van de goederen) aan de verbruiker te hebben verkocht of te
 » koop aangeboden dan wanneer zijn kaart van leurhandelaar slechts geldig was
 » voor de verkoop..... (aanduiding van de goederen) ».

Te, de

Bestanddelen van het misdrijf:

- 1) uitoefenen van leurhandel (zie boven n° 131);
- 2) in het bezit van een geldige toelating (n° 96);
- 3) andere goederen verkopen of te koop aanbieden dan deze in de toelating opgesomd (n° 105).

Verwijzen naar: artikelen 1, 2, 10, eerste, derde en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939; artikel 6, tweede lid van het Ministerieel Besluit van 20 October 1951.

c) ofwel : (te koop aanbieden van nieuwe koopwaren wanneer de kaart slechts geldig was voor de verkoop van tweedehandskoopwaren of omgekeerd)

- » nieuwe koopwaren (aard aanduiden) aan de verbruiker te hebben
 » verkocht of te koop aangeboden (van deur tot deur, op de openbare weg, op
 » de openbare markt) wanneer hij houder was van een kaart van leurhandelaar
 » geldig voor de verkoop van koopwaren door het gebruik gesloten of
 » tweedehandskoopwaren ».

Te, de

- » door het gebruik gesloten of tweedehandskoopwaren
 » (aard aanduiden) aan de verbruiker te hebben verkocht of te koop
 » aangeboden (van deur tot deur, op de openbare weg, op de openbare
 » markt) wanneer hij houder was van een kaart van leurhandelaar geldig voor
 » de verkoop van nieuwe koopwaren ».

Te, de

Bestanddelen van het misdrijf:

- 1) uitoefenen van leurhandel (zie boven n° 131);
- 2) in het bezit van een geldige toelating (n° 96);
- 3) te koop aanbieden van nieuwe koopwaren wanneer men slechts door het gebruik gesloten of tweedehandskoopwaren mag verkopen (of omgekeerd) (n° 45, B, 1°).

Verwijzen naar: artikelen 1, 2, 3 en 10 eerste, derde, zevende en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939; artikelen 9 en 14 van het Koninklijk Besluit van 16 October 1951; artikel 6, tweede lid van het Ministerieel Besluit van 20 October 1951.

d) ofwel : (werknemer die alleen optreedt of zonder de kaart van de werkgever bij zich)

« Leurhandel uitoefenend voor rekening van derden, de voorwaarden niet » te hebben geëerbiedigd, vastgelegd in zijn toelating, ter zake :
 » als werknemer bedoeld bij artikel 5, 1°, eerste, tweede en derde lid van het
 » Koninklijk Besluit van 16 October 1951 tot regeling van de uitvoering van
 » het Koninklijk Besluit n° 82 van 28 November 1939 houdende reglementering
 » van de leurhandel, nagelaten te hebben zijn activiteit uit te oefenen aan
 » dezelfde kraam of installatie als zijn werkgever en in diens tegenwoordig-
 » heid, of, bij afwezigheid van de werkgever alleen handelend, benevens zijn
 » kaart van leurhandelaar ook niet die van zijn werkgever bij zich te hebben
 » gehad ».

Te, de.....

Bestanddelen van het misdrijf:

- 1) uitoefenen van leurhandel (zie boven n° 131) ;
- 2) in de hoedanigheid van werknemer (derde) (n° 48) ;
- 3) bedoeld onder artikelen 5, 1°, a of b, van het Koninklijk Besluit van 16 October 1951 (n° 69) ;
- 4) zijn activiteit niet uitoefenen aan dezelfde kraam of installatie en in tegenwoordigheid van de werkgever, of bij diens afwezigheid optreden, zonder, benevens de kaart van aangestelde, ook die van de werkgever bij zich te hebben (n° 126).

Verwijzen naar : artikelen 1, 2, 3 en 10, eerste, derde, zevende en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939 ; artikel 5, 1°, eerste, tweede en derde lid en artikel 14 van het Koninklijk Besluit van 16 October 1951 ; artikel 6, tweede lid van het Ministerieel Besluit van 20 October 1951.

« als werknemer, bedoeld bij artikel 6, 1°, eerste lid van het Koninklijk
 » Besluit van 16 October 1951 tot regeling van de uitvoering van het Konink-
 » lijk Besluit n° 82 van 28 November 1939 houdende reglementering van
 » de leurhandel, nagelaten te hebben zijn activiteit in tegenwoordigheid van
 » zijn werkgever uit te oefenen of bij afwezigheid van de werkgever alleen
 » handelend, benevens zijn kaart van leurhandelaar ook niet die van zijn
 » werkgever bij zich te hebben gehad ».

Te, de.....

Bestanddelen van het misdrijf:

- 1) uitoefenen van leurhandel (zie boven n° 131) ;
- 2) in de hoedanigheid van werknemer (derde) (n° 48) ;
- 3) bedoeld bij artikel 6, 1°, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 16 October 1951 (n° 69) ;
- 4) zijn activiteit niet uitoefenen aan dezelfde kraam of installatie en in tegenwoordigheid van de werkgever of bij diens afwezigheid, optreden zonder, benevens zijn kaart van aangestelde, ook die van de werkgever bij zich te hebben (n° 126).

Verwijzen naar : artikelen 1, 2, 3 en 10, eerste, derde, zevende en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939 ; artikel 6, 1°, eerste en tweede lid en artikel 14 van het Koninklijk Besluit van 16 October 1951 ; artikel 6, tweede lid van het Ministerieel Besluit van 20 October 1951.

e) ofwel : (als werknemer werken voor andere werkgever)

« Leurhandel uitoefenend voor rekening van derden de voorwaarden niet » te hebben geëerbiedigd, vastgelegd in zijn toelating ter zake : zijn activiteit

» te hebben uitgeoefend voor rekening van (naam aanduiden) wan-
 » neer hij slechts mocht optreden in dienst van (naam aanduiden) ».

Te, de.....

Bestanddelen van het misdrijf:

- 1) uitoefenen van leurhandel (zie boven n° 131);
- 2) in hoedanigheid van werknemer (derde) (n° 48);
- 3) handelen voor andere werkgever dan deze in de toelating vermeld (n° 105).

Verwijzen naar: artikelen 2, 4, 10, eerste, derde en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939; artikelen 6, tweede lid en 9 van het Ministerieel Besluit van 20 October 1951.

141. — 11) Niet eerbiedigen van de voorwaarden waaraan de uitoefening van de leurhandel onderworpen is (zie boven n° 116).

Deze inbreuk kan zich onder meerdere aspecten voordoen:

« Hetzij voor eigen rekening, hetzij door tussenkomst van derden, hetzij » voor rekening van derden leurhandel uitoefenend, de voorwaarden niet te » hebben geëerbiedigd aan dewelke de uitoefening van leurhandel is onder- » worpen, ter zake:

a) ofwel (als leurhandelaar in vleeswaren voor vlug bederf vatbaar, de technische vereisten niet naleven)

» (op de openbare markt, op de openbare weg, van deur tot deur) aan » de verbruiker (aanduiding van het product), vleeswaar die voor vlug » bederf vatbaar is, te koop aanbiedend of verkopend

(naar gelang van het geval)

» niet te hebben beschikt over een vleesbank gebeurlijk gemonteerd op » een voertuig, voorzien van een inrichting uit hard en doorzichtig materiaal, » die toelaat waren ten toon te stellen en ze tevens te beschermen tegen » onreinigheden (tweede lid);

» de voor de handel noodzakelijke benodigdheden niet voorhanden » te hebben gehad, te weten manden of kratten, schotels, snijbank, roestvrije » haken en een weegschaal (derde lid);

» niet te hebben beschikt over benodigdheden en vleesbank, gebeurlijk » gemonteerd op een voertuig, uit zulk materiaal vervaardigd dat ze steeds » volkomen rein kunnen worden gehouden (vierde lid);

» niet in eigendom of in huur te hebben beschikt over een koelkast » of ijskast in staat van werking (gebeurlijk): slechts in eigendom of in huur » te hebben beschikt over een koelkast of een ijskast in staat van werking die » zich bij een slager of een fabrikant bevindt (vijfde lid);

» zelf ten huize de te koop gestelde vleeswaren bereidend of schoon » hij geen slagwinkels exploiteert, aldaar niet te hebben beschikt over

» een werkplaats (gebruikelijk) : zelf ten huize de te koop gestelde vlees-
 » waren bereidend, ofschoon hij geen slagerswinkel exploiteert, aldaar niet te
 » hebben beschikt over een werkplaats waarvan de muren en de bevoering met
 » hard en afwasbaar materiaal bekleed zijn, die volledig afgezonderd is van
 » elke bewoonde plaats en voorzien van stromend water (zevende lid) ;
 » (op de openbare markt, op de openbare weg, van deur tot deur)
 » aan de verbruiker vers vlees verkopend nl (aanduiding van de soort),
 » zijn kraam of voertuig waarin deze koopwaar verkocht wordt hiervoor niet
 » uitsluitend te hebben voorbehouden en er benevens vlees, bereide vleeswaren,
 » vleesconserven, vleesextracten, vet en voorwerpen met betrekking tot het
 » bewaren en de verkoop van voormelde producten, bovendien ook
 » (aard van de goederen) voorhanden te hebben gehouden » (zesde lid) ;

Te , de

Bestanddelen van het misdrijf:

- 1) uitoefenen van leurhandel (zie boven n° 131) ;
- 2) in het bezit van een geldige toelating (n° 96) ;
- 3) in vleeswaren die voor vlug bederf vatbaar zijn (n° 76) ;
- 4) de technische vereisten niet naleven (n° 76).

Verwijzen naar : artikelen 1, 2, 4 en 10, eerste, derde, zevende en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939 ; artikelen 18 (naar gelang van het geval het lid aanduiden) en 19 van het Ministerieel Besluit van 20 October 1951.

b) ofwel : (als leurhandelaar in vaste minerale brandstoffen de technische vereisten niet naleven)

« (op de openbare weg, van deur tot deur) aan de verbruiker
 » (aanduiding van het product), vaste minerale brandstof bedoeld bij artikel
 » 1 van het Koninklijk Besluit van 3 November 1952 te koop aanbiedend of
 » verkopend..... (naar gelang van het geval)
 » niet te hebben beschikt over een voertuig met een minimum laad-
 » vermogen van 1 ton brandstoffen » (tweede lid) ;
 » niet uitsluitend voor eigen gebruik te hebben beschikt over een
 » opslagplaats of gedeelte van een opslagplaats, die voor de bereiding van de
 » brandstoffen voor détailverkoop ingericht en uitgerust is, volledig van het
 » woonhuis gescheiden is en ruimte voor ten minste 10 ton brandstof biedt »
 » (derde lid) ;
 » niet te hebben beschikt over een weegtoestel dat aan de wettelijke
 » voorschriften inzake maten en gewichten beantwoordt » (vierde lid) ;

Het Ministerieel Besluit van 5 November 1952, dat de technische vereisten vastlegt die moeten nageleefd worden door hen die leurhandel drijven in vaste minerale brandstoffen is ongelukkig in zijn opstelling. Inderdaad, moeten volgens artikel 1 de bijzondere voorwaarden slechts vervuld zijn opdat de leurkaart zou kunnen afgeleverd worden.

Het lijkt echter geen twijfel dat zij bestendig moeten blijven voortbestaan nadat de toelating om leurhandel te drijven afgeleverd werd.

Bestanddelen van het misdrijf:

- 1) uitoefenen van leurhandel (zie boven n° 131);
- 2) in het bezit van een geldige toelating (n° 96);
- 3) in vaste minerale brandstoffen (n° 78);
- 4) de technische vereisten niet naleven (n° 77).

Verwijzen naar: artikelen 1, 2, 4 en 10, eerste, derde, zevende en achtste lid van het Koninklijk Besluit van 28 November 1939; artikel 1 (naar gelang van het geval het lid aanduiden) van het Ministerieel Besluit van 5 November 1952.

- c) ofwel: (als leurhandelaar in verse vis de technische vereisten niet naleven)

A. Voorwaarden voor de verkoop op de openbare markt:

« Voor de verkoop van verse vis op de openbare markt, ter plaatse niet te » allen tijde te hebben beschikt.....

(naar gelang van het geval)

- » over een kraam voorzien van materiaal dat uiteen kan worden
 » genomen, geen vocht opneemt en steeds in volmaakt zindelijke staat kan
 » worden gehouden of zijn activiteit uitoefenend aan een vaste installatie
 » voor het tentoonstellen van verse vis niet te hebben beschikt over een blad
 » uit hard materiaal dat geen vocht opneemt en steeds in volmaakt zindelijke
 » staat kan gehouden worden » (art. 1, § 1, I, a);
 » voor het snijden en kuisen van de vis over een afzonderlijke tafel uit
 » hard materiaal vervaardigd en die behoorlijk kan gereinigd worden » (art.
 » 1, § 1, I, b);
 » over een waterdichte kist of bak met ijs, voor het bewaren van
 » verse vis » (art. 1, § 1, I, c);
 » over een waterdichte bak of emmer voorzien van een deksel en
 » bestemd voor het bergen van vis-afval » (art. 1, § 1, I, d);

B. Voorwaarden voor de verkoop van deur tot deur of op de openbare weg:

« Voor de verkoop van verse vis van deur tot deur of op de openbare weg,
 » ter plaatse niet te allen tijde te hebben beschikt

(naar gelang van het geval)

- » over een vervoermiddel dat gemakkelijk kan gereinigd worden »
 » (art. 1, § 1, II, a);
 » voor het snijden en het kuisen van de vis, over een afzonderlijke
 » plank die behoorlijk kan gereinigd worden » (art. 1, § 1, II, b);
 » over een waterdichte bak of emmer voorzien van een deksel en
 » bestemd voor het bergen van visafval » (art. 1, § 1, II, c);

C. Voorwaarden gemeen aan de diverse vormen van leurhandel:

« Hetzij voor eigen rekening, hetzij door tussenkomst van derden, hetzij
 » voor rekening van derden, leurhandel in verse vis uitoefenend, de voor-

» waarden niet te hebben geëerbiedigd aan dewelke de uitoefening van leur-
» handel onderworpen is, ter zake

(naar gelang van het geval)

» de kraam of het voertuig niet uitsluitend voor de handel in dit
» product te hebben voorbehouden en er (aard der goederen), koop-
» waren niet bedoeld in artikel 1, § 1, III, a, van het Ministerieel besluit van
» 15 Juni 1953 te hebben verkocht of te koop aangeboden » (art. 1, § 1, III, a) ;
» de koopwaar niet te hebben verpakt in zindelijk en waterdicht
» papier » (art. 1, § 1, III, b) ;

» de tentoongestelde verse vis, behalve in de periode van 1 November
» tot 1 Maart, niet op ijs te hebben bewaard » (art. 1, § 1, III, d) ;

« Hetzij voor eigen rekening, hetzij door tussenkomst van derden leur-
» handel in verse vis uitoefenend, de voorwaarden niet te hebben geëerbiedigd
» aan dewelke de uitoefening van leurhandel onderworpen is, terzake : niet
» te allen tijde aan huis te hebben beschikt over een ijskast in staat van werking
» of over een waterdichte kist of bak met ijs om de verse vis te bewaren »
(art. 1, § 1, III, c) ;

« Door tussenkomst van derden leurhandel in verse vis uitoefenend, de
» voorwaarden niet te hebben geëerbiedigd aan dewelke de uitoefening van
» leurhandel onderworpen is, ter zake : als werkgever, voor (aandui-
» ding van de naam) werknemer, die niet onder zijn rechtstreeks toezicht en
» niet aan éénzelfde kraam of voertuig werkt, niet te hebben voldaan aan
» de in artikel 4, tweede lid van het Ministerieel Besluit van 15 Juni-1953
» gestelde voorwaarden » (art. 4).

Te, de

Bestanddelen van het misdrijf:

- 1) uitoefenen van leurhandel (zie boven n° 131) ;
- 2) in het bezit van een geldige toelating (n° 96) ;
- 3) in verse vis (n° 80) ;
- 4) de technische vereisten niet naleven (n° 81 tot 84).

Verwijzen naar : artikelen 1, 2, 4 en 10, eerste, derde, zevende en achtste lid van
het Koninklijk Besluit van 28 November 1939 ; artikelen (zie aanduiding naast elke qua-
lificatie), en 2 en 3 van het Koninklijk Besluit van 15 Juni 1953, gewijzigd door het
Koninklijk Besluit van 14 Augustus 1953.